

Güler Kazmacı

yatakta keramet var

yatakta keramet var

YATAKTA KERAMET VAR / GÜLER KAZMACI

Yayın Yönetmeni: Ali Dündar

Editör: Hatice Çağlar • Kapak Tasarımı: Neden Kitap

Bilgisayar Uygulama: Adem Şenel • Genel Koordinatör: Muttalıp Asılı

1. Baskı / Ocak 2006

ISBN: 975-254-114-3

© Güler Kazmacı / Neden Kitap

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi Kat:2 Davutpaşa / İST

Tel: (0212) 612 95 59

NEDEN KİTAP

Yayıncılık Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.

Büyükdere Cad. Tevfik Erdönmez Sok. Diğer Apt.

No: 26/5 Esentepe/İSTANBUL

Tel: 0212 273 22 34 Fax: 0212 273 25 19

web: www.nedenkitap.com.tr

e-mail: info@nedenkitap.com

yatakta keramet var

Güler Kazmacı

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
"Yatakta keramet vardır"	9
Niçin yalnızsın, bir "defon" mu var?	31
Aşk sahici seks için "kırııcıdır"	49
Aldatılmayan kişi "adam" değildir	59
"Hak verilmez, alınır!"	73
Hiçbir zaman "yatmamalı"	83
"Eskiler alırım!"	99
Bana fantezini söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim	109
Hayat seçimlerden ibaret	117
Mutluluk korkusu	123
"Çok şekersin Orhan!"	131
Biseksüel mi oluyoruz	137
"Arızalı" evlilikler	143
Hülya Avşar "feminist"	149
"Femmaço" kadınlar	155

ÖKSÖZ

Cinselliğin temel içgüdümüz olduğunu biliyoruz ama hayatımızı ne zaman ve ne kadar etkilediğinin her vakit bilincinde değiliz.

Aşık olduğumuzda farklı nedenler sayıyoruz ama karşı taraftan aldığımız "seks uyarısının" önemini kendimize bile söylemediğimiz oluyor.

O aşkı yanlış bulduğumuz halde bir türlü ayırlamadığımızda da ilişkinin içindeki cinsellik dozunu değil, başka konuları konuşuyoruz.

Oysa sadece aşkı değil, evlilikte, iş hayatında, gündelik ilişkilerimizde bile temel içgüdümüz hep işbaşındadır.

Çünkü ne tuhaf ki, fark etmesek bile cinsel kimyamızı olumlu ya da olumsuz etkileyen kişilere karşı da davranışlarımız değişir.

Sözelimi genç bir kızı güzel bularak işe alan yaşlı bir adam, onunla asla bir yatak macerası düşünmeyebilir ama gördüğü "çekici" güzellik onun bilinçaltındaki cinselliği harekete geçirmiştir.

Ve kadınla erkeğin birbirlerini en yakından tanıdıkları, karşı tarafın arızalarını veya inceliklerini en fazla anladıkları ve de aslında o beraberliğin "geleceğini" belirleyen yer yataktır.

Yatakta keramet bulan çiftler birbirlerine karşı daha hoşgörülü ve sevecen olabilirken, yatakta melanet bulanlar derhal birbirinden kaçabiliyor bile.

Ve işte bu kitabımda cinselliğin insan duygularındaki, düşüncelerindeki ve kararlarındaki "vazgeçilmez" yerini anlatmaya çalıştım.

Yazılarımdaki bazı başlıklarla daha önce kadın dergilerine kısa yazılar yazdığım oldu ama kitap için her konuyu yeni baştan ele alıp, daha geniş anlattım.

Ayrıca yazdıklarımızın "lezzetli ve besleyici" olmasını, yani hem keyifle okunmasını hem de "işe yarar" olmasını önemseyen biriyim.

Bu nedenle bir miktar bile aşklara, evliliklere veya yalnızlıklara yarayan yorumlarım olduysa, yazdıklarım yerini bulmuş demektir.

ÖNEMLİ NOT:

Daha önceki her kitabımda kendi hayatımın "kalıntılarında" gezdiğimi, kendi aşklarımı anlattığımı sananları hem anladım, hem anlayamadım.

Anladım, çünkü insanların büyük bir kısmı ilk kitaplarında mutlaka kendi hayatlarından söz ediyor.

Anlayamadım, çünkü her kitabımın önsözünde, yazdığım öykülerin benim hayatımdan değil, gözlemlediğim hayatlardan "sızma" olduğunu özellikle belirttim.

Ama işte şimdi "eş, dost ve ahbaplara duyurulur":

Bu kitabımda ilk defa kendi hayatımdan ve yaşadığım aşklardan "tadımlık" diyebileceğim kısa ama hacimli bölümler var.

GÜLER KAZMACI

“Yatakta keramet vardır”

Bir tarihte Bodrum'un duvarlarından mor salkımlı çiçekler akan, güneş sönerken ebruli ışıkların parladığı ve de hani günbatımında insanın canının buzlu bir rakı istediğı “ayartıcı” ortamındayım.

Bencileyin yıllardır yalnız yaşayan ama Bodrum gibi hayta ruhlu, mürekkep yalamış ve “kaçak” yalnızların bolca bulunduğu bir kentte olduğundan, hemen her gün diğer yalnız yaşayanlarla buluşup hayatı renklendirmeye çalışan, dolayısıyla da yalnızlığın uyku kaçırır hallerini pek fazla hissetmeyen bir kız arkadaşımın evinde misafirim.

Ayrıca arkadaşım aşkın hani o hiç değişmeyen tarihi sorunları, insan olana dair yorucu yürek ağrıları, bitmez tükenmez duygusal çıkmazları, çelişkili iniş çıkışları ve hepimizin çatdığı komik ya da acıklı erkek arızaları hakkında hayli “güngörmüş” bir kadındı.

Ama "boşuna yaşamamaya" çalışıp hayatı iyi ya da kötü bütün sürprizleriyle olduğu gibi kabul eden pozitif beyinli biri olduğu için, karşılaştığı ve üzüntülere gömüldüğü her olumsuz aşktan mutlaka olumlu bir "erkek dersi" çıkarmayı da iyi biliyordu.

Malumunuz; insan ömrü, her şeyi bizzat kendimiz görüp yaşayarak, sınavarak ve ders alarak "deneme yanılma" yoluyla öğreneceğimiz kadar uzun değil.

Anı kitaplarına, yaşça büyüklerin herkesin başına gelebilecek zengin hayat deneyimlerine, bir türlü ders almayı bilmediğimizden "tekerrürcü" olmak zorunda kalan tarihin içinden süzülüp gelen veciz deyişlere ve ilginç olayların öykülerine bu yüzden ihtiyacımız var.

Ve yine bu yüzden arkadaşım gibi aşk hayatında şanslı veya becerikli olmadığından "feylesof" olmuş insanlara da ilişkilerimizi ayar etmek için her daim ihtiyacımız var ya, belki farkındasınız;

Aşk konusunda kitaplar yazdığım halde ben de kendi duygusal hayatımı bir türlü "hizaya sokamadığım" için, anlaşılan ne yazık ki benim gidişatım da aynı yolda.

Zaten hoca misali yazıyorum artık;

"Dediğimi yapın ama yaptığımı yapmayın!"

*

O sıralarda hayatımda iyi ya da kötü, doyumlu ya da problemli, gelecek vaat eden ya da "bulunsun varsın" denebilecek herhangi türden bir aşk bulunmuyordu.

Aynı zamanda aniden duygularımı kanatlandıracak bir rastlantıyla sevgili edinmek ihtimali bile bulunmayan, gerçek anlamda sade ve asude, yani "kendine dönük" bir yalnızlık halinde yaşıyordum.

Ayrıca gerçekte hiç ama hiç sevmediğim yalnızlığı da "neden bilmem" o günlerde asla dert etmiyordum.

Belki de etrafımdaki diğer yalnızlık çekenlere, yalnızlıklarıyla asla barışamayıp acı ve sıkıntı duyanlara ve bu yüzden de kendine kötü davranarak yaşayanlara sık sık:

"Evlilikler, aşklar ve birliktelikler kadar yalnızlıkların da insana mutluluk saçan, neşe ve huzur veren halleri vardır...

"Eğer yalnızsan alkolle boğma kendini, inanmadığın ilişkilere kaçma ve sevmediğin kişilere hayatını açma...

"Sadece dur biraz!

"Durakta harika bir yolculuğa çıkacağın aracı bekler gibi dur, o kadar...

"Ve yalnızlığın düşünmek özgürlüğünü genişleten, kendini gözden geçirmek ve zihinsel üretim yapmak olanaklarını çoğaltan halinin tadını çıkarmaya bak" deyip durduğum için, kendi düşüncemin büyüüne kapılmıştım.

Ve sahiden de "erkek yok, dert yok" duygusuyla keyfim yerindeydi.

Zaten bence insana sadece önünü değil gününü bile göstermeyecek biçimde toz duman içinde ve yıkıcı sarsıntılarla yaşanan kötü bir ilişkinin yerine, zihin açıcı ve kaliteli bir yalnızlık içinde "kendinle ilişki kurmak", daha doğrudur.

Bazen gereklidir bile.

Çünkü çarık parçalayan zor yollar gibi yürek parçalayan zorlukta, yıkıcı ve kötü bir ilişki, insanın içinde umut barındırmaz, hatta var olan umutlarınızı bile silip atar.

Buna karşılık iyi ve güzel yaşanan bir yalnızlık, yepyeni aşk heyecanlarının, içinizdeki farklı derinlik katmanlarına yolculuk yapmanızı sağlayacak ilginç insanlar tanımanın ve bambaşka hayat bahçeleri keşfetmenin umudunu yüreğinizde canlı tutar.

Hem gençseniz ya da genç yaşamayı bilebilen biriyseniz yine yalnızlık korkulu olmaktan çıkıyor.

Çünkü büyüklerimiz derin bir iç geçirerek:

“Gençken yalnızlık eğlencelidir, yaşlanınca yalnız kalmak zordur ve bu yüzden evlenir insanlar” derler.

Ve zaten bu müzmin, bu genetik, bu tedavisi bulunmamış “yaşlılıkta yalnızlık” korkusundan dolayı pek çok hayat harcıyor.

Zira ne yazık ki, kavga dövüş içinde birbirlerini hırpalayarak veya eşiyle hiçbir duygusunu, hiçbir hayat alanını paylaşmadan, sevgi duymadan, sevişmeden, hatta konuşmadan sağır dilsiz gibi yaşadığı berbat bir evlilik içinde olmasına rağmen, sadece yaşlanınca yalnız kalmamak için ayrılmayıp, “gençliğini” heba eden nice insan var.

Acı ve kaygı denince adeta ordinaryüs düzeyinde bilgili ve deneyimli Bodrum’daki kadın arkadaşım da benim gibi “aslında” yalnızlığını seven biri değildi.

Ama “yine” canını yakan ve ruhunu tıpkı bir salıncak gibi mutlulukla acı çekmek, umutlanmakla umutsuzluğun daracak koridorlarında gezinmek, güvenmekle kuşkular içinde sancılar çekmek arasında sürekli sallayıp duran aşırı dengesiz bir aşktan henüz “mezun olmuştu”.

Ve hemen bütün travmatik aşk yaşayanlar gibi, ayrıldığı zaman karşısına çıkacak yeni bir insan hakkında da önyargılar edinip “ya yine üzülürsem” diye korku duyduğu için, yeni bir aşk hevesiyle etrafa bakındığı da yoktu.

En azından “böyle söylüyordu”.

Dolayısıyla biz iki istemeden yalnız kalan ve yalnız yaşayan kadın, o günlerde katiyen “arayış” içine girmeden dostlarla neşe içinde gezip tozuyorduk.

Gündüz deniz ve güneş, gece rakı ve balık sularında “duygularımızı dinlendirmeye” çalışıyorduk.

*

Lakin işte tam da böyle aşksız ama huzurlu yaşamaya niyet ettiğimiz o günlerde “burcu ve harcı” bana hiç uymayan, uymadığını da onu görünce yerçekimine yenik düşmüş, hatta “abus” denen irkiltici ve korkutucu sertlikte bir suratla yüzüne dimdik bakıp, hemen hiç konuşmayarak açıkça belli ettiğim bir adam ortaya çıktı.

Ki “konuşmak” aşkın başlangıcında en önemli gösteridir.

Ve bu yüzden eskiler kadınla erkeğin beraberliklerine şimdi olduğu gibi çıkıyorlar, ilişki yaşıyorlar falan değil “konuşuyorlar” derlerdi.

Yine belki de birlikte olduklarında konuşmaktan başka bir “eylem” yapamadıkları için, çıkma değil “konuşma” teklif ederlerdi.

Bu adamsa aslında pek konuşkan olan bende bile konuşma isteği yaratmadığı gibi, hani “şeytana uyup” bir gecelik serüven yaşamayı düşünsem bile, fiziksel görünümü elvermiyordu.

Konuşma tarzı, söz ettiği konular, mizah anlayışı ve beden haritası bana katiyen cinsel uyarı verip kimyama harekete geçirmiyordu ve bu isteksiz halimi de ona karşı açıkça sergiliyordum.

Ancak adam tarafımda “zinhar” istenmediğini çok iyi anlamasına rağmen hiç oralı olmadı.

Ve bütün o yalnızlığımızı severek yaşadığımız neşeli tatil günlerinde bana fena halde kafayı takıp, devamlı bizi sağa sola davet ederek, balık alıp kapımıza dayanarak veya tekne gezisi düzenleyerek hiç rahat vermemeye başladı.

“Hayır” desek alınmıyor ve katiyen aldırmıyordu ve ondan gizlice kaçıp başkalarıyla uzak yerlere gitsek de, adeta av köpeği gibi izimizi sürüp bizi buluyordu.

Ona soğukça mesafeli durup diğer insanlarla eğlenmeye çalışsak bile, sessizce bulunduğumuz yere gelip davet edilmiş gibi oturuyor ve kendini yanıma “raptiyeliyordu”.

Ardından da saplantılı aşkını sunmak üzere elinde hani o klasik aşk sembolü olan kırmızı bir gülle ve yüzünde “inadımınat” diyen gayet kararlı bir ifadeyle gözüme bakarak, karşılıksız aşkını sunmanın beyhude gayretine yeniden kapılıyordu.

Aynı zamanda romantik sözler sarf ederek beni dansa davet etmek dahil, “kadın araklama teknikleri” denince artık duyduğu ya da bilebildiği her türlü geleneksel, sıradan ve sulu yöntemi ve hatta işte biz kadınlar için bazen adamı “istesek bile” usandırıcı olabilen her türlü uygulamayı yapmaya başlıyordu.

*

İstenmediğini bir türlü kabul etmeyen aşıkların hali, insanda kısa bir süre sonra vicdan azabıyla karışık bir öfke, alay etmekle karışık bir saldırganlık ve kabalaşma düzeyinde bir umursamazlık yaratır.

En mazlum kafalı, masum tavırlı ve sakın kişilikli olan kadında ya da erkekte bile, böylesine nafîle bir kovalamaya karşı elde olmayan bir “asabiyet” başlar.

Tabii bu olumsuz duygular bende de baş gösterdi ve adam “kaçan kovalanır” klişesini kanıtlamak ister gibi ben kaçtıkça daha fazla peşime düşünce, müthiş gerginleşmeye başladım.

Ve artık neredeyse Bodrum’dan derhal ayrılmayı düşünecek kadar da sıkılıp daraldım.

Belki gülünç, hatta anlamsız bir durum ama esasen adamı “insan olarak” gayet doğru düzgün buluyor ve ona bir miktar dostça sempati duyuyordum doğrusu.

Ama dediğim gibi zavallı ümitsiz âşık, ne yazık ki bende cinsel içerikli, romantik özlemlerle ya da "otantik" denemek biçiminde evlilik istekli hiçbir duygu oluşturmuyordu.

Ancak malumunuz, adam kısmı bir kadını kişilik sorunu yaptığı keçi gibi inatçı bir tutkuyla ve adeta iş hayatındaki başarı hırsıyla istemeye başlayınca, çoğu kez "ayağını yorganına göre uzatır".

Yani artık kafasından çıkmayan o kadın hangi tür davranışlardan etkilenip nelerden hoşlanıyorsa ya da nelere sinirlenip "kıl" oluyorsa, yılmaz bir sabırla bunları keşfedip, "ona göre" davranmaya başlar.

Bu zat da benim ona karşı sadece ve sadece insani yakınlık duyduğumun ve ayrıca sanki - ne lüzumu varsa - karşı cinsle dost olmayı da pek önemseyen ve halihazırda karşı cinsten çok sayıda arkadaşı olan bir kadın olduğumun anında "kokusunu aldı".

Ve bu defa da bana dostluk dolu jestler, dostluğun anlam ve önemi ve de insan hayatındaki vazgeçilmez yeri üzerine, aslında Konfüçyüs sözleri veya Nasrettin Hoca fıkraları kadar bilinen "vahim" konuşmalar yapmaya başladı.

Hatta bazen karşıma geçip komik tarzda ağzını gözünü oynatarak dostça "mimikler" bile yapmaya koyuluyordu.

Bütün bu "Madem aşk istemiyorsun, o zaman gel dost olalım" der gibi davranmasının yanı sıra, yine hiç yılmadan ama nazikçe "yoklama" vaziyetleri ya da viskiler yubarlandıkça gönül okşayıcı sözlerle "dolaylı ısrar" lafları da oluyordu tabii.

Sonunda ben artık kendimi dostluk görüntüsü altında katıyen istemediğim bir ilişki "ağının" içine doğru sinsice çekiliyormuş gibi hissettiğim için, ölesiye sıkılmanın yanı sıra "nevrotik" sinirlenmelere bile başladım.

Ve tam da böyle acaba adamın kafasına getirdiği gülleri iade eden bir vazı mu atsam, yoksa beni güldürmeye çalışırken herkesin içinde onu alabora edecek kadar dalga geçip kaçırсам mı diye “şiddet” duygularına yakalandığım günlerde, yanımdaki kız arkadaşım aniden bana dönüp:

“Sen bu adamla bir kere yatmalısın” demez mi?

*

Ben bu defa tatilimi iğdiş eden olayın kızgınlığını arkadaşımaya yönlendirip “Bana baksana” diye söze girerek, akılda kalıcı sözcüklerle kendimi anlatmak üzere uzun bir nutuk atmaya hazırlanıyordum ki, hınzır ve güngörmüş arkadaşım sevimli bir bilmişlikle gülerek:

“Sakin ol tatlım” deyip ekledi:

“Bilirsin, eskiden insanlar nikahta keramet var derlerdi.

“Bunun nedeni ne?

“Çünkü Osmanlı’dan kalma adetler ve gelenekler yüzünden kadınla erkek nikahlanmadan yatağa giremiyorlardı.

“O zamanlar gündelik hayatta da bazen kaçamak olarak elele tutuşmanın ötesinde cinsel anlamda yakınlaşamayıp pek mesafeli olduklarından, ancak evlendikleri ilk geceden itibaren yatakta birbirlerini tanıyabiliyorlardı.

“Bu yüzden eğer evlenince yatakta birbirlerini severlerse karpuz kestim kırmızı çıktı derlermiş.

“Ama sevmezlerse ve daha sonları da sekste bir türlü uyuşamazlarsa, o evliliğin sonu kadıya bile gitmeden genellikle “boş ol, boş ol, boş ol” şeklinde olurmuş.

“Günümüzde ise artık nikaha falan hiç gerek kalmadan bir adamı sahiden sevip sevemeyeceğini yatakta anlıyorsun.

"Onun iç dünyasının dolambaçlı yollarını, duygularındaki viyadükleri ve başka zamanlarda hiç belli etmediği can sıkıcı takıntılarını ya da muhteşem hoşluklarını yine yatağa girince anlıyorsun, öyle değil mi?

"Ve işte ben sana bu yüzden bu adamla bir kere yat da ondan sonra karar ver diyorum.

"Bakarsın yatakta karşına harika bir adam olarak çıkacak ve belki de o zaman fikrin değişecek, yalan mı?"

Doğru söze ne nedir, "yalan" değildi tabii...

*

Zira bir kız arkadaşımın "Ay, bu sümsük oğlan adeta bana yapıştı, peşimden hiç ayrılmıyor ve artık fena halde sinir oluyorum" diye açıkça aşağıladığı genç bir aşığı vardı.

Kendisinden hayli genç olan delikanlıyı gördüğü zaman suratını ekşitip uzaklaştırdı "Ben sübyancı değilim ya, bunda anne arayışı var galiba" diye homurdanırdı.

Genç adam insani bir konu için arasa bile telefonlarına cevap vermez, konuştuğu zaman da haşin bir dille haşlardı.

Fazla sessiz sedasız olduğundan ve hani insana "çektığın yere gelir" gibi zayıf kişilikli duygusu verdiğinden iç sıkıntısı yaratan bu genç adamla arkadaşım, artık nasıl olduysa bilemem ama aylar sonra bir gece "yanılıp" ilk kez yatağa gitmişlerdi.

Ve inan olsun hemen o günden itibaren bu defa arkadaşım ona sırılsıklam aşık olmuştu.

"Ah, yatakta o kadar kadın ruhundan ve bedeninden anlıyor ki böyle bir erkekle hiç karşılaşmadım" demişti.

Sonra da bir vakitler tiksindir gibi reddettiği genç adama şimdi çılgınca aşık olmasını açıklamaya şöyle devam etmişti:

“Ve yatak sonrasında da kolay rastlanmayacak kadar seven, ilgili ve farklı bir erkek...”

“Sevişme bittiğinde bana kendimi çok özel hissettirecek kadar, öylesine şık, öylesine düşünceli ve duygulu davranıyor ki, bilemezsiniz.

“Mesela orgazm sonrasında kadının bedenine ve yüzüne öpücükler yağdıran kaç erkek gördünüz veya duydunuz?”

“Ve ben artık yatakta veya sokakta, hayatımın herhangi bir yerinde ondan başkasını düşünemiyorum!”

Üstelik arkadaşım daha önceleri “asla yatağa giremem” diye homurdanarak cinsel olarak çekici bile bulmadığını ilan ettiği o genç adama, yataktan sonra o kadar “fazla” aşık olmuştu ki, o günden sonra adamın peşinden koşan, deli gibi kıskanan, hatta işte açıkçası yapışan durumda gözükken kendisi oldu.

Ve aşkın bildik kurallarına uygun olarak bu defa da “roller değiştiğinden” ilişki yürümemişti.

Bu arada “aman ha” bu bildik kuralı da sakın unutmayın:

Aşkta herkesin bir “davranış rolü” vardır. Ve bu çoğu kez bilinçli olarak yapılan bir “tiyatro” değil, o insanın kişiliğinin bir parçasıdır.

Bu yüzden karşınızdaki kişinin rolü, şefkatli ya da duyar-sız, hırsla üsteleyen ya da nazla kaçan, eğlendiren ya da kolay gülmeyen ve beğenmeyen türden “artık ne ise” bırakın istediği gibi davransın.

Eğer siz onun rolünü elinden almaya çalışıp “aynı kılığa” girerseniz, kaybedersiniz.

Sonra başka bir arkadaşımın da yatak sonrasına dair şu türden “acıklı” bir itirafını hatırladım:

"Adamla üç ay sadece yemek yiyip flört ettik, en fazlasından öpüştük, arabada yolda falan sımsıkı sarılarak sevişir gibi davrandığımız zamanlar oldu.

"Ama ne yaparsa yapsın ve kendim de istek duysam bile onunla asla yatmadım...

"Çünkü biliyorsun bizim ülkemizin erkekleri sözde o çok sevdikleri kadınla yattıktan sonra avımı yakaladım ve afiyetle yedim der gibi değişip havaya giriyorlar...

"Ayrıca adam sağlam karakterde olduğu için onunla evlenmek niyetindeydim ve beni erkeklerle kolay yatan hafif bir kadın gibi algılamasını da istemiyordum...

"Ama şekerim, adamla artık büyük heyecanlar içinde kapıda sevişmeye başlayarak ilk defa yattığımızda, o kadar seks acemisi, kadını bilmeyen ve de kadın bedenini hiç anlamayan bir tavırla karşılaştım ki, büyük bir hayal kırıklığı duydum ve ondan derhal ayrıldım.

"Şimdi nitelikli bir aşk yaşayıp mutlu bir evlilik kurmak için adama özene bezene dikkatli ve sevecen davrandığım ve de seks için sabrettiğim ayları boşuna harcamışım diye dövünüyorum.

"Ve inan bana, bundan sonra beğendiğim bir adamla çıktığımda yatağa uzanmak faslını asla ve kat'a uzun tutmayacağım.

"Hatta hemen ilk günlerde yatak denemesi yapacağım.

"Çünkü yatmadan geçen zaman içinde iki taraf da birbirine bağlanıyor ve duygulara yazık oluyor doğrusu!"

*

Arkadaşlara gerek yok, klasik edebiyatta kuşaklar boyunca gözyaşları döktürerek "ölümsüz destan" halinde okunan Lady Chatterley'in Aşkları, Madam Bovary, Anna Karenina gibi ünlü romanlardaki yasak aşklar da hep "yataktaki keramet" nedeniyle alevlenmiştir.

Yine yataktaki keramet nedeniyle bir türlü birbirlerinden kopamamışlardır ve artık ilişki hayatları parçalayan ölümcül tutkulara dönüşmüştür.

Hele ki, o tutucu çağda çırlıçıplak soyunup ata binerek zengin, asil, yakışıklı ve entelektüel ama iktidarsız olan kocasından kaçıp, eşinin tam tersine yoksul, eğitimsiz ve kaba saba ama cinsel gücü "fazlasıyla" yerinde olan köylü aşığının kollarına koşacak kadar kendini kaybeden Lady Chatterley'in hali, yataktaki kerametın en vahim göstergesi olmalı.

Yine de bazen insanlar aşk hayatlarındaki dönüm noktalarında "yatağın" ne kadar önemli olduğunu sadece size değil, kendisine bile söylemez.

Ve ayrılıklarının, kavgalarının ya da büyük tutkularının ardını size farklı nedenlerle sunarlar.

Üstelik dışarıdan baktığınızda "Bu kadın bu adamda ne buluyor, yarabbi?" diye mutlu görüntülerine pek şaşırdığımız uyumsuz görüntülü çiftleri veya her dakika problem içinde birbirlerini üzerek, hatta kafa göz yararak yaşamalarına rağmen bir türlü ayrılamayan müzmin çiftleri birbirlerine "bağlayan" yer de, sadece yataktaki keramettir.

Veya birbirlerine çok yaklaşıyorlar, çok sevişiyorlar ve iyi anlaşıyorlar zannettiğimiz ve de mutluluk örneği olarak "parmakla" gösterdiğimiz bir çift aniden ayrılıverince de şaşırırız ya, aslında hiç şaşmamak lazım:

Onlar mutlaka yatakta keramet bulmamışlardır ya da kerameti eskitip yitirmişlerdir.

*

Bütün bunlardan sonra bir de bizzat kendi başımdan geçen benzer biçimdeki "küçük bir öyküyü" düşündüm.

Geçmişte saygı duyduğum ve çok değer verdiğim ama tıpkı Bodrum'daki ümitsiz aşık gibi onunla bir ilişkiyi hiç düşünemediğimden "asla sizinle birlikte olamam" diye mesafe koyarak sürekli "sizli - bizli" konuştuğum ve ne yaparsa yapsın bir seneden fazla reddettiğim bir adam vardı.

Lakin yaz gelince sinsi kaderin ağlarını örme çalışması tamamlanmış olacak ki, onunla Marmaris'in yeşil - mavi koylarının ve sınırsız güneşin afrodizyak etkisini her an duyduğumuz bir köyünde karşılaşp önce doyumsuz bir sohbeta girişmiştik.

Sonra da "şarap - gitar - ay ışığı" derken, inanın nasıl olduğunu bile anlamadan ani bir sıcaklıkla halvet oluvermiştik.

Ve ben daha evvel katiyen birlikte olamam, yatağa giremem, ilişki kuramam diye düşündüğüm adama o "vuslat" gecesinde başlayarak deliler gibi aşık olmuştum.

Hatta uzun zaman bu aşkla işi gücü bile unutacak kadar kendimi kaybederek yaşamıştım ve gelecek düşlerimi bile sadece onun üzerine inşa eder olmuştum.

Çünkü yatakta aramızda sadece ten tutmamıştı, beden hareketlerinde gizli olan kişilik dilimiz, sevgi dilimiz, hatta şefkat ve şiddet dilimiz bile tutmuştu.

Yatakta kendimizin ve hayatımızın en gizli yanlarını, eskidiğini ve aştığımızı sandığımız ama her aşta yeniden ayaklanan acılarımızı, seneler senesi içinde gezinip durduğumuz çıkmaz sokakları ve bu sokaklardan çıkış çabalarımızı birbirimize daha farklı bir yakınlıkla ve daha bir "inanarak" sunmuştuk.

Yatakta geleceğe dair en içimizdeki kaygıları veya düşleri sakınmadan ortaya çıkarmıştık.

Yatakta seksin ötesinde ruhsal, beyinsel, duygusal bir "boşalma" yaşamıştık.

Ve durup durup birbirimize sarılmak ve dokunmak isteğine kapılarak, gözlerimizi hep birbirimizin gözlerinde bularak, bedenlerimiz değdiğinde bile mutlu olarak, orgazm ötesinde bir haz duyar olmuştuk.

Hatta kimseye söylemediğimiz sırlarımızı bile sevişme sonralarının soba kenarındaki kedi kadar mutlu gevşekliği içinde "mırıldanarak" birbirimize açıklamıştık.

Zaten insan yatakta bedenen değil ruhen de çıplaklaşıyor ve bu yüzden tarihi kadın casus Mata Hari de savaşta askerlerin sırlarını yatak sonrasındaki rehabet anlarında edinmiyor muydu?

Bu eski "rahmetli" aşkımı ve bunun gibi başkalarının ya da kendimin hayat derslerimi de düşünerek arkadaşşıma hak vermememe rağmen, merak etmeyin:

Bodrum'daki o yapışkan aşığıma "keramet testi" yapmadım.

Çünkü dediğim gibi kaçamak bir seks yaşamak istesem veya deniz kenarındaki o kışkırtıcı ortamda bir miktar "şaraplı" olsam bile, bunu yapamayacak kadar "kadınlığımı sağır eden" biriydi.

Ancak yine de yatak ve keramet meselesini kafamda daha bir kurcalamadan da duramadım.

Kadınla erkeğin yatakta birbirine aşık olmasını veya yine yatakta birbirinden kaçacak kadar uzaklaşmasını, hatta gıcık kapıp nefret etmesini oluşturan durum, yalnızca cinsel performans, ten kumaşının uyumu veya bedenin görünümü değil kuşkusuz.

Yataktan evvel insanlar genellikle "ruh diliyle" içini açmaya çalışarak, karşı tarafı eğlendirmeye niyetli neşeli öykülerle veya bazen de şair gibi duyguların diliyle konuşuyorlar.

Seks yaparken ise bazen kendilerini bile şaşırtacak kadar farklı bir beden diliyle ve çocukluğundan bu yana bilinçaltının

küflü odacıklarda kapalı kaldığından başka zamanlarda ortaya çıkarmadıkları “derin” duygusal bir dille birbirlerine dokunuyorlar.

Ve bütün bunlar denk düşüyorsa, yani aralarında eğer sevişirken “uyum” oluşuyorsa, yatak sonrasındaki konuşmalarda bu diller daha bir gelişiyor.

Bedene ve ruha dair bütün diller uyumlu ve “anlaşılabilir” olduğu vakit de, birbirlerini anlamaya, kavramaya ve aslında “anlaşmak anlamak olduğu için”, geçimli davranıp anlaşmaya daha yakın duruyorlar.

Ayrıca hoşgörü sınırları genişliyor, kendinin ve karşı tarafın hatalarını ya da eksiklerini kabul etmek yetenekleri gelişiyor, hayata bakışlarındaki bazı perdeler açılıyor ve ruhlarındaki farklı kapılarla karşılaşılıyorlar.

Ve böylece artık sevgilinin varlığı endorfin ve seretonin gibi mutluluk hormonu salgılamalarının biricik nedeni olabiliyor.

Hatta aşk “yatakta büyüyünce” yine çok çalışan hormonlar marifetiyle abartılı bir kıskançlık duyduklarından, çoğu kez kavgaları bile birbirlerini kaybetmek istemediklerinden çıkıyor.

*

Ünlü bir sinema yönetmeni ve yapımcısı olan bir dostumuz “aslında” kendisine uygun kültür düzeyinde bulmadığı, “toplum önündeki davranışlarını

hiç sevmiyorum” diyerek her fırsatta kötü bir dille kızdığı, bir türlü kişiliğini kabul edemediği, üstelik bir de arkasından sürekli olarak sevimsiz ve suçlayıcı laflar ettiği bir kadından senelerce vazgeçemedi.

Bir gün artık onun kadını dinleyene sıkıntı verecek kadar çekiştirmesine dayanamayıp:

“Neden hakkında bu kadar aşağılayarak ve ağır suçlamalarda bulunarak konuştuğun bir kadınla hala beraber oluyorsun?” diye çıkmıştım.

Ve adam bana adeta boynunu bükerek ama aynı anda da muzırca gülerек şöyle cevap vermişti:

“Tek neden teni...”

“Teni beni öylesine çekiyor ki, onu gördüğümde dokunmadan duramıyorum, sanki elim kendiliğinden ona doğru gidiyor ve her an tahrik oluyorum...”

“Çok tuhaf ve inan bana daha evvel böyle bir şey hiç başıma gelmedi ama bu kadının teninin ben de öylesine büyüleyici bir etkisi var ki, eskiden en büyük aşkımla beraberken bile bir gecelik kaçamaklar yapan biriyken, şimdi ondan başka bir kadını arzu etmiyorum...”

“Ve ona ne kadar kızarsam kızayım, hatta onu aramadan kendi başıma bir yere gitsem bile her gece yatağında o olsun istiyorum, onsuz uyuyamıyorum bile!”

İşte insanı bazen kafasıyla onaylamadığı bir ilişkide bile böylesine “alıp götüren” son derece önemli bir durum yatakta ki keramet...

Buna karşılık insanlar arasında yatakta keramet olmayınca da, sosyal ya da ruhsal alanda o çiftin arasında hiçbir sorun bulunmasa bile, beden haritalarında bazı bölgeler “çekilmez” olabiliyor...

Sevişmeleri kırık dökük olunca da kişinin bilinçaltı saplantılarındaki açmazları, rahatsızlık veren nahoş konuları, geçmiş yıllardaki terslikleri ve yenik düştükleri çabaları birbirlerine hatırlatıp, mutsuzluk yollu olumsuz duyguları “uyarıyorlar”.

İnsanlar sevişmedikçe konuşamaz olduğu için de, artık hiçbir ruh halini, hiçbir gündelik yaşantıyı ve hiçbir umudu paylaşamıyorlar.

Dahası paylaşma isteği bile duymuyorlar...

Ve başlıyorlar karşılaşp ters yöne giden trenler kadar birbirlerinden uzaklaşmaya...

*

Nedir kerameti keramet yapan?

Bilim adamlarına göre beden kimyasının, parapsikoloji uzmanlarına göre insandaki enerji birimlerinin ve "aura" denen insanın kişilik enerji renginin uyumu.

Psikologlara göre ise çocukluktan itibaren yaşadığımız yıllardan arta kalan komplekslerimizin, özlemlerimizin, beklentilerimizin ve ruhsal dünyamızın koridorlarda bekleşip duran "hastalıklarımızın uyumu".

Bense bütün bunların toplamına "şarkımızın uyumu" diyorum.

Çünkü yaşarken edindiğimiz hayat notalarıyla hepimizin iyi ya da kötü bir şarkısı var.

Ve bu şarkı gençlik yıllarımızda henüz tamamlanmamış, yani "eksik notalı" olduğu için, o yaşlarda başka birinin notalarıyla kolayca karışp harmanlanabiliyor.

Lakin belirli bir yaşa geldiğimizde artık şarkımız hemen hemen tamamlanmış oluyor ve başka birinin şarkısını bizim melodimizin yanına eklemekte bile güçlük çekiyoruz.

Somut alanda bakıldığında ise yatakta insanın burnuna hoş gelmeyen bir ten kokusu, itici bir yara izi veya bakımsız bir beden bile bütün kerameti yok edebiliyor.

Seks esnasında fazlasıyla edepsizce konuşkan ya da can sıkıntısı verecek kadar sessiz olmak da, karşı tarafa ters gelince "keramet dışı" durumlar.

Seksi duygusallıktan uzak, mekanik ve teknik hareketlerle sınır edici bir eyleme dönüştürmek ya da "beceriksiz araştırmalar" sunmak gibi itici kişilik özellikleri de bütün kerameti yok ediyor.

Yani sonuçta iki insan arasındaki "cinsel davranış dili" tutmuyor.

Daha da fenası sevişirken bencil, saldırgan, vurdumduymaz veya fazlaca yalaka davranmak oluyor ki, böyle durumlarda sabahı bile beklemeden yataktan çıkıp "fermuarını çekip giden" ve o daha evvel pek hoşlandığı insanı bir daha görmek istemeyen nice insanı dinledim.

Bir de sanırım sinirsel bir bozukluktan dolayı, sevişirken ya da orgazm esnasında komik olacak kadar sıra dışı tutumları olan öyle "bahtsız" insanlar var ki, onların yataktaki kerameti yakalaması ne yazık ki ömür boyu çok ama çok zor olmalı.

Örneğin, orgazm olurken sanki ölüm haberi almış gibi hıçkırıklar içinde ve sarsıla sarsıla dakikalarca gözyaşları dökerek sahiden ağlayan bir erkeği anlatmışlardı.

Bu arızayla karşılaşan arkadaşım adamı çok önemseydiği için üzüntüyle "Belki zamanla geçer" diye epeyce sabretmiş ama adamın yataktaki gözyaşı seansları azalmamış bile.

Sonunda arkadaşım:

"Artık adam yine ağlayacak diye değil yatağa girmek, başka yerde sevişmekten bile kaçmaya başlamıştım" dedi.

Ve sahici bir üzüntüyle ekledi:

"Aslında adam uzun zamandır karşılaşmadığım kadar değerlerime uygun, son derece üstün nitelikli ve iyi kalpli biri olmasına rağmen ilişkiyi bitirdim tabii."

Ağlamanın zıddına orgazma yaklaştığı sırada kendisine muhteşem bir fıkra anlatılmış gibi "sinirceli" kahkahalarla dövüne dövüne gülmeye başlayan ve bir türlü bundan kendini al-

mayan bir adamın, duyana "gölsem mi ağlasam mı?" dedirten tuhaf öyküsünü de, yine bir dostumuzdan dinlemiştik.

Yatakta sevişirken sanki tavernadaymış gibi göbek atıp oynayan mı duymadık, kendini kaybederek, sanki boks maçındaymış gibi sürekli karşı tarafa doğru kafa attığından, kadının "kask" giymek ihtiyacı duyduğunu söylemesini mi?

Bir erkek arkadaşımız ise çevrenin gıptayla baktığı gayet güzel, eğitimli ve popüler bir kadın olan sevgilisini neden terk ettiğini yine yatak ve keramet temasının eşliğinde anlatmıştı:

"Yahu, kadın sahiden çok güzel, akıllı ve harika kişilikte biriydi ve ondan çok fazla hoşlanıyordum. Hatta aşık olmak üzere olduğumu düşünüyordum.

"Ama orgazm olurken o kadar yüksek tondan ve sanki boğazlanıyormuş gibi korkunç bir sesle 'çığlık çığlığa' bağıırıyordu ki, bir keresinde apartmandaki komşuları onu öldürüyorlar zannedip kapıya dayandılar. Neredeyse karakola haber vereceklerdi ve durumu açıklarken rezil olduk

"Ağzına yastık kapatıp sahiden ölümüne sebebiyet verecek veya sen orgazm olma diyecek halim de olmadığına göre, artık kaçmayıp da ne yapmalıydım yani?"

Tabii ki böylesine hem üzücü, hem de gülünç olan kerametsiz vaziyetlerde kaçmaktan başka çare yok gibi.

"Ah, çok iyi bir insan onu seviyorum, kafaca da çok iyi anlaşıyorum" diye teninden veya tavrından bu kadar rahatsız olduğun bir insanla yatak muhabbeti yapmaya çalışmanın hiç anlamı ve gereği yok.

Kadınla erkeğin arasında seks olmayınca da elbette ortada "ilişki" diye bir şey yok.

Arızalar bir yana, yatakta keramet konusunda bence en önemlisi, seks yapmanın mutlaka "sevişmek" olmadığı.

Özellikle daldan dala gezen ve her güzel kadınla yatmayı takıntı haline getiren çapkın erkekler ve "iş bu olan" fahişeler sevişmeden yatmayı çok iyi bilir.

Çünkü onlar sevişmeden değil hiç öpüşmeden bile, sadece beden kıvrımları, ruh değil "et" sıcaklığı ve cinsel organların doğal yeteneği ile bir insanla seks yaparak "çiftleşirler".

Buna karşılık sevişmek denen ve lafını duymanın bile ruhumuzdaki bulanık havadan bulutları kovan, umutlarımıza çiçekler açtıran ve insanın en büyük ruhsal ihtiyacı olan sevgiyi çağrıştıran vaziyet elbette bambaşka bir durum.

Sevişmek karşındaki bedenle "bir" olmayı, ona sevgiyle ve özenle dokunmayı gerektirir.

Doyumsuz bir coşkuyla karşıdaki bedene sarılmayı, sevdiğin bir kokuyu içine çeker gibi öpmeyi, kendi ağzın kadar yadırgamadan ve yakınlık duyarak "kana kana" öpüşmeyi bilir.

Dahası seks bittikten sonra da kendini en yalın ve en sakınmasız halinle verdiğin o bedenle yakınlığını korumak istediğini hissettirir.

Ve mutlaka ama mutlaka sarılarak "konuşabilmeyi" anlatır.

Zaten bence sevişmeden yapılan, yani ruhların birbirine değmediği, duyguların birbirine ilişmediği, gelecek umutlarının birbirine eklenmediği ve insanın içindeki "şiiri" seslendirmeyen bir seks, tıpkı koşup kustuğun "lavabo" gibidir.

Bedensel rahatlamayı sağlasa bile ruhsal rahatsızlığı alıp gitmez.

Tersine insanın içinde belki daha önce farkına bile varmadığı kocaman duygusal boşluklar yaratır, sevgi kanallarını açaca-

ğına daha bir tıkar, yaşama sevincinin lambalarını söndürür ve yalnızlığını kanırtır.

Ve ben sevişmeden seks yapabilenlere hep üzülürüm.

Çünkü aslında o seks esnasında yatakta bir keramet olsa bile onların yürekleri duymaz ki!

*

İşte bu yüzden de seksi kendi doğallığı içinde "bir ilişkinin başlama noktası" olarak yaşayan, birbirlerine kısa veya uzun vadeli önemseme duyan ve duygu notaları şarkılaşmayı bilen insanlar için yatakta keramet veya kerametsizlik daha kolayca ortaya çıkar.

Onlar cinsel performans, karşı tarafın kişiliğinde ters gelen bir davranış ya da ten uyumu gibi herhangi bir nedenle sıcaklıkla sarılamadıkları, duygusal renklerle dokunamadıkları, öpücüklerle bedeninde gezinemedikleri ve elini tutamadıkları kişiyle "birlikte" olamayacaklarını derhal anlarlar.

Veya bakarsınız yataktaki insanla bedenleri öylesine müthiş bir yakınlıkla "bütünleşir" ki, aralarındaki başka sorunları bile göremeyecek kadar birbirlerine aşık olurlar ve hayatlarını sunarlar.

"Arızalı Erkekler" adlı kitabımda neden aşk ilişkilerini hemen bütün yazarların yaptığı gibi ruhsal patolojik durumlar ve doğadaki ağaçların ve gökyüzünün görüntüsü kadar "edebiyat çabalı" detaylarla anlatılan erotik manzaralar halinde değil de, sokaktan yatağa kadar, ama illa ki yatağı konu ederek "ilginç problemlerle" anlattığımı soran bir medya muhabirine şöyle demiştim:

"Öyle ilişkiler vardır ki dışarıdan uyumsuz gözükseler bile cinsellikte muhteşem bir uyum yakaladıkları için yürür...

"Ve tersine öyle ilişkiler vardır ki, her konuda çok iyi anlaşıyorken cinsellikte "beraber" olamadıkları için sona erer...

"Bu yüzden yatak sorunlarını anlatmadan bir insanın ruhsal arızasını da anlatamazdım."

Yani evet, yatakta keramet vardır ama ne yazık ki bazen "melanet" de buluyor!

Niçin yalnızsın, bir “defon” mu var?

Üç yıl kadar evvel bir Fransız dergisinde “aşkın yeni trendleri” konulu gayet ilginç bir yazı vardı.

Entelektüel alt yapısına rağmen sevimli ve eğlenceli bir dille yazılan ve daha çok kadınların aşk hayatını hedef alan makalede, öncelikle çağımızda artık “pantolonlu” yaşayan kadın ele alınıyordu.

Ve bu kadınların erkekle birlikte hayatın her yanında birlikte ve iç içe olmasından sonra, artık çağımızın aşk ilişkilerindeki “dansların” çok değiştiğinden bahsediliyordu.

Sonra da aşk / seks / evlilik konularında şimdi yepyeni kuralların ortaya çıktığı gayet komik bir lisanla anlatılıyor ve yine “kadınlara mahsus” ilginç bir öneri sunuluyordu:

“Çok fazla yalnızlık duyduğunuz bir zaman diliminde bile olsanız, sakın yeni tanıştığınız bir erkeğe çok yalnızım, hayatımda kimse yok ve yaprak bile kımldamıyor ve buna üzülüyorum

türünden acıklı bir dille yalnızlığınızı açık eden bir konuşma yapmayın.

"Hatta yalnız olduğunuzu bile söylemeyin."

"Çünkü katiyen unutmayın ki;

"Önünde araba park etmemiş bir restorana kimse girmez."

Doğrusu bu hınzırca esprili bakışa önce güldüm, sonra da bütün yüreğimle hak verdim.

Ama buna rağmen, doğu batı karışımı olup, kendini sadece toplumda değil, kendi içinde bile bulmakta ve tanımlamakta güçlük çeken ve de zaten kafasındaki bu karışıklığın simgesi gibi siyah üzerine sarı çizgili saçlarla gezen biz Türk kadınları için, istesen bile "pratikte" uygulamak çok zor diye düşündüm.

Zira bizlerin "ortak bilinçaltında" bir erkekle beraber olmaya niyet eden kadının o sırada yalnız olmasının "daha faydalı" olduğu biçiminde şaşmaz inançlarımız var.

Hatta sadece o sırada bile değil, genel olarak ve de uzun zaman "kimseye yüz vermeyip" epeydir yalnız durumda olmasının, karşısına çıkan erkeğin kafasında ona daha fazla "itibar verici" olduğu yolunda kalıcı bir toplumsal inanç da mevcut.

Üstelik bu köhnemiş inanç, artık iyiden iyiye batılılaşmaya yüzünü dönmüş, sözde AB yollarında koşup duran günümüz Türkiye'sinde bile geçerli.

Bilinçaltımıza hakim olan duygu, uygar hayatın kadını da erkek kadar hakları olan ve "birey" olarak kabul eden tavrını eksen almıyor.

Tersine aşiret döneminin kalıntısı olan "bacak arası namusu" saplantılı düşüncelerle şekilleniyor.

Çünkü korkarım düşünüp konuşurken hep tersini söylesek bile, hepimizin beyninin en karanlık bölgesinde bu tür eskimiş inançlar "nefes almaya" devam ediyor.

Ve dolayısıyla eğer kadın hayatında bir başkası varken "kuyruğunu sallamasa" bile kalkıp yeni bir erkekle ilişki kurmaya yönelirse, var olan ilişkisi can çekişir halde yaşasa ve bitmek üzere bile olsa, o erkeğin gözünde "baştan kaybedeceğini" düşünüyor.

Hatta bu vaziyette erkek tarafından mutlaka "hafif" bulunup asla ciddiye alınmayacağı şeklindeki geleneksel tabulu yargılar da, kadınların kafasının içinde nöbet bekliyor.

Ve kadınların büyük çoğunluğu "evlilik amacıyla" ilişkiler kurduğu için birlikte olmaya niyet ettiği erkeğin kendisine "hangi gözle" baktığı birinci sorunu oluyor.

Hatta çoğu kadın "Ben namusun insanın kişilik ahlakı değil cinsel hayatı olduğunu savunan eskimiş namus anlayışına inanmasam bile erkekler inanıyor" diye düşünüyor.

Bu yüzden de yine kendi "imajını kurtarmak için" geleneksel şartlanmalara yüz vermeden davranmayı beceremiyor.

Elbette biz çağdaş ve mürekkep yalamış kadınlar erkek karşısında "namus kalesi" halinde davranıp, eline el değmemiş ya da eski deyişle "kız oğlan kız" gibi bakire tavırlarıyla konuşan annelerimiz gibi değiliz.

Ve yine bizler bedeni kafes arkasından çıksa bile ruhu kafeste kalmış olan annelerimiz kadar, kendimizi gözü açılmadık sığırık yavrusu gibi masumiyete dair bir dille anlatmıyoruz.

Nazlı sesli, gözü yaşlı ve dantel mendilli sözlerle adamlara "iffet" sunmuyoruz.

Tam tersine belki de bazen "gereğinden fazla" cinsel kimliğimize sahip çıkıyoruz.

Lakin aşk ve erkek konusunda bizzat yaşayarak veya başkalarından duyarak neler öğrenmiş olursak olalım, öğrendiklerimizde süzülenlerle ne düşünersek düşünelim ve hatta hangi

duygularımızı nasıl gemleyeceğimizi bilirsek bilelim, "kafamızı arkası" değişmiyor.

Zira kuşaklar boyunca köklerimizden bize geçen "genetik alışkanlıklarımız" var.

Üstelik bunların her geçen gün birer birer farkına varıp, bize neler yaptırdığını, hangi yanlışlara ve mutsuzluklara yol açtığını anlasak bile, çoğu kez uygulamadan vazgeçemiyoruz.

Ve aşk ve evlilik konusunda konuşurken boyumuz uzarken, hayatın içinde yaşamaya gelince "tıknaş" kalıyoruz.

Bazen "elimizi kolumuzu bağlayan" bu genetik alışkanlıklar kadar, içine doğduğumuz çevreden edindiğimiz basmakalıp aşk efsaneleri, yetişirken gördüğümüz erkek ve kadın "modelleri" ve yaşadıklarımızdan kalan duygusal tortular da davranışlarımıza hakim olabiliyor.

Bu yüzden de yeni tanıştığı ve anında çarpıntılara, umutlara, kısa ya da uzun vadeli beklentilere gark olduğu çekici bir adamla çıktığı vakit, ağzını bıçkınca yana çarpıtacak kadar "erkek Fatma" havasında olmasa bile, cesurca gözünün içine bakıp gülümseyerek:

"Hayatımda başkası var ama yine de seninle olabilirim" diyebilecek kadar delikanlı bir kadın var mıdır?

Böylesini ben hiç tanımadım.

Ve asla istemediği bir erkekle "kafa bulup" dalga geçmeye niyetlenen ya da feminizmin ne olduğunu bile bilmeden feminist özentisi davranan erkeksi kadınlar hariç, bundan sonra da tanıyabileceğimi de sanmıyorum.

Tabii bir de, eğer adam o kadının halihazırda bir ilişkisi olduğunu gayet iyi bilerek sadece "yatak serüveni" duygusuyla onun üzerine geliyorsa ve kadın adamın bu haline sinirlenip

“durdurmak” istiyorsa, ancak o zaman bu çoğulcu vaziyet “lap” diye konuşulabilir.

Fransızlar restoran dikkatine devam etsin, “bizim memlekette” en fazlasından o yeni tanıştığın erkeğe kendini anlatıyormuş gibi kurduğun duygusal cümleler ve ruhsal analizler içinde, o sırada yalnız olmadığını bir miktar “ima” edebilirsiniz, o kadar.

Üstelik artık İstanbul’daki aşk deneyimli metropol kadınları “Erkek, erkek kokusuna gelir” diyorlar.

Yani tıpkı Fransızlar gibi erkeklerin yalnız olan ve yalnızlık çeken kadınlara değil, yanında erkek olan kadınlara ilgi duyduğunu saptıyorlar ama yine de bizdeki “uygulama farklı”.

Çünkü bu durumu gayet iyi bilen o Fransız kafalı kadınları bile, daha önce birlikte görüldüğü erkeğin aslında sevgilisi olmayıp, sadece arkadaşı olduğu yolunda yeni tanıştığı adama namus korkulu açıklama yaparlarken çok “yakaladım”.

*

Zaten doğduğumuzdan bu yana ister istemez beslendiğimiz düşünceler, yargılar ve kaygılar, sonradan öğrendiğimiz “alternatif” hayat bakışlarına rağmen bilinçaltımızdan sökülüyor.

Çünkü insanın beyni okuyup gördüklerinden evvel yetişirken biçimlenmiş oluyor.

Dolayısıyla da bu tür “ahlaka dair” sinsice içimize yer etmiş klasik davranış biçimlerinden ve bilinçaltımızdaki kilerde stoklanmış düşünce hububatından uzak davranamıyoruz.

Ve ben de hiçbir zaman bu neşeli “Fransız öngörüsünü” kullanamadım, kullanabileceğimi de sanmıyorum.

Üstelik bu tavsiyenin avcı ruhlu olduğundan "rekabet" seven erkek kısmı için sahiden pek doğru ve geçerli olduğuna canı gönülden inandığım halde yapamadım.

Ayrıca "üstünüze afiyet" beni durduran başka bir inancım daha var:

"Beni seven olduğum gibi, bütün kusurlarımla, eksiklerimle ve hatalarımla birlikte sevsin ve ben de onu olduğu gibi seveyim. Bence gerçek sevgi de budur zaten" şeklinde fazlaca iyi niyetli, hatta "safdil" bir bakışla dünyaya bakan biriyim.

Bu yüzden de yalnızlık sularında "umut verici" bir adamla karşılaştığımda, onunla yemeğe çıkmaya falan gerek kalmadan o sırada hangi haldeysem onu konuşurum.

Yalnızsam yalnızım, değilsem değil!

Yani benim erkeklere karşı "delikanlı" cesaretim, geleneksel tabuların ağır şartlanmasını aşmış olmaktan ve aşk ilişkilerinde metropol gerçeğine yakın davranmayı ilke edinmekten çok, "müzmin" bir kişilik halinden kaynaklanıyor.

Ve bu hal, yaradılışımın temel parçalarından olduğu için değiştirmem de pek mümkün olmadığından, bütün cesaretim "Kendimi mutlaka içten ve dürüst olmak zorunda hissetmek" duygusundan dolayı ortaya çıkıyor.

Hem de insanların çoğunun bunu anlamadığını veya saflık bulup "bıyık altından" güleceğini gayet iyi bildiğim halde vazgeçemediğim ve bununla gurur bile duyduğum "şeffaf" bir kişilik hali bu.

"Restoranlar" hakkında erkekler bu kadar modaya uygun düşünürken, benim yaşadığım ve yaşamaya devam ettiğim mesele bir nevi "onuncu köy sorunu" da sayılır!

Ve hiç merak buyurmayın, herkesin kasa şifreleri kadar karmaşık mesajlarla ve insanı dedektif gibi kafa yormak zorunda

bırakan gizli "imalarla" konuştuğu günümüzde, bu derece içtenlikli ve açık kalpli olmanın acısını elbette çok çektim.

Ama ne yapayım ki "dürüstlük uzun vadede değer kazanır" diye konuşarak yılmadan "on birinci köyü" arayıp dururken, bazen usanıp tersini yapmak istesem bile elimden gelmiyor.

Sanki neye yarıyorsa ve ne için gerekiyorsa bilemem ama anlaşılan tanrı beni "içi dış bir olmak zorunda" yaratmış.

Damdan düşeni damdan düşen anladığı için, "benim gibi olanlar" beni daha iyi anlar.

Ve de bakmayın insanlara aşk hayatında çok geçerli çözüm yöntemleri önerdiğime, kendi aşk hayatımın en koyu sorunlu sularında bile "taktik - strateji" kurmayı da bilmem.

Niye başkalarının aşklarında ve evliliklerinde bu kadar işe yarar ve hayat kurtarır akıllar önerirken, kendin için asla taktik ve stratejiler üretmiyorsun da, sanki pek lazımmış gibi illa içinden geldiği gibi davranıyorsun diyenlere de hep aynı cevabı veririm:

"Yahu savaşıyor muyuz, sevişiyor muyuz?"

"Bir aşkın yolunda ya da duraklarında adeta savaş sırasında masa başındaki omzu kalabalık generaller gibi keskin taktikler ve kurnaz stratejiler üretmeye çalışmak çok sıkıyor beni."

"Ve aşkın nefret, kıskançlık, hırs, üzüntü, umut gibi her türden duyguyu ayaklandıran insanın en yalın hali olduğuna inandığım için, o tertemiz olması gereken sevgi sokaklarını kirletiyor gibi geliyor.

"Üstelik ben taktik ve strateji üreterek, hani erkek ustası kadınların deyişiyle bir adamı parmağında oynatmaya başlasam, ona karşı saygı duyamam, hatta için için küçümserim.

"Saygı duymadığım adama karşı da nefsim uyanmaz ve yaptıp kalkamam bile arkadaş!"

Bu cevaplarımın “dahası” da var:

Yürek konulu vaziyetlerde karşı tarafa ne kadar dürüst ve içtenlikli olursam o kadar “pür” ve kalıcı bir aşkı yaşarım sanmanın sağlığını veya işte açıkçası salaklığını da, başkalarına önerdiğim bütün o “parlak” akıllarıma rağmen, en içimde hala koruyorum.

Hem de dürüstçe yaşadığımda bütün o “havaya giren” aşıklara, insanı sevdiğine pişman edecek kadar şımaran adamlara ve sonunda yıkılıp giden ilişkilere rağmen ders almayı da bilmiyorum.

Bu yüzden de Fransızların bu neşeli ve akıllı önerisini alıp beynime yerleştireceğime, hep “bildiğimi yapıyorum”.

Ama daha evvel de dediğim gibi siz benim “yaptığımı değil, dediğimi yapın” bence ey hatunlar!

*

Geçen yılın başında “film gibi” bir ortamda tanışıp çok etkilendiğim bir adamla ilk defa yemek yediğimizde de, yine o lüzumsuz ve aşta kaybettirici düzeydeki içtenliğime yenildim.

Yemeğin sonuna doğru, hani artık insanın yeni tanıştığı kişinin karşısında ruhunu daha bir soyduğu ve aşka inanmak isteğinin bir kere daha eski acılarının ve kaygılarının üzerine çıktığı “gelişmiş” dakikalarda rahatladım.

Ve bütün dürüstlüğümlle adama içimi açıp:

“İtiraf edeyim, epeydir erkek arkadaşım olmadı, hep yalnızım” deyiverdim.

Sen misin “yalnızlığını” ifşa eden?

Adam yüreğimi damarlarına kadar açıp içtenlikle yalnızlığımı sunduğum o ana kadar, karşımda bariz bir kendine güvensizlik içinde ve süt dökmüş kedi gibi uysalca oturuyordu.

Hatta çekingen bir sesle konuşup adeta "ezim ezim ezile-
rek" sürekli talihsizliklerini ve sıkıntılarını anlatıyor, benim
insan ve aşk yorumlarıma "tezahürat" göstererek katılıyor ve
tabii böylece kendisini bana sevdiren hayatıma girmeye çalış-
şıyordu.

Ama işte gereksiz itirafçılığım sayesinde benim kronik yal-
nızlığımı duyduğu anda, karşımdaki o "kamburu çıkmış" adam
gitti!

Yerine, oturduğu sandalyede sırtına sopa bağlanmış gibi
aniden dikilip, buyurgan kokulu ve "daha erkekçe" olduğuna
iman ettiği belli olan bariton bir ses tonuyla konuşan bir adam
geldi.

Yalnızlığımı duyunca birdenbire benim için "kendisinin
önemini" de kavramış olmalı ki, aynı anda sert içerikli ve eleştiri-
ci kelimeler kullanan "maço taklidi" bir adam da olup çıktı.

Kutlarım benim içtenlik saplantımı!

*

Zaten "aklınızda bulunsun":

Kendine güvensiz ve aşağılık kompleksleri olan insanların
bir tek olumsuz sözle veya bir tek yan bakışla bile çabucak mo-
rali bozulur ve derhal "omuzları çöker"...

Ama yine bir tek sıcak sözle veya iltifatkar bir davranışla ve
işte burada olduğu gibi, karşıdaki kişinin bir tek zayıf ya da
eksik yanını görmesiyle birlikte de, tıpkı maç kazanmış taraftar
gibi lüzumundan fazla neşeli, güvenli ve şamatacı bir hale bü-
rünebilir.

Sonra kısa zamanda şımarıp "tepenize çıkabilir"...

Ve sanırım benim gibi ünlü, akıllı, eli kalem tutan ve iyi bir
çevreye sahip olan, üstelik bir de güzel bulunan "sarışın" bir ka-

dının yalnız olması, hem de epeydir kimseyi "bulamamış" biçimde pek beceriksiz vaziyette görünmesi de bu adamın kendine güvensizliğini şımarıklığa çevirmişti ya, yetmedi!

Tıpkı sözünü ettiğim ilginç Fransız tavsiyesinde olduğu gibi önünde araba park etmeyen restoranlardan hoşlanmadığı ortaya çıkan "trendy" adam, bir de bana aniden:

"Niçin yalnızsın, bir defon mu var?" diye soruverdi.

Artık sadece Fransızların ve kendimin değil, "Aşta erkek kısmı dürüst davranıp içtenlik göstermek yanlıştır, politik olmak gerekir" diyen kadın arkadaşlarımın da saygıyla kulağını cınlattım.

Sonra "yarım dudak" gülümseyerek, beni her fırsatta eleştiren ve ilişkilerimde beni tıpkı bir siyaset danışmanı taktikler içinde planlar üretip hesaplı davranmaya yönlendiren "erkek ustası" bu kadınlara Fransızlar bile kulak vermeli diye düşündüm.

Ve tabii bana karşı "kusur detektörü" olmaya niyetlenen kendine güven sorunlu adamı da hemen o akşam "magazin kalabalığı restoranlarla" baş başa bırakıp uzaklaştım.

*

Aslında biz akli çalışan kadınlar istesek, erkeklerin içindeki bu "gözde restoran" çağrışımını şu anda hayatımda başkası var diye imajımızı sarsmadan veya bunu ima bile etmeden, daha farklı ve daha kıskırtıcı olan şöyle bir yolla da yaratabiliriz:

"Şu anda yalnız olabiliyim..."

"Ama aslında etrafımda benimle birlikte olmaya can atan, hatta açıkça ısrar eden ve peşimden ayrılmayan nitelikli, eğitilmiş, varlıklı ve sempatik bir yığın adam var..."

"Bunlardan bazıları onu kabul etmem için maddi manevi her gösteriyi bile yapıyorlar ve hiç yılmıyorlar..."

“Üstelik açıkçası içlerinden biri gözüme girdi sayılır, ondan etkilenmeye başladım.

“Ama ben sadece aşırı seçici, saygıya sevgiye dayalı ve kalıcı olmasını dilediğim bir ilişki arayan biri olduğum için yalnızım.

Ve yine bu yüzden beğendiğim kişi dahil adaylardan herhangi biriyle şimdiye kadar ilişki kurmadım.

“Aşka layık ve kalıcı ilişkiye uygun birini görebilseydim, şu anda burada olmazdım.

“Anlayacağın, şu anda yalnız olmamın nedeni istenmeyen ve çevresinde erkek ilgisi bulunmayan bir kadın olmam veya beceriksizliğim değil, ince eleyip sık dokumam.”

İşte böyle bir “pazarlama” çalışması yapıldığında, inan olsun zekası hangi düzeyde olursa olsun bütün erkekler için bu lafların “Türkçe açıklaması” şudur:

“Sen de şimdi bütün o nitelikli ve yakışıklı adamlar gibi benim için bu zorlu aşk ihalesine girmiş bulunuyorsun...

“Ve bakalım sen bütün o marifetli, kaliteli ve hayli istekli diğer adayları eleyerek beni kazanabilecek misin?

“Hadi bakalım yarış başladı ve şimdi ayağında tabak çevirmek gibi bütün sıra dışı yeteneklerini ve bilip öğrenebildiğin bütün aşk yaratma tekniklerini göster bana!”

*

Erkekler kadın konusunda davranış bilimcilere göre yaradılış olarak, yani istese de istemese de iflah olmaz türden “avcı kafalı” oldukları için, hiç kuşkunuz olmasın bu yöntem mutlaka “çalışır”.

Ve yalnız olduğunuzu söylediğinizde dangalakça sizde “defo” arayan bir adam, böyle bir durumda kendi defolarını saklayıp gözünüze girmek için bin bir takla atacaktır.

Ben uygulayamasam bile arkadaşlarımdan "güle oynaya" uygulayanlar olduğu için denemeyle sabittir:

Yalnızmış gibi yapan ve "alıcısı çok ama kendisi yüz vermiyor" türünde davranan kadınlar, tıpkı randevusuz yer bulunmayan gözde bir restoran gibi veya az üretilen "marka" bir ayakkabı gibi, erkeklerin çok daha fazla ilgisini çekiyor.

Buna karşılık işte dürüstlük takıntılı olan benim de başıma geldiği gibi "Ah, çok yalnızım, hem epeydir" diye açıkça konuşan bir kadın, erkeğin komplekslerini vitaminleyip, egosunu gübreliyor ve sınırlılık damarını kabartıyor.

Veya adamda "Aman, bu kadar yalnız olduğuna göre şimdi nihayet bir erkek buldum diye bu benim üstüme çok düşebilir" diye, hayat acemisi, duygu yoksulu ve kadın cahili nitelikli bir panik yaratabiliyor.

Çünkü ne yazık ki erkeklerin çoğunluğu hem "Yalnız olduğuna göre buna kimse aşık olup peşine düşmemiş" zannedecek kadar aşk hayatındaki vaziyetlere yüzeysel bakıyorlar.

Hem de "Yalnızlık çektiğine göre şimdi bu kadın bana yapışıp kalacak" korkusuna girecek kadar tabansız kalıyorlar.

*

Ha, tabii epeydir yalnız olduğunu açık yüreklilikle ifşa eden bir kadını anlayacak, bu durumu şefkatle karşılayarak ona daha bir yüreği ısınacak, hatta kanatlarının altına alıp koruma duygusuna girecek kadar şövalye ruhlu olan "istisna" karakterde adamlar yok mu?

Umarım vardır ama ben sadece romanlarda rastladım.

Mesela ünlü İngiliz yazar Lawrence Durrell'in İskenderiye Dörtlüsü adında Ortadoğu'da İsrail'in kurulmak üzere olduğu

çalkantılı yılların siyasi oyunlarını, etnik kavgalarını, gizli servis mücadelelerini anlattığı ve dört kitaptan oluşan muazzam bir romanı var.

Ancak yazar bütün bu siyasi ve tarihi olayların fonunda adeta bir "aşk defilesi" sergiler.

Çünkü eşcinsel aşk, yasak aşk, platonik aşk gibi, aşkın hemen her türünü İngiliz, Mısırlı, Dürzi, Kıpti gibi çeşitli kökenlerden insanların yürek öyküleriyle örerek anlatır o yılları.

Bu romanın bir yerinde Clea adında yıllar yılı sevgilisi olmadığı bilinen, hep yalnız yaşayan ve de hani neredeyse "insansız kalmış biri" denecek kadar sürekli yalnız gezerken gözükten sarışın, çok güzel ve Batılı bir kadın ressamla tanışırız.

O sırada Mısır'da bulunan yakışıklı ve aristokrat bir İngiliz erkeği güzel ressama derinden ilgi duyar.

Ama o da bu ilginç kadının sürekli ve her biçimde yalnız olduğunu görünce, bütün o meşhur İngiliz centilmenliğine rağmen bir gün boş bulunup ona şöylesine "intim" bir soru sorar:

"Bu kadar yalnız olmak sizi üzmüyor mu"?

Kadının iç dünyasına matkap gibi giren bu sipsivri soruya cevabı, bütün müzmin yalnızların yazıp duvara asacağı kadar "vecizdir":

"Yalnızlık benim, Mösyö!"

Ve işte o kendinden emin İngiliz asilzadesi erkek, yalnızlığı artık bizzat kendisinin, kendi benliğinin, kendi hayatının ve kendi geleceğinin biricik tarifi olarak görecektir kadar yalnızlıkla bütünleşen kadına karşı, kendine güvensiz şark kafalı adamlar gibi şımarmaz veya "panik yapmaz".

Tersine kadını artık daha derinlikli ve doyumlu bir ilişki niyetiyle istemeye başlar.

Kadına yargılamaya değil anlamaya dönük sevgili ve ince-likli bir çabayla yaklaşır.

Ve de hüznü renklerin katıldığı gerçek bir saygıyla onu daha fazla sevmeye başlar.

Ama tabii dediğim gibi sonuçta bu bir roman.

Ve romanlar bizim "eti budu belli" hayatımızı anlatmaz, gerçekte belki de var olmayan farklı ve ilginç hayatları gözetle-memizi sağlar.

Böylece de en içimizde saklı kalan türlü duygularımızı, o karmaşık duyguların içinde yuvalanan beklentilerimizi, kırılan düşlerimizi ve umutlanma heveslerimizi "başkalarını göstere-rek" anlatır.

Ve romanlardaki şefkatli, düşünceli, anlayışlı adamları ger-çek hayatta pek göremeyiz.

Bazıları sahiden "böyle" olmadıklarından...

Bazıları ise kendi yalnızlığını, zaaflarını, korkularını ve za-yıflık saydığı diğer duygularını, ya kadınlar tarafından itibar görmezse korkusuyla gizlemekle meşgul olduğundan...

Buna karşılık "önünde araba park etmemiş restoranlardan" hiç hoşlanmayan ve de bir kadın kendisine epeydir yalnız yaşa-yıp "boş kaldığını" itiraf edince, bu insani vaziyetten ego tatmi-ni çıkaran erkek, ne yazık ki mebzul miktarda mevcut.

*

Yine de bence gözde restoranlar ve yalnızlık konusuna dair başka bir "silahımız" daha var ey hatun kişiler:

Malumumuz hayatın insanı yengeç gibi ansızın sınıksız ya-kalayan kışkırtıcı karşısında "en iyi savunma saldırıdır".

Kendinden başkasını sevmeyenlerin "başarılı" olduğu vah-şi orman kadar ölümcül tehlikelerle dolu büyük kent hayatında, saldırının "sırası" da çok önemlidir.

Bir erkeğe "Neden erkekler yolda kadınlara dirsek atarlar? Hani laf atmayı falan anlıyorum da dirsek atmanın neresinde nasıl bir tatmin var?" diye sorduğumda aldığım cevap da, saldırı sırasının önemini gösteriyordu:

"Önce sersemletmek lazım!"

Bakar mısınız erkeklerin içgüdüsel saldırı taktiklerine?

Siz de böyle yalnızlıktan rahatsızlık çıkabilecek marazi aşk durumlarında "saldırıyı" yapan ilk kişi olun.

Ve karşınıza çıkan "restoran kafalı" bir adam, aslında öyle olmasa bile sizi etkileyip tavlama için kendisinin yalnız olduğunu söyleyecek, hatta belki de bundan bir miktar yakınlık, öyküsünü anlatacak ve sizden şefkat bekleyecek ya, önce siz ona sorun:

"Niçin yalnızsın, bir defon mu var?"

*

Ne de olsa bütün toplumlarda evli ve aile sahibi olmak sosyal hayatta daha itibar verici bir "statüko" sayılıyor.

Yalnızlar ise bu çoğunluk karşısında adeta etnik bir azınlık, dinsel bir tarikat ya da başka gezegenden insanlar gibi kalıyor.

Daha da fenası yalnız olduğu, yani "birine ait olmadığı için", evlilikler ya da yerleşik ilişkiler için potansiyel tehlike gibi bile görülüyor.

Bu nedenle evliler dünyasına kolayca kabul edilmeyip, kendisi gibi yalnızlarla yaşamak halinde kalıyor.

Böyle bir dünyada, biz yalnızların daha bir atak ve defansif olmaya ihtiyacımız var.

Yalnız olmanın, yalnız ve "bir başına" hayatla mücadele edebilmenin, sevgisiz ve "zehirli" evliliklere korkuyla yapışp

kalmadan ve "kırık çıkık" ilişkilere girmeden yalnız yaşamayı seçmenin onurunu ise, özellikle kadın olarak mutlaka korumak gerek.

Yalnızların bir başka onuru da evliliği sanki "beyaz eşya ticareti" misali ekonomik kaygılarla sürdürmeyip, "hayat sigortası" gibi para kaygısıyla birine bağlanmak olarak görmediğidir.

Çünkü para, statü, yüksek çevre gibi "dış" değerler için evlenmek isteyen birisi bence asla yalnız kalmaz.

Böylesine "mülkiyet aşkı" kökenli unsurlar çok daha kolay bulunabilen evlilik veya beraberlik nedenleridir.

Örneğin zengin veya mevki sahibi adam çok sayıda var ama "adam gibi adam" pek yok.

Bu acımasız hayat koşullarında yalnız kalanlar ve "kalabilenler" ise dış değerlerle değil, aşk, saygı, önemseme, güven ve huzur duyma gibi "iç" değerlerle karşı cinse bakıp, sahiden sevgi duymayı ve sevgi görmeyi arayan insanlardır.

Ve bence yalnız olanlarda, yalnız olmayı "yaşayabilenlerde" değil, sadece yalnız kalmamak için veya para, sosyal statü ve mülk derdiyle sevgisiz ilişkilerini için tıpkı kirli bir minder gibi ardında sürükleyip duranlarda "defo" aranmalı.

*

Aslında yalnızlık, dünyaya yalnız gelip yalnız giden insanın belki de en

fazla "kendisi olduğu" hayat biçimi ama işte toplumda azınlık olduğu için yargılanmaya açık, götürülmesi bazen zor ve çoğu zaman da "meşakkatli" hale gelen bir insan hali.

Oysa küresel çağdaşlaşmayla birlikte gökdelen hayatlarda kurulan tek kişilik lüks yaşam alanlarına, bilgisayar başında geçen gençlik yıllarına ve ekonomik olarak güçlendikçe "içsel de-

ğerleri" daha fazla aradığı için yalnız kalanların sayısına baktığınızda, yalnız yaşayanlar pek yakında çoğunluk haline gelebilir.

Ve o zaman da Hollanda'da eşcinsel bara giden bir heteroseksüel arkadaşın yaşadığını, evli barklılar yaşabilir.

Karşı cinsi seven arkadaşımız kendi cinslerinden hoşlananların barına gittiğinde, oradaki ahali önce doğal olarak onu da kendilerinden zannetmişlerdir.

Ve tabii çevresinde onunla ilgilenip "çağrı yapan" birileri oluşmaya başlamış.

Bunun üzerine adam heteroseksüel olduğunu söyleyince, fena azarlanmış:

"Peki, o zaman niye buradasın, neden geldin?

"Sapık mısın?"

Pek çok "homofobik" heteroseksüel azınlıkta gördükleri eşcinseller için sapık diyebilirken, çoğunluğun eşcinsel olduğu alana gelen bir heteroseksüele bundan daha iyi bir ders verilemezdi herhalde.

Önümüzdeki çağlarda yalnızlık toplumda bir kanama gibi görülmekten çıkıp pıhtılaşmaya başladığı zaman, belki yalnızlar da evli olanları benzer biçimde azarlayabilecek:

"Niçin evlisin, bir defon mu var"?

Aşk sahici seks için "kırıcıdır"

CNBC- E'de izlediğimiz ve kendinden emin olmanın teva-
zusuyla "hiçbir şey hakkında her şey" diyerek sunulan Seinfeld
dizisini sanırım bilirsiniz.

Ashında hayatın gündelik sokaklarını, kadim dostlukları ve
aşk ilişkilerini, sanki Amerika'da değil de Beyoğlu'nda yaşanı-
yormuş gibi "bize uygun" doyumsuz esprilerle anlatan bu dizi-
de inanılmaz "neşeli dersler" de vardı.

Oradaki George'u, hani o süklüm püklüm haliyle hep üstün
dereceli iş ve ilişki arayan ama tembelliği ve takıntıları yüzünden
sıradan cinselliği bile bir türlü "ağız tadıyla" yaşamayı becereme-
yen, kel kafalı, şişman ve ahmak George'u da tanıyor olmalısınız.

İşte o "başarısız" George her zaman buluştukları restoran-
da bir gün gözlüklerini burnuna doğru itip gözünü yere diki-
rek, şöyle diyor esas oğlan olan komedyen Jerry'e:

"Ah, yeni tanıştığım kıزدan o kadar etkilendim ki, bir türlü yatağa götüremedim!"

O Jerry ki "kaçın kurası" ve zaten ağzı iyi laf yapmakla kalmıyor ve her an espri üretiyor ve bir de yakışıklı ya, tuttuğunu kanepeye götürüyor, tutamadığı ise onu tutup "adda" götürüyor.

Ve George'un tersine hayatın her alanı gibi yatak konularında da "fazla mesai" yaptığı bile oluyor.

Lakin işte bu cevval ve eğlenceli kadın meraklısı bile, sünepe George'a ne cevap verse beğenirsiniz?

"Ben de o kadar hoşlanıyorum ki Hintli kız Sidra'dan, bir türlü ilk hamleyi yapamıyorum."

*

Eh yani, her şeyden evvel bunlar "erkek"...

Ayrıca New York gibi Amerika'nın en kalabalık kozmopolit kentindeki entelektüel cemaatin hareketli, ele avuca sığmaz ve "seksten aşağıya, Kasımpaşa" şeklinde umursamaz yaşayanları.

Yani eğer bu "dünya çapında" deneyimli adamlar bile aşka benzer heyecanlara gark olunca harekete geçmekte güçlük çekiyorsa, benim Batı yollarında emekleyen memleketimin ayıplı, günahlı düşüncelerle büyümüş, kadını ve erkeği ne yapsın?

Cinselliğe bakışı tabularla şekillenmiş olan aşık kalpler yatak yolunda düşüp şaşmadan nasıl ilerlesin?

Hatun arkadaşlarımdan çok dinledim ve ayrıca "gezdiğim dikenli aşk yollarından" da iyi bilirim:

Biz kadınlar romantik duygulara kapılıp aşık olduysak ya da aşık olmak üzere "gibi" olduğumuzdan heyecanımız ve kalp çarpıntılarımız beynimizi dumura uğratmışsa, "yandık"!

Zira sanki o sure içinde seks dürtümüz, yani libidomuz da aksayıp dumura uğruyor.

Ve daha yatak evvelinde bile "yeni yetme bakire kız" misali şavalakça kalakaldığımız oluyor.

Mesele aşkla birlikte adrenalin salgısı kadar komplekslerin de azması olunca, erkeklerin vaziyeti de pek farklı değil.

Onlardan da, hem de bazen hiç beklemediğiniz türden "anti romantik" görünenlerinden bile, şu türden hüznü komik yatak öyküleri dinlediğim oluyor:

"Aylarca peşinde gezdiğim ve çok önem verdiğim kızla nihayet birlikte olacağım diye sevinirken, ilk defasında hiç öylesine feci bir ereksiyon problemi yaşadım ki, sinirden kuduruyorum.

"Böyle bir şey daha evvel hiç başıma gelmemiştir ve aşık olunca sertleşme olmadı diye benzer olayları anlatan erkek arkadaşlara da kahkahalarla gülerdim doğrusu."

"Bir de bunu belli etmemek için bağırsaklarım bozulmuş numarası yapıp bütün gece tuvaletten çıkmadım ya, artık o geceye mi yanayım, kendime mi diye şaşırdım kaldım!"

*

Yani işte aşk heyecanının seks heyecanını "dövmesi" diyebileceğim bu mesele, bu ruhsal tıkanıklık ve bu "moral bozucu" vaziyet, kadın erkek adına pek fazla fark etmiyor.

Ve aşkın seksi hiç çaktırmadan kırıp geçmesi yatak evvelinde "tutukluk yapmakla" da sınırlı değil.

Çok değer verip, ölümsüz aşk kokuları aldığı adamla "lise li kız" gibi büyük heyecanlar içinde ilk defa yatan bir kadın, nasıl olduğunu kendisi bile anlamadan, seks esnasında "istemiyor gibi" kalabiliyor.

Çünkü adamı çok önemsiyor ve onun da kendisine değer vermesini istiyor ya, "Acaba bedenimdeki şu kusuru görürse

beni beğenmez mi?" şeklindeki biz hatun kısmının geleneksel komplekslerine dair kıymık gibi incecik sorular, yataktaki bütün o "gel git" arasında aklından çıkmıyor.

Zaten aşkın ilk zamanlarında henüz "ruh kaynaşması" oluşmadığından, karşı tarafı kabullenmeyi ve onun bizi kabul etmesini daha çok fiziksel görüntülerimize endeksliyoruz.

En "aydın havalı" yaşayanlar ve akıl olmadan aşk olmaz diye ahkam kesenler bile, karşısındakinin beyninin içinden önce "elbisesinin içinden" etkilendiğini itiraf ederler.

Ve bunu kadınlar erkeklerden çok daha iyi bilir.

Zira ilkel toplumlarda bile kadın görselliği erkekten daha fazla eleştiriye veya beğeniye, hayranlığa veya alay edilmeye "müsait" olarak algılanır.

Halk arasında kadın görselliğinin erkek üzerindeki işlevini anlatmak için veciz bir söz bile vardır:

"Kadın söz ile ayartılır, erkek göz ile"!

Bu nedenle de sözgelimi ayna karşına geçince göğüslerini beğenmeyen bir kadının, aşık olduğunu düşündüğü erkek karşısında beğenilmeme korkusu tavana vurur ve yatakta sutyeni- ni çıkarmayı bile reddedip, adamın karşısında "cins" gibi kalakalır.

Selüloitlerim var veya şişman sayılırım diye aynı aşk kaygılarına kapılıp, ışıkları kapattırmadan yatağa gitmeyen kadınlar ise tahmin edebileceğinizden çok daha fazladır.

Hele ki "istenmeyen tüyleri" yeni çıkmaya başladığı sırada sahici bir aşka sürüklenmeye başladığı adam rahatsız olur ve kendisinden uzaklaşırsa diye korkup, yatakta "ceset gibi" kıpırtısız kalan kadınlar bile vardır.

Sevgi Soysal'ın bir öyküsünde bu vaziyet daha da acıklı - komik makamında işlenir:

Tezgahtar genç kız haftalardır çıktığı delikanlıya kelimenin tam anlamıyla "vurgundur" ve doğrusu genç adam da gönül eğlendirmek peşinde değildir, o da kızı çok sevmektedir ve görünürde "niyeti ciddidir".

Lakin işte akşam işten çıkınca evde olması gereken bütün muhafazakar aile çocukları gibi, bu dar gelirli aşıklar da sadece Cumartesi gündüzleri buluşup, hep "postane - pastane" arasında gezmişlerdir.

En fazlasından kaçamak öpücükler ve sevişmeye benzer iç ürperten dokunuşlar tatmışlardır.

Ya da o zamanlardaki Ankara'nın ağaçlık bir semtinde bulunan ünlü Papazın Bağı'na gidip, gözleme ve ayran eşliğinde bir miktar sarılmışlardır o kadar.

Ancak o "menhus" gün yakışıklı delikanlı ilk defa kıza daha yakın olmaya, sahiden sevişmeye niyetlenir.

Ve sevinç içinde kıza anahtarını aldığı bir arkadaşının evine gitmelerini teklif eder.

Fakat genç kız bu teklifi duyunca kendi kendine "eyvah, tüylerimi almadım" diye utanıp müthiş paniğe girer ve tabii ki deli divane sevdiği delikanlıya bu sevimsiz mazereti söylemeyi de ar edindiğinden, eve gitme teklifine "hayır" der.

Genç adam ise kızın cevabını önce geleneksel biçimde naz yapıyor diye yorumlayıp hiç yılmaz ve çılgınca bir sevgiyle "ama ben sana dokunmak istiyorum" diye defalarca ısrar eder.

Ancak akıllı yatakta bacak derisinin "diken gibi" olacağına takılı olan kız yine de kabul etmez.

Delikanlı yalvarır kız yine olmaz der, bir ara çok kızmış gibi yapıp kızın yumuşamasını bekler ama yine reddedilir.

Araya biraz zaman girsin diye yürüyüş yaparlar ve sonra delikanlı kızın bekaretini kaybedeceğinden korktuğuna karar verip:

“Korkma, inan bana seks yapmayacağız, ben sadece sana sımsıkı sarılıp öpüp koklayarak uzanmak istiyorum” diye, bu defa da namus koruma konulu ikna edici sözlerle kıza yeniden eve gitmeyi teklif eder ama cevap değişmez.

Derken sonunda zaten bekar bir arkadaşından “yalvar yakar” olarak güçlkle ve ilk defa bir evin anahtarını edinmiş olan delikanlı sahiden çok kızar.

Ve de kızı onu sevmemekle suçlayıp, bundan sonra asla görüşmek istemediğini beyan ederek bırakıp gider.

*

Anlayacağınız çoğu kez bir kadının içinde aşk denen yapraklanma başladığı zaman, aşkın kenarından köşesinden geçmeyecek bir erkekle sadece seks için beraberken asla hissetmediği bir “mahcubiyet” duymaya başlar.

Vücudunun herhangi bir yanı nedeniyle “beğenilmeme” korkusu o kadar yükselir ki, asıl bu korkuyla yatakta “ceset gibi” kaldığı için beğenilmediği olur ama farkına varmaz.

Çünkü kadının kendisini aşka sürüklemeyeceğini bildiği bir adamla beraberken pek fazla aklına gelmeyen fiziksel görüntüsü, aşık olduğunda beyinde beliren ilk yatak sorunu olabiliyor.

Ve yine kadının romantizm istekleri ve duygusal özlemleri aşka düştüğü veya “düşecek gibi” olduğu bir adamla olunca fena halde ayaklandığı için, erkeğin onu yatakta sevmesini o kadar istiyor ki, doğruyu yanlış birbirine karıştırıp bocaladığı oluyor.

İşte bu nedenle de kendini yatağın içinde aniden "çekingen bir bakire" gibi bulabiliyor.

Ayrıca ortalama ahlak ideolojilerinin doğduğumuzdan bu yana beynimize yerleşmiş etkisinden çıkmak kolay olmadığı için, "Sekste atak ve hünerli davranırsan beni kolay kadın yerine koyar mı?" diye, yine o meşhur kaygıya kapılıp, muhtemel büyük aşkın yara almasından korkabiliyor.

Bu durumda da yatağa gittiğinde seksi iyi beceren ateşli bir kadın olarak görünmekten "bile isteye" kaçınabiliyor.

Hatta yine o orta sınıf ahlak şablonları yüzünden, eğer yatakta "işbilir" olmak yerine tersine davranırsa, sevgilisinin onu "ömür boyu" ciddiye almasını sağlayacak diye düşünüyor.

Ve kadın böylece muhteşem yaşanabilecek sevişme saatlerinde pek masum, ağır duygulu, aşırı hassas ve çekingen bir görüntü yaratmaya kalkıştığı için de, aşkın içinde "seksi kırıp" öldürüyor.

Çok sayıda kadın böyle davranmanın o deli gibi istediği erkek için daha fazla "aşk oluşturunca" ve erkekte evlilik düşüncesi oluşturmada daha "garantili" olduğuna iman etmişlerdir.

Oysa sahici aşkın seksi kırıp döktüğü en önemli "nokta" tam da burası işte.

Kadın eğer aşk sularına kapılmayıp bir gecelik seks ilişkisi istese veya hani artık günümüzde çok rastlandığı biçimde "Adamla zaman zaman buluşup yatmalıyım ve orgazm olmalıyım, bu yeter" diye bakarak sınırlarını kendi çizdiği serüven bir ilişki içinde olsa, yarın görmeyeceği bir adam için, bunları düşünür mü?

*

Amerikalı ünlü artist ve daha çok "temel içgüdü" ustası olarak tanınan zeki sarışın Sharon Stone bile "Bir erkekle gerçek

bir aşk ihtimali yatakta ilk zamanlar beni frijit gibi yapmıştır" diyebiliyor.

Böylesine seks sever, seks bilir ve seks duygusu yaratır bir kadın olan ve de dünyanın her yerinde seks objesi olmayı gururla taşıyan bir sinema yıldızı bile, aynı türden deneyimler yaşıyorsa, sahici aşkın seksi kıldığı tartışılmaz bir gerçek.

Kendi adıma da bir örnek vereyim:

Bir erkekle "zinhar" duygusal ya da cinsel bir zaman yaşamadan sadece dost ve arkadaş olmayı seven ve beceren bir kadın olarak, zaten karşı cinsten biriyle tanıştığımda "Acaba bu adam sekste nasıldır?" merakım hiç bulunmuyor.

Ama eğer yüreğimde aniden "aşk ihtimali" yaratan biriyle tanışmışsam, adamla seks yapmak konusu beni çok rahatsız etmeye, hatta "yeni yetme kız" gibi ürkütmeye başlıyor.

Lakin bende aşkın seksi kırmasının nedeni çok farklı:

Bu kadar beğenip etkilendiğim adam yatakta "başka türlü" biri, rahatsız edici bir karakter, cinsel konulara yaklaşımı bana uymayan bir insan çıkar da, ona karşı duyduğum aşk ölüp giderse diye korkular, çekingenlikler yaşıyorum.

Çünkü yatakta keramet bulamadıklarından birbirinden kopan kadın ve erkek, ondan sonra ne yazık ki arkadaş bile olamıyorlar.

Ve "insan kaybetmiş" oluyorsun.

Daha sonra senelerce hayatımı paylaştığım İngiliz sevgilimle ilk defa yatağa gideceğimiz vakit, bakire bir genç kız suratıyla öylesine "kasılıp" kalmışım ki, şaşırıp "Beni arzu etmiyor musun?" demişti.

Oysa ona o kadar fazla aşıktım ve o kadar önemsiyordum ki, yine aşk seksi kırıyordu işte.

Sonuçta erkeklerin aşkın seksi ilk zamanlarda kıldığını, bu acı gerçeği "başarısız" buldukları bir yatak sonrasında erkeklerin mutlaka hatırlaması, kadını nedenlerini düşünüp bilmesi ve hatta belki elinden geliyorsa önlem de alması gerek.

Yine "kendi menfaatleri adına"!

*

Erkeklerde durum pek farklı değil dedim ya, bazı adamlarda aşk ihtimalli seks saatinde farklı tepkiler de ortaya çıkabiliyor.

Mesela adam "erkek olmak" adına bilincinin altına üstüne yerleşmiş sayısız baskıyla, korkuyla ve aşk kaygılarıyla ortaya çıkan sertleşme sorununu kısa sürede aşabilir.

Ama bir bakıyorsunuz ki, bu defa da adamın kişiliğinde "sekste başarı" saplantılı bir sertleşme başlıyor.

Ve "tuvaletten çıkan" adam, bu defa aniden bir seks makinesine dönüşüp aşk duymaya başladığı kadını sekste mutlu etmek adına bildiği ya da duyduğu her yola giriyor.

Başarısız olma korkusundan kaynaklanan bu "aşırı hevesli", çılginca hırslı, pek çalışkan ve yırtıcı denecek kadar hızlı seks vaziyeti ise, yatakta elinin tutulup saçının sevilmesi gibi duygusal anlar beklentisinde olan kadının yüreğini ezip, içini müthiş hayal kırıklığı ile dolduruyor.

Ve tabii aşırı seks istekli vaziyet kadın kadar yine aşkı da "kırp geçiyor".

Ah tabii, bu yazıyı konuşurken "Ama sahici aşk seksi harika hale de getirebilir" diye medya dolaylarından sevgili arkadaşım Selcen Tanınmış da çok haklı.

Gerçek aşkın seksi kanatlandırdığı, elele göz göze sevişirken ruhumuzu daha doyumlu kıldığı, olumlu duygularımızı

daha bir g n     na        , mutluluk hormonları salgılatıp umutlara yollandırdı ı ve bizi daha "insancıl ve de hayvancıl" yaptığı da bir gerçek.

Ama i te Selcen'in soyadıyla müsemma olarak:

Eğer a k karşılıklı "tanınmış" hale gelip, o ilk gizli saklı  ekingenlikleri, kaygıları ve sıkıntıları geride bırakmı sa...

A ıkların birbirini kabul etme çabaları büyük oranda dinmi se...

Ve de sevgili gelip hayatınızın duygu merkezine oturmu sa...

Aldatılmayan kişi “adam” değildir.

şimdi yazının başlığına bakıp “Herhalde aldatılan değil aldatan insan adam değildir demek istiyordu, baskıda yanlışlık olmuş” diye dűřünüp, sakın ola ortalama felsefelerin karşı konulamaz etkisiyle önyargılı davranmayın.

Zira eğer aldatan bir kişinin neden aldattığı kısmına kendi hayatınızdan süzölüp gelen kaygılarla değil “dipli bucaklı” bakarsınız, aşkta ya da evlilikte ihanete uğrayan insanların mutlaka “eksik gedik” olmadığını görürsünüz.

Hatta tam tersine aldatılan kişilerin bazen çok değerli özellikleri olduğunu da göreceksiniz.

Ardından da “kusurlu kişiler aldatılır” şeklindeki bir başka ortalama dűřüncenin egemenliğinden sıyrılabileceksiniz.

Hatta eęer kendiniz aldatıldığınızda müthiş acılar içine dűřüp depresyon kulvarında yaşamaya başlayarak “Ben nerde yanlış yaptım” şarkısı eşliğinde suçluluk duyguları ve pişman-

lık nöbetleri ile yatıp kalkmış biriyseniz, bu yazının "hayatınızı değiştireceğini" garanti ediyorum.

*

Her şeyden evvel dünya üzerinde "fikren ya da fiilen" aldatılmayan bir tek kişi bile yoktur.

Bir erkek ya da kadın sadık kalma "disiplinine" sahip biri olarak ömrü boyunca sahiden yalnızca eşiyle seks yapsa bile, yatağın içine girdiğinde bazen "komşunun tavuğunu" veya "bahçedeki horozu" düşünmeyen bir tek Allah'ın kulu var mıdır sanki?

Bu yüzden aldatılmayan erkek ya da kadın yoktur ve sadece aldatıldığını "bilenler ve bilmeyenler" biçiminde iki tür insan mevcuttur.

Aldatıldığını bilenler ikiye ayrılır:

Vaziyeti açıkça öğrenince çok üzülse ve kendisiyle kavga etse bile "Nasıl olsa başkası da aynı şeyi yapacak, bari ben emek verdiğim ilişkimin güzel yanlarına bakarak korumaya çalışayım" diyenler.

Veya "Günü geldiğinde bunu ona ödeteceğim ve o güne kadar ben de sana boynuz atacağım ama ruhun duymayacak" diye intikam denen alevli duyguyla öfkeli planlar yapanlar.

Aldatıldığını bilmeyenler de ikiye ayrılır:

Hani başkasıyla birlikte bir eve girerken görse bile "benim eşiim asla" diyecek kadar sahici bir saflıkla güven duyanlar.

Aldatıldığını bilmenin huzurunu kaçıracağını ve "alıştığı" düzenini bozup rahatına, konforuna veya c lanaklarına son vereceğini düşünüp, bunu kafasından uzak tutmayı güvenmek gibi gösterenler.

Ve şimdi diyeceklerim ise başka bedenlerin ya da yasak aşkların hayatına karıştığını, hatta dolaştığını “bilen”, dolayısıyla da birdenbire kendisini gözden geçirmek zorunda hissedip, “Benim ne eksğim var yarabbim?” diye üzüntülere gark olan kişilere dair.

Ama hayatın içinde “Tecahül – ü Arif” kullananlar, yani ihaneti bildiği halde çocuk – para – yalnızlık – toplum – gelecek korkuları yüzünden bilmezlikten gelenler de bu naçiz düşüncelerden nasiplenebilir.

Bilmeyenler ve bilmek istemeyenler ise hiç merak buyurmasın, zira Çinlilerin “Hiçbir şey sonsuza kadar gizli kalmaz” dedikleri misal, onlar da er veya geç boynuzlarının biçimini ve “kaç çatal” olduğunu öğreneceklerdir.

“Bay Schmith” adlı filmde emekli olduktan sonra elli yıllık karısını toprağa veren Jack Nicholson, onun giysilerini üzüntü ve hasretle kokluyor ve her ölümün arkasında vicdan azapları vardır ya, o da karısına yeteri kadar sevgiyle davranıp davranmadığını düşünüyordu.

Ama bir ayakkabıya geçmişin güzel günlerini yad ederek eline almışken ve şefkatle, hani ağladı ağlayacak gözlerle bakarken, o kutunun içinde eline bir tomar mektup geçiyordu.

Ve işte o anda çok sevgili ve çok sadık karısının en yakın arkadaşının sevgilisi olduğunu öğrenip, korkunç bir öfkeye kapılıyordu.

Dediğim gibi, aldatılmak genellikle “er ya da geç” ama mutlaka ortaya çıkıyor işte!

*

İnsanların eşini ya da sevgilisini aldatmasının en temelli ve en yaygın hali kuşkusuz “değişiklik” isteği.

Yaradılışımız gereği, birlikte olduğu insanı deli gibi sevse, asla kaybetmek istemese ve hatta seks dahil onunla paylaştığı her konuda pek doyumlu olsa bile değişiklik isteği duyar insanoglu.

Farklı bir tenle heyecan dolu bir seks, ruhumuzun serüven ihtiyacını besleyen delice tutkulu bir ilişki, kendini kaybettirecek kadar ateşli bir aşk isteği hemen her insanın içinde "kıvrılmış" yatar.

Veya insanın eşinden bile gizlediği "bir başka yanını" rahatça ortaya koyabileceği sıradışı duygular yaşamak dürtüsü, kişinin ruhunu asla rahat bırakmaz.

Üstelik evlilik ya da evlilik kalibresindeki uzun bir ilişki insanların büyürken içinde yaşadığı ailesi gibidir.

Eşi ile oluşturduğu bağ, annesiyle ya da babasıyla kurduğu bağ kadar güvencelidir.

Eşi tıpkı çocukluğundaki ailesi gibi kendisini her haliyle kabul eder, eksiklerini ve kusurlarını görerek onu sever, zor zamanlarda destekler, saçmalasa "çeker".

Evlilik denilen sözleşme alanı, kişinin serüven isteklerini doyuracağı bir yer değildir.

Fantezi dolaylarından çılgınca bir seks arenası da değildir.

Ne yapacağını bilemediği sorunlar, sonu gelmeyen meraklar ve yakıcı kaygılar içinde yaşandığı için tutkuya dönüşen "güvencesiz" bir aşk özlemi de hiç değildir.

Bu yüzden de insanlar evlenip, çocukluktaki güvenceli aile duygusuna yeniden ulaştıkları vakit, yine çocukluğunda sevgili ailesine karşı yapmadan edemediği "yaramazlık" isteği duymaya başlar.

Evlilikteki yaramazlık dürtüsünü en iyi tatmin eden eylem ise tabii ki "başka biridir", yani aldatmaktır.

Evliliğin "biz" dedirten iki kişilik bağına ve ağır sorumluluklarına karşın, kişinin bireyci yanını alabildiğine okşayan, egosunu havalandıran ve de serüven duygusunu özgür bırakan kumar gibi başka yaramazlıklar da var tabii.

Ama aldatmak daha kolay, daha eğlenceli, daha bir ruh doyurucu ve daha "ucuz" elbette.

Tabii ki bir takım kaygılarla aldatmak isteği her zaman "eyleme" dönüşmeyebilir.

Ama fırsatını bulduğu an başka vücutlarda seyahat etmek, başka yüreklerde kendini sınamak ve başka birilerinin sevgisini ve de ilgisini alarak "varlığını doğrulamak" isteği her insanda mevcut.

Zaten tanrı insanoğlunu tek eşli yaratmamış ki!

Bu yüzden de sadık olması için insanı "sıkıştıran" gayet katı toplumsal değer yargıları, sosyal statü kaygıları, "olmazsa olmaz" din kuralları ve can yakıcı yasalar ortaya çıkmış.

Ve bütün bu "zorla" sadakat yaratan yaptırımlara göre ve sosyologların doğa kanunları gereği "spermelerini değişik yerlere saçması gerekir" dediği erkeklerin aldatması toplumca "anlaşılır" bir vaziyet.

Hatta bazen göz yumulan, bazen de sırtı okşanan biçimde "teşvik edilen" bir haşarılık gösterisi.

Ama malum, özellikle bizim gibi şark toplumlarında kadınların aldatması fena halde "namus" sorunu oluyor.

Çünkü dünyada insanın var olduğu ilk zamanlarda kadının çok eşli olduğu anaerkil tarım ve av düzeni yıkılıp, yerine "mülkiyet" kavramının ortaya çıkmasıyla birlikte, erkekler artık malını mülkünü bırakacağı çocuğun "kendi tohumundan" olmasını istiyor.

İşte namus denen mesele de, üretim araçlarını elinde tutan ve bu mirası bırakacağı çocuğun kendi kanından olmasını isteyen erkeklerin "tarihsel bilinçaltı" ile meydana çıkıyor.

Yine bu tarihi nedenle de erkeklerin "yaramazlık" yapmasını kadınların çoğunluğu evliliklerini ya da kadim aşk statüsünü korumak adına sesini çıkarmadan karşılar.

Kadınların aldatması ise "kanlı" cezalara müstahak görülür.

Aslında günümüz kadınları çapkınlık konusunda artık erkekten "aşağı kalmayan" vaziyetler ya, onlar çapkınlıklarını gizlemekte akıl almaz derecede ustadırlar.

Üstelik kocalarından önemli bir şikayetleri olmasa bile "Bütün hayatım eşim ve evim için geçiyor, ben de biraz heyecan yaşamak istiyorum" duygusuyla başka yataklara girebiliyorlar.

Veya eşinin nasıl olsa başka kadınlarla seks yaptığını için için bilip gizli bir öfke duymanın yarattığı intikam isteğiyle, tıpkı erkekler gibi asla eş olarak istemeyecekleri adamların kollarına koşabiliyorlar.

Buna karşılık seks yaptıkları adama aşık olduklarını sansalar bile kolay kolay da kocalarından vazgeçmiyorlar.

Çünkü erkeklerin karsısı için "o çocuklarımın anası" diye evliliklerini koruması gibi, kadınlar da "o çocuklarımın babası" diye düzenini bozmayı hiç düşünmüyor.

*

Yine kadınların büyük çoğunluğu erkeğin aldatmasında tıpkı bir annenin haşarı oğluna karşı "Bırakayım da kurtlarını döksün, nasıl olsa geri gelecek" dediği gibi bakarlar.

Bu yüzden de aldatılma haberi aldıklarında ya da aldatılma ihtimali hissettiklerinde aslında çok kızmazlar.

Sadece adam kendini çok rahat hissetmesin ve gemi azıya almasın diye "kıskançlık gösterileri" yaparlar.

Ne zaman ki kendilerini "terk edilecek" gibi hissederler, işte o zaman ihanete çok büyük tepki gösterirler ve büyük öfke patlamaları yaşarlar.

Ayrıca ne tuhaf ki, erkeklerin aksine kadınlar genellikle aldatan eşe değil de onunla ilişki kuran kadına müthiş öfke duyarlar.

Ve çapkın kocasına değil de öteki kadına "gününü gösterme" planlarına girerler.

Zira "gitmesi gereken" aldatan koca değil, onun ilişki kurduğu kadındır kuşkusuz.

Ama bir kere aldatan hep aldatır dendiği gibi, o başka kadını yok ettiklerinde "kalıcı" olması istenen koca yakında mutlaka yine başka bir ilişki kuracaktır.

Kadınlar bunu da için için bilirler aslında ama bu ilk savaşı kazanırlarsa kendilerini bundan sonraki meydan muharebelerine karşı daha güçlü bulacaklarından, tutumları değişmez.

Ayrıca adama "ben bunu hak etmiyorum" diye sadece kızgınlıklarını gösterip hiç belli etmeseler bile, aldatıldığı için müthiş suçluluk duygularına kapıldıkları da olur.

Bir yandan ne kadar fedakar olduğunu haykırırken, diğer yandan aslında kendilerini "eksikli" hissederler.

Ve kendilerinden başlayıp bütün ilişkilerine yayılan yepyeni kuşkular, güvensizlikler ve tıpkı kötü bir koku gibi belki de hayat boyu üzerine sinmiş olarak kalacak yeni kaygılar edinirler.

Bu yüzden de aldatılan kadınlar birden kendilerini saç rengi değiştirirken, modaya uygun yeni bir makyaj stili geliştirirken, alışveriş çılgınlığına kapılırken ve estetik cerrahlara koşarken bulurlar.

Veya o ruh sarsan ve içini acıtan eksiklik duygusunu yok etmek üzere, daha olumlu bir tepkiye girip "kendini geliştirmek" isteği duyarlar.

Belki de rakip kadınlardan daha üstün hale gelmek içgüdü-süyle kurslara yazılırlar, yabancı dil merakına düşerler, sivil toplum kuruluşlarında koşuştururlar.

Oysa "Taşfırın erkeği" Tamer Karadağlı'nın hayat kadınla- rıyla kasete alınarak yakalanması olayında olduğu gibi, değişik- lik isteği ile yapılan çapkınlıklarda karşı tarafın herhangi bir "suçu" olmadığı gibi, kendisinde eksiklik arayıp üzülmesine de hiç gerek yok.

Eğer ilişkisinden kendisi ve kocası memnunsa, ayrılmaya kalkışması da gerekmez.

Çünkü başka bir erkekle beraber olsa da, insanın yaradılı- şındaki değişiklik isteği kafasının dibinde durduğuna göre, ken- disi dünyanın en iyi eşi olsa bile az ya da çok aynı "oburluğu" yaşayacağı da kesindir.

Lakin en büyük yanlış o "başka kadınla" didişmeye ve olay çıkarmaya başlamaktır.

Zira bu durumda adam ayrılmasa bile mutlaka "mazlum, aşık, sakın ve de sabırlı" olan diğer tarafa yakınlaşacaktır, "şir- ret, kendini rezil eden ve sıkıntı veren" eşine değil.

*

İkinci aldatma sebebi "duygusal boşluk"...

Bu türden ihanetçilerin monoton denecek kadar fazla sakın, pek huzurlu ve can bazen sıkıntısı verecek kadar sıradan bir iliş- kileri vardır.

Ve bu nedenle de sık sık bunalmaya başlayarak, çevresin- deki insanlara ama özellikle muhtemel sevgili olarak gördük-

leri bir kadına artık eşini sadece "insan olarak sevdiklerini" söylerler.

Yani bu familyanın insanları her şeyin yolunda olmasının verdiği can sıkıntısıyla duygusal serüven ararlar.

Bu durumda da aldatılan tarafın kusurlu olmadığından veya "adam gibi" biri olduğundan kesinlikle emin olabilirsiniz.

Çünkü aldatılan kişi eşine veya sevgilisine hep iyi ve güzel davranmış, belki gerektiği zaman bile problem çıkarmamış ve mutluluğu korumak adına ona hep "huzur ve güven" vermiş bir insandır.

Nereden bilsin güven bulup "rahatlayan" insanların fırtınalı tutkuların peşine düşeceğini?

*

Ünlü bir tiyatro oyuncusu ve de aynı zamanda tiyatro sahibi olan erkeğin kendisi gibi oyuncu olan eşi "mükemmel eş" diye bilinen temiz, titiz, becerikli ve de çok güzel bir kadındır.

Kadın bir turnede kocasının kendisini aldattığını, hem de gayet bayağı bilinen ve "önüne gelenle yatar" diye şanlanmış çapkın bir kadınla aşk yaşayarak aldattığını öğrenince önce susar ve gozyaşlarına boğulup ilaçlara sarılır.

Ama ilişkinin sürdüğünü, hem de milletin gözü önünde açıkça ve delice sürdüğünü anlayınca dayanamayıp kocasına baş kaldırır:

"Ben yalnızca çocuklarının annesi değilim, ondan daha güzelim, daha fazla beğenilen bir kadınum, hiçbir konuda eksiği olmayan çok iyi bir eşim ve seni sahiden seven biriyim.

"Ve seni bu kadar sevdiğim için de senelerdir kendimi değil seni mutlu etmek yaşadım. Yatakta, evde, dışarıda sana huzur ve mutluluk vermek için elimden gelen ya da gelmeyen her şeyi ama her şeyi yaptım.

"Bende bulamadığın veya evliliğimizde eksik olan ne vardı da şimdi o sürtük kadınla berabersin?

Adam hani "esefle" denen biçimde üzüntü duyarak ve yazıklanarak zayıf bir sesle cevap verir karısına:

"Sende veya evliliğimizde hiçbir eksik değildi ama benim için fazlaydı canım, çok fazlaydı.

"Her zaman ve herkesin içinde bile beni boğacak kadar fazla sevgi gösteriyordun.

"Sana karşı bir hata yaptığımda bile sesini çıkarmıyordun ve yine huzur verici ve de sevgi dolu gösteriler yaparak içimi daraltıyordun.

"Ama bu anlayışlı davranışlarınla beni rahatlatmıyor, tersine vicdanımı rahatsız ediyordun.

"Eve geldiğimde ise her zaman her yer derli toplu, her oda mobilya vitrini kadar bakımlı ve bütün ev bal dök yala dedikleri kadar pırl pırl temizdi.

"Oysa bu kadar titizlik bende baskı yaratıyordu ve gönül rahatlığıyla elime geçeni sağa sola bile atamıyordum.

"Sen o kadar hanımefendisin ve her zaman o kadar nazik davranıyorsun ki, bu da bende bir çeşit baskı yarattığından sana karşı hiç sesimi yükseltmedim.

"Yanında şöyle ağız dolusu küfür edemedim, öfkelerimi, bunalımlarımı içimi dökerek yaşayamadım.

"Oysa bu kadınla olduğum gibiyim, kızırırsam kızıyorum ve ağzıma genli söylüyorum.

"Ardından çılgınca sevişerek barıştığımız müthiş kavgalar yaşıyoruz, çarşaf leke olsa bile hiç aldırmadan gülüp konuşarak yattığımız yerde şarap içiyoruz.

"Giysilerimizi çıkarınca senin gibi kirlenir, ütüsü bozulur endişesi duymadan yere atıp, onun üzerine uzanıyoruz.

"Hatta bazen evin içinde havuz sefası yapar gibi don gömlek dolaşıp, dışarıya bile en rahat kılıklarımızla çıkıyoruz.

"Sense yatak kıyafetiyle sofraya oturulmasını bile saygı eksikliği gibi görürsün.

"Bilmem senin fazlalığını anlatabiliyor muyum?"

*

Üçüncü aldatma gerekçesi ise insanın birlikte olduğu kişiyle anlaşmazlık, kavgâ ve küskünlük içinde "geçimsizlik" hali yaşamasıdır.

Ki, böyle bir durumda da aldatılan tarafın kendisinde kusur araması gayet lüzumsuz.

Zira geçimsizlik bir kişinin hatalı olmasından değil, iki kişinin huyunun suyunun, inançlarının ve yaşam tarzının denk düşmeyip "uyumsuz" olmasından doğar.

Eğer iki insan bir türlü aynı kaba dökülüp birbirinin içinde bazı yanlarını eritmeyi bilemiyorsa, karşısındaki kişinin kendinden farklı olan değişmez yanlarını anlamak yerine yargılamak kuşanıyorsa, yatakta keramet bulamadıysa ve de bir arada oldukları zamanlar bile birbirlerini görmek isteginden değil zorunluluktan oluşuyorsa, orada eşini "bir başkasıyla" aldatmaya gerek var?

O insanlar zaten kendilerini aldatmakla meşgul demektir.

Ve eğer bir gün bir başkası devreye girerse asıl ihanet, yani bu kendilerine ve karşıdakine duydukları gizli aldatmaca bitmiş olacağından, o insanların hayatına zararı değil faydası var.

Çünkü ya ayrılıp kendi ruh ikizlerini bulmanın umuduna girerler.

Ya da uyumsuzluklarını uyuma çevirmek gerektiğini akıl edip gayret sarf ederler.

*

İnsanoğlunun dördüncü aldatma nedeni gayet "vahim"!

Ve hani en baştan aldatılan bazı insanların "çok değerli" olduğunu görürsünüz dediğim konu esas burada yatıyor:

Adam ya da kadın, karşı taraf "kendisinden üstün" olduğunda müthiş kıvrımlı ve dalgalı kendine güvensizliklere düşüp, "ağır" aşağılık komplekslerine gark olabiliyor.

O vakit de kendisini kendi gözünde ve çevresinin nezrinde yüceltmek üzere "itibar verici" saydığı şu türden ihanet ilişkilerine giriyor:

Kendinden çok genç bir kız...

Çok varlıklı bir adam...

Pahalı fahişelerle lüks tarifeler içinde "gıpta" verici kaçamaklar...

Yüksek mevkideki etkili bir erkek...

Pek popüler ve ünlü bir isim...

Çok güzel bulunup herkesin peşinde koştuğu ulaşılmaz bir kadın...

Ona deli gibi aşık olup istediği her şeyi yapan bir insan...

*

Zaten dikkat ederseniz ünü, parası, güzelliği, ailesi veya statüsü dolayısıyla "yüksek" bulunan insanlar, sıradan hayatlar yaşayan insanlara göre çok daha fazla aldatılır.

Ve bunu sadece onların etrafında "alternatif aşk" sunan kişi sayısı daha fazla diye yorumlamak hata olur.

Asıl sorun "çok şeyi" olan güçlü insanların karşı tarafta yarattığı güvensizlik, eksiklenme, aşağılanma korkusu, yetersizlik, terk edilme kaygısı gibi sayısız özgüven konularıdır.

Zaten ne tuhaf ki, çoğu kez terk edilmekten korkan insanlar terk etmek üzere davranırlar ve bu niyetle aldatmaya başlarlar.

Hatta böyle kendisinden güçlü olan kişileri aldatanlar, özgüvenini kazanıp komplekslerini iyileştirmek istediklerinden bunu "milletin" duymasından da çok hoşlanırlar.

Çünkü genelde insanoglu böyle "tepede" olan kişilere karşı sadece eksiklenmez, ayrıca şöyle ya da böyle ama mutlaka zaman içinde ona karşı gizli bir öfke belirir, hatta hınç duyar.

E, böyle kendisiyle gizli sorunları olduğundan partnerini "aşikar" biçimde aldatanların haklı olup, aldatılan tarafın haksız veya kusurlu olduğunu kim söyleyebilir?

Siz siz olun, aldatıldığınızı duyduğunuzda sakın hemen kendinize kızmayın ve ruhunuzla kavga etmeyin.

Ve de yalnızca karşı tarafın ihanet etmesi için hangi "duygusal arızası" olduğunu anlamaya çalışın.

Zaten dedim ya, aldatılmayan kişi "adam" değildir.

“Hak verilmez, alınır!”

“Sevgilim Linda, bana, kadın cinsel organını dudaklarından bademciğine kadar gösteren bir resim çizdi.

“Ve bu karmaşık haritanın neresine nasıl dokunursam, kadının ne tür haz duyacağını bir bir anlattı.

“Sonra da uygulama kısmına geçtik ve beni buraya böyle dokunmak doğru, şurasına şöyle bastırmak yanlış diye bütün bölgeyi tek tek anlatarak ayrıca yönlendirdi.

“Bu yaşı kadar yattığım kadın sayısını bile hatırlamazken, ilk defa bir kadının içine girmek yerine başka biçimlerde zevk vereceğimi ve klitorisini yerini öğrendim, işe bak yahu!”

*

Aynı kelimelerle değil tabii ama bir kitabında bu acıklı - komik itirafı yapan kişi, alkol ve açlık içinde yaşayan bir adam olmasına rağmen seks defteri çok kalın olan, dünya çapında ünlü bir yazar Charles Bukowski.

Bu ilginç ve "sokak çocuğu" alkolik, çiçek bozuğu vücudu, korku filmi kadar çirkin surati yetmezmiş gibi, küfürbaz ve saldırgan hallerine rağmen yüzlerce kadınla birlikte oldu.

Ama işte altmış dile çevrilen kitaplarından birinde anlattığı gibi kendisi de altmış yaşını geçtikten sonra "nihayet" sevgilisinin özel çabasıyla kadın orgazmının sırrını öğreniyor.

Elbette kadın orgazmı "zor zenaat" ve konuya girmişken benim "Anarşist Bir Kadının Aşkları" adlı postmodern romanımdan da kadın orgazmı konulu bazı satırlara değinelim:

*

"Annem orgazmın ne demek olduğunu bile bilmiyordu ve ben çocukken eve gelen arkadaşlarına 'Belimin geldiğini ben fark etmem, hep kocam anlar ve o bana tamam islandın, oldun işte, der' diye konuşurdu.

Babamın cahilliği herhalde özel bir durum değil, bu eğitim özürlü memlekette her üç erkekten biri kadın orgazmını "ıslaklık" sanıyordur.

Herifler yaradılışları gereği kadınlar gibi "kuru" kasılmalarla değil, dışarıya doğru gözle görülür miktarda bir sıvı boşaltarak tatmin oluyorlar ya, "Kişi karşısındakini kendi gibi bilir" vaziyeti işte."

*

60'lı yıllardaki unutulmaz Hippi felsefesini, onların çoluk çocuklarıyla birlikte kırk - elli kişilik gruplar halinde kurdukları komün yaşamını ve sonraki kuşakları da önüne katıp götüren "cinsel devrimi" fitilleyen çalışmalardan biri olan Kinsey Raporu'nda, erkeklerin kadın orgazmının "iç yüzünü" katiyen bilmediği anlatılıyordu.

İlk defa o yıllarda vajinadaki G noktası, klitoral orgazmın vajinal orgazmdan farkı ve önemi, hatta kadınların kendisinin bile eğilip bakmaktan bile kaçındığı vajinanın "haz haritası" ortaya konuldu.

Ve ancak o yıllarla birlikte kadın orgazmının nasıl olması gerektiği dünyanın pek çok yerindeki bilimsel toplantılarda bile konuşulup tartışılır oldu.

Şimdi malum, erkeğin ve kadının cinsel konularda yatakta ki kerameti kendinden ve karşısındakinden hiç gizlemeden aradığı için daha bir "açık" olduğu 2000'li yıllardayız.

Artık büyü gibi olan bilimsel gelişmelerle neredeyse üşengeç erkekler için "kadın orgazmı sağlayıcı" ilaçlar üretilecek kadar da gelişmiş durumdayız.

Kadın ve erkek seks hakkında "görüş alışverişi" yapacak kadar rahat olabiliyorlar.

Ama bakıyorum da, yine her yerde hep aynı mevzu didiklenip duruyor.

Yine "Kadının orgazm olduğu nasıl anlaşılır?" diye hep aynı sorular soruluyor.

Yine kadın orgazmının "gizemli" konularına dair doktorlar ve seks bilimcileri günlük gazetelerde hep aynı "reçetelerle" cevap veriyorlar.

Ve yine kırk yıldır bizim ülkemizdeki kadın dergileri bile aynı konuyu değişmez içeriklerle ve erkekleri eğitmeyi hedefleyen çözüm yollarıyla işleyip "orgazm olamıyoruz" diye bağırıyor.

Ne kadar kafası kalın ve kötü birer "orgazm öğrencisiymiş" bu erkek taifesi yahu diyeceğiz yakında!

Zira "dediklerine bakarsanız", erkekler her fırsatta her çeşit kadınla çiftleşip dururlar ama insanın var olduğundan bu yana kadın orgazmının "dibini bucağını" bir türlü öğrenmediler gitti.

*

Peki ama "neden"?

Çünkü genellikle erkek kısmı aynen Charles Bukowski gibi yine bir kadının özel çabasıyla kadın orgazmının vajinal, klitoral, anal ve hatta "sanal" yollarını öğreniyorlar.

Lakin bütün maddi alanlarda pek hesabi olmalarına rağmen, bu "mirası" erkek çocuklarına bırakmıyorlar.

Kendi aralarında bile konu etmeyerek bu değerli tarihsel bilgiyi kuşaktan kuşağa aktarmıyorlar.

En aydın ve entelektüel barlarda bile erkek muhabbetleri kadın organının ve de orgazmının haz konulu bilgi değiş tokuşu yerine hala erkeklerin birbirlerine gösteriş yapmalarını sağlayan şu başlıklarla gelişiyor:

"Bir gecede kaç kere?"

"Ne kadar zaman sertleşmiş kalmak?"

"İçeri girince hangi sürede hareket etmeye devam etmek?"

"Kaç adet kadın?" v.s.

Böylece de erkekler asırlardır yatakta ne kadar "gidip gelirlerse" kadının o kadar tatmin olacağını sanmaktan kurtulamıyorlar.

Zaten orgazm taklidi yapan bir kadını bile anlamıyorlar, anlamaya da çalıştıkları yok.

Ve kendi sanat çevremde bile kulaklarımla duyduğum gibi "Kadınlar yatakta her zaman orgazm olmak istemiyor ki canım! Mesela benim sevgilim bazen sen boşal, benim halim yok der" diye konuşarak kendilerini kandırıyorlar.

Oysa orgazm olmayı istemeyen kadın yoktur, genelde seninle sevişmeyi istemeyen, sadece o sırada istemeyen ya da istediği halde tahrik olmayan, yani "uyaramadığın" kadın vardır.

Kadını uyarmak için ön sevişme gereği ise pek çok erkek için "sıkıcı" bir zaman dilimi.

Bunun için geçenlerde Leman dergisinin yine erkek olan karikatüristleri sahiden çok komik ve gördüğümde havaalanı gibi hiç tanımadığım insan çehreleri içinde bulunmama rağmen kahkahalarla gülmekten kendimi alamadığım bir karikatür yapmışlardı:

Şehvet içinde kıvranıyor halde çıplak bir kadın ve altında "tembel" erkekler için ticari bir ilan:

"Ön sevişmesi yapılmış hazır kadın bulunur!"

Aslında erkeklerin arasındaki bütün o gösteriş nitelikli kadın muhabbetlerinde erkek egosunu en fazla doyuran "itiraf", erkeğin birlikte oluşu kadını uyarmayı ve tatmin ettiğini sunması olmalı.

Ancak ne yazık ki, erkeklerin seks hakkında yaptıkları konuşmalardaki "görenepleri" böyle değil.

İşte bu yüzden de kadın orgazmını fazla dert etmediği gibi yatakta tembel ve bencil olmaktan vazgeçmeyen erkeklerden evvel, kadın orgazmı yine kadının sorumluluğunda bence.

*

Ve malum, hayatın her alanında "hak verilmez alınır" arkadaşlar!

İşte bu nedenle sen de alacaksın eline bir kağıt ve kalem ve de aynen Linda'nın yaptığı gibi adamı karşına koyup, bu organik haritayla "bir, bir" eğiteceksin.

Ya da eğer yatak seanslarında bir basketbol koçu gibi söz geçirip, "gemi elinize almayı" başarabilen biriysen, adamı açıkça görsel yolla ve "canlı" olarak eğiteceksin.

Buna "haliniz ve vaktiniz" yoksa veya adam yatakta orgazm cahilliğinin yanı sıra ben birlim yollu egoizm gösterisi de yapıyorsa, bu defa da "trafik polisi" gibi el kol işaretleriyle yönlendireceksin.

Bu da olmazsa kendine dokunmak ve alet edevat dahil, kendi orgazmını oluşturacak tüm çabaları adamın gözü önünde sergileyip, başka türlü "ders vereceksin".

Yoksa hem kadın orgazmını bilen, hem de bunu uygulamak isteyecek kadar sana önem veren bir erkekle karşılaşınca kadar, ilişkilerinde gayet "kullanışlı" duruma düşersin.

İnan olsun erkeklerin büyük çoğunluğu kadın orgazmını "çıgılık atmak" sanıyor ve bu yüzden kadının içinde ne kadar kalırsa o kadar "çıgılık attığına" inanıyor.

*

Peki ama bütün bunlara rağmen pek çok kadın Linda kadar "anatomik" dersler vermeyi düşünmez, orgazm olamadığını söylemekten kaçınır ve erkeğe "kemanıyla" bile olsa yol göstermez?

Veya kendi çabasıyla bile orgazm olmaya çalışmaz da, erkeği kandırmak üzere tarihi bir kaçamak yola saparak "orgazm taklidi" yapar?

Çünkü güzel memleketimde cümleten "namus belası" ile yaşıyoruz ya, bu öğretmenliği yaparsa erkeğin onu fazla deneyimli, hatta "kaşar" bulacağını düşünüp susar.

Veya adam onu can sıkıcı bir ukala, bilmişlik taslayan bir seks müptelası ve egosunu rahatsız eden bir "baş belası" olarak görüp, kendisinden sincap gibi kaçacak diye korkar.

"İş bu nedenle" de bir gecelik ilişkileri neşeyle yaşayan çapkın kadınlardan bizzat dinlediğim için iyi bilirim:

Onlar "haklarını" almayı gayet iyi bilirler.

Ama "ciddi" bir ilişki yaşayan kadınlar, erkeğin kendisini daha erkek hissetmesi ve dolayısıyla ilişkinin diğer alanlarında incitici davranmaması için adamı yatakta eleştirmekten, yol göstermekten veya eğitmekten mümkün mertebe uzak dururlar.

Yani aslında adamı "kızdırmaktan" kaçınırlar.

Ve eğer orgazm veremeyen adamın ona verdiği başka tatminler, gurur verici sosyal kaliteler ve gelecek güvencesi varsa, artık yatakta "umduğunu değil bulduğunu" kabul etmeyi seçerler.

Kendi aralarındaki kadın sohbetlerinde ise "sanki başka adamlar farklı mı, bütün erkekler aynı işte" klişesiyle kendilerini teselli etmeye çalışırlar.

Oysa orgazm olmayan kadın erkeğin başka tatminlerine rağmen evlendiğinde "gözünü dışarıya dikebilir".

Üstelik köylü ya da kentli, eğitilmiş ya da eğitimsiz hemen bütün kadınlar aldatma işlerinde erkekten çok daha yeteneklidir.

Erkekten daha ustaca yalan söyleyebilirler, duyulduğu an "kan çıkar" korkusundan erkekten daha dikkatli ve ketum davranırlar.

Ve sevgilisinin yanında kırmızı jartiyerli iken, kocasının yanında diz altındaki süpürge eteklerle gezip "ana" rolünü çok rahatlıkla oynayabilirler.

Zaten dışarıda orgazm olan kadını da "en son kocalar duyar".

Çünkü kadınlar da tıpkı erkekler gibi karşı cinsi "evlenilecek" veya "eğlenilecek" diye kategorize etmeyi bilirler ve yine erkekler gibi "aşk başka eş olmak başka" derler.

*

İzmir'de yaşadığım yıllarda evliliğindeki yatakta keramet bulmadığı için her gün mesai gibi aynı saatte sevgilisinin yatağına koşan bir kadın komşum vardı.

Kadın sabahları erkenden kalkıp iki çocuğuna ve kocasına kahvaltı hazırlar, çocukları okula adamı işe gönderdikten sonra saat on civarında sevgilisinin evine gidip "aşk yaşırdı".

Yaklaşık iki saat sonra da eve dönüp kocasına “mükellef” bir öğle yemeği hazırladı.

Üstelik bu “ümitsiz evkadını” o kadar mazbut tavırlıydı ve hani anneler gününü simgeleyen kadınlar gibi o kadar ağırbaşlı giyinir ve konuşurdu ki, beni sırdaş tutmasaydı onun eşini aldatığından, hem de sürekli ve “sistemli” bir biçimde aldatığından asla kuşku duymazdım.

Zaten kadının başkasıyla aşk yaşadığını ve onunla her gün buluştuğunu biri kocasına söylemeye cesaret etse bile, karısı her vakit öylesine muhafazakar ve sadık bir eş görünümündeydi ki, eminim adam katiyen inanmazdı.

Esasen aralarında bariz bir anlaşmazlık ya da hır gür çıktığı yoktu ve bir gün kadına:

“Bana hep sevgilini çok sevdiğini söyleyip duruyorsun, o zaman neden kocandan ayrılıp onunla evlenmiyorsun?” demiştim.

Kadın ise böyle bir soruyu nasıl sorduğuma inanamayan gözlerle bana bakıp cevap vermişti:

“Sen çok gençsin ve belki de bu yüzden beni anlamıyorsun ama kocam çocuklarımın babası. Gayet efendi ve düzgün bir adam ve beni kırdığı üzdüğü de yok, niye ayrılalım?”

“Üstelik kocam sevgilimden kat be kat zengin ve onunla daha rahat, daha güvenli bir hayat sürüyorum.

“Sevgilime gelince ona sahiden deli gibi aşığım ama ondan koca falan olmaz, evlensek süründürür beni.

“Beni çok güldürüyor, harika duygusal ve romantik anlar yaşıyor ve sekste inanılmaz tatmin ediyor.

“Ama her gece içip nerde akşam orda sabah yaşayan sorumsuz, dağınık ve problemlili biri, onunla evlenilir mi?”

“Yine de işte beni yatakta o kadar mutlu ediyor ki, kocamın seksinde sinir olduğum şeyleri, beceriksizliklerini veya tembelliklerini bile düşünmüyorum artık.

"Ve sevgilimle cinsel ve ruhsal doyum ihtiyacımı karşıladığım için, evliliğimden hiç şikayetçi olmadan mutlu yaşamayı bile onun sayesinde sağlıyorum."

*

Anlattığım öykü, duyduğum evli kadın çapkınlıklarının ilkiydi ve hiç beklenilmeyen bir kadından duyduğum kadar bu kadar "akıllıca" yaşandığı için de beni çok şaşırtmıştı.

Zaten hayatım boyunca duyduğum yatakta keramet bulamayan evli kadınların çapkınlıklarının tamamını anlatsam, erkekler belki kadın orgazmı konusunda "özel ders" almaya bile başlarlar.

Bu yüzden erkeklerin egoizmlerine dur deyip kadın orgazmını önemsemeleri de bir kez daha "kendi menfaatleri" gereğidir.

Yine de baştan beri dediğim gibi kadın orgazmı için erkeğin ıslah olmasını beklemek biraz fazla iyimserlik galiba.

Toplumların ekonomik alt yapısı gelişse ve teknoloji artık neredeyse yapay insanı hayata katacak kadar yol almış olsa bile, üst yapıda kadınla erkeğin çelişkileri dinmiyor.

Kadının sadece kadın olmaktan kaynaklanan sorunları, beklentileri ve içgüdüsel davranışları pek değişmiyor.

Erkeğin de sadece erkek olmaktan beslenen kompleksleri, değer yargıları ve sıkıntıları daha olumlu biçimlere girmiyor.

Elbette gelecekteki çevre felaketlerinin, insan kopyalayan teknolojinin çocuk yapmanın robot yapmak gibi bir hal alacağı zamanlar içinde erkeklik ve kadınlık dertlerinin üzerine çıkacak insanlar olacaktır.

Ama şimdi biz yaşadığımız güne ve onun erkekleri kadınlardan önce "diğer erkeklerin takdirini almak" üzere yetiştirip,

“çok erkek” ve cinsel konularda bencil olmaya koşullandıran dünyamıza bakalım.

Ve hayatın her alanında “hak verilmez, alınır” kuralını hatırlayalım arkadaşlar.

Siz de isterseniz Bukowski’nin sevgilisi Linda’nın “kara tahta üzerinde” gibi olduğu için akılda kalıcı yöntemini veya kendi aklınıza uygun başka bir yolu deneyin ama her defasında orgazm hakkınızı “alın”!

Hem kendi mutluluğunuz için hem de kadın mutlu olunca kendisinin de mutlu olacağını diğer erkeklerden değil, yine kadınlardan öğrenmesi gereken sevgili erkeğiniz için.

Hiçbir zaman “yatmamalı”

Aşk ilişkilerinde sanırım kadınların birbirine veya karşı cinsten dostlarına en fazla sorduğu ve bir türlü “geçerli” cevabını bulamadığı en yaygın soru şu olmalı:

“Aşık olduğum biriyle tanıştım ve kalbim deli gibi çarparak heyecanla çıkmaya başladım.

“Ama adamı çok önemseyip ilişkim doğru düzgün yürüsün istediğim için bir türlü karar veremiyorum.

“Onunla çıkmaya başladıktan sonra ne zaman yatağa gidersem doğru davranmış olurum?”

Çoğu kez bu soruya cinsel hormonlarımızın çalışma kapasitesi de eşlik eder:

“Esasen adamla hemen yatmayı çok istiyorum, hali tavrı bana müthiş seksi geliyor ama beni seks düşkünü bir kadın gibi görüp, yanlış anlarsa diye korkuyorum!”

Bazen de korkulu itiraflar eşlik eder soruya ve soru o sırada zaten "geçersiz" durumdadır:

"Şey, ben adamla yattım aslında ama çok sarhoştuk ve geceyi beraber geçirmediim.

"Gerçek anlamda cinselliğin başlangıcı ne zaman olmalı ve ben şimdi bunu kaçırmış mı sayılırım?"

Veya aynı içerikte şöyle bir soruya tosladığınız da olur:

"Onunla ne kadar geç yatarsam bana o kadar saygı duyup ciddiye alır, çünkü geçen zaman içinde beni bir miktar tanımış ve sevmiş olur ve öyle değil mi?"

Ve aslında cevaba gerek kalmadan her kadının artık ilişkinin rüzgarına veya adamın gidişatına göre yaşadığı ama yine de kıvrandıran bu türden sorulara ben her defasında gülerek şöyle cevap veririm:

"Erken ya da geç değil, hiçbir zaman yatmayın!"

*

Lakin sakın bu lafımı duyunca size karşı cinse kafanızı çevirin veya "aseksüel yaşayın" dediğimi sanmayın aşk yollarında ağır hasarlar aldığı için zaten kafası karışık olanlar...

Gece gündüz demeden her güzel kadın için sarf ettiğiniz emekleriniz, yaptığınız av planları ve şanlı geçmişiniz zayi olacak diye korkmayın "küresel" çapkınlar...

Aman paniklemeyin, doğuştan ruhunda erkekleri kullanma kılavuzu olduğu için "Ayol, bir adam yatağa girmeden kadından etkilenir mi hiç?" diye düşünen iş ve aşk bilir olup, erkeği mülk ve mücevher tutkusunun ilacı olarak gören cevval kadınlar...

Ve sakın "Ne yani, seks yapmadan mı gezip tozacağız?" demeyin, libidosu yüksek kadınlar ve birkaç gün seks yapmadı-

ğında bile deniz tutmuş gibi hastalanarak gezen testosteron yüklü erkekler...

Ben hemcinslerime "fiilen değil, zihnen" hiçbir zaman yatmayın diyorum.

*

Eğer dünyaya yatak zamanını ahlaki bir sorun olarak algılatan geleneksel şablonlarla bakıp, sevdiğiniz biriyle seks yapmayı eskimiş orta sınıf inançlarıyla kafanızda fazlasıyla büyütüyorsanız, onunla ne zaman yattığınızın pek önemi yoktur.

Yüreğinizde bu kadar sancı oldukça "tarih" en olursa olsun bir biçimde yine hoşnutsuz olacaksınız.

Ve kendi içinizde böylesine ağır baskılar varken, karşınızdaki erkek kim ya da nasıl biri olursa olsun, bu eylemin başlangıcı mutlaka bir biçimde sorun çıkaracaktır.

Çünkü ya "Ah, çok erken yattım, biraz beklemeliydim, adam beni rahat bir kadın sanarak yanlış anladı" diye, ilişkinin içindeki diğer aksaklıkları görmeden, bütün olumsuz ve sevimsiz gidişatı ilk defa yatağa girdiğin zamana bağlayarak pişmanlık krizi yaşayacaksınız.

Ya da eğer erkek cinsel konularda sabırsız çıkıp, bu arada bir başka kadına yaklaşırsa, onun karakterinin dibini bucağını eşeleyip, kadına bakışını anlayarak bir yargıya varmak yerine "Keşke daha evvel yatağa girseydim, adam o zaman gidip başkasını bulmazdı" şeklinde.

Aslında sevişmenin "start" zamanıyla değil de, kalitesiyle, duygusal içeriğiyle, ilişkiye verdiği yeni biçimle ve adamın "insani" tarihi ve coğrafyasıyla ilgilenmek gerek.

O zaman seks saatinden çok karşınızdaki insanla sizin bileşkenize daha fazla değer vereceğinizden ve seksin başlama sa-

atini kafanızda kurmayacağınızdan, ilişkinin en başında yatağa girmiş bile olsanız, kendinizi "yatmamış gibi" hissedeceksiniz.

Bu durumda da avcı ruhlu bir adamın yataktan sonra şımırıp, sizin içinizde hüznün kabarcıkları yaratacak kadar hava atması gibi çok rastlanılan bir "ilkellik gösterisi" halinde bile, orali olmayacaksınız.

Ve hak etmeyen biri için gereksiz üzüntülere teslim etmeyeceksiniz günlerinizi.

Tersine o çok değer verip gelecek düşleri kuracak kadar umutlandığım adamın kişiliğindeki "görünmez" yerleri açıkça görmüş oldum diye sevinecek ve bu erken uyarı haline şükredeceksiniz.

Hatta yattığınız adam Gaziantep'in rekabetçi baklavacıları kadar "en öz ve hakiki" bir maço çıkıp, size daha ilkel bir çapkınlıkla yaklaşıp "götürdüm işte" duygusu verse de bozulmayacaksınız.

Yataktan çıkınca hayatınızdan firar etse bile "zararın neresinden dönülse kardır" diye zerre kadar da üzülmeyeceksiniz.

Üstelik yattık ve bundan sonra ne olacak diye eğer içiniz sonsuz kaygılarla ezilmezse ve daha da önemlisi, adama önceki zamanlardan daha güzel ve ilgili davranarak "yaranmak" duygusuna girmezseniz, ilişki "lehinize bile dönebilir.

Zira ezberi bozulduğundan "şaşıracak" ve size yepyeni bir doğa olayı ile karşılaşmış gibi başka türlü bir dikkatle ve itinayla bakmaya başlayacaktır, hiç kuşkunuz olmasın.

Hatta sonra "yoksa o mu beni götürdü" diye kendisi sorulara yaklaşacağından avcı kompleksinden eser kalmayacak ve sizden çok daha fazla etkilenecektir.

Çok çapkın bilinen bir gazeteci geçmiş yılların Nişantaşı hayatında önemli yeri olan Zihni'de gayet ilginç, güzel ve Avrupa dolaylarından eğitilmiş genç bir kadınla tanıyor.

Hemen o gece gazetecinin evine gidip "üst baş fora" halinde çılgınca sevişiyorlar.

Adam yatak sonrasını anlatırken "Hayatımda böyle bir şey başıma gelmedi" diye söze başlamıştı.

"Neden" dediğimde ise sahiden ilginç davranan kadından aldığı dersi şöyle anlatmıştı:

"Muhteşem sevişmiştik ama kadın yataktan sonra hemen kalkıp bir sigara yaktı, giyindi ve blucinin fermuarını çektikten sonra - her şey harikaydı tatlım ama şimdi benim gitmem gerek, yine görüşürüz, bay" dedi ve yanağımdan bile öpmeden çekti gitti."

"İnan bana kendimi o kadar kötü hissettim ki, seviştikten sonra ilgili tavırlar ve sevgili sözlerle erkekten şefkat bekleyen kadınları o zaman anladım!"

Ve bu gazeteci arkadaşımız o kadına öylesine büyük bir tutkuyla bağlanmıştı ki, ilişki kadının istediği zaman ve istediği kadar yaşanmasına rağmen, üç yıl kadar ondan aklını ve yüreğini alamadı.

*

Bu cesur tavır elbette çok az kadının becerebileceği kadar sıradışı ve aykırı.

Genellikle kadınlar "yatınca erkekler değişiyor" diye düşünüyor ve bütün o ne zaman yatmalı türünden sorular bu yüzden fikirlerinden eksik olmuyor.

Ama aslında değişen "bizzat" kendileri oluyor.

Çünkü kadınların büyük çoğunluğu yatmadan evvel erkek arayıp sormasa umurlarında değilmiş gibi nazlı niyazlı davranıyorlar.

Lakin daha evvel sık sık arayarak etrafında pervane olan adam, yattıktan sonra bir tek gün aramasa bile , kendilerini haince avlanmış, elde edilmiş ve "kullanılmış" gibi hissediyorlar.

Ve başlıyorlar kaybettikleri itibarı yeniden kazanmak üzere savunma mekanizmalarına fazla mesai yaptırmaya veya hırslanıp "burun sürtme" teknikleri geliştirmeye.

Bu yüzden de karşı tarafın tırsıp kaçacağını unutarak, erkeğin "üzerine, üzerine" gidiyorlar.

Daha da fenası, yatmadan evvel adama yeni yetme kız kadar edalı ve mesafeli davranırken, yattıktan sonra "Akşam sana yemek yapayım" diyecek kadar domestik havalara girebiliyorlar.

Alınan bir sesle "Dün gece telefonun kapalıydı" diye gizlice hesap soran sitemler yağdırarak adama hayatı "dar etmeye" başlıyorlar...

Veya kendisinin erkek jargonuyla "yatmalık" değil, ciddiye alınıp evlenme isteği duyulacak bir kadın olduğunu göstermek için çabalayarak, "hazin" gösteriler yapabiliyorlar.

İlk defa yattıktan sonra "Çok seviyormuş" diye adamın evine kendi elleriyle yaptığı bir tencere zeytinyağlı enginarı götürüp, sonra da adam beni o günden sonra hiç ama hiç aramadı "Alçakmış" diye, günlerce ağlayan ve aylarca yakınan bir arkadaşım vardı.

Yataktan sonra ne kendisinin içine düştüğü "evlilik meraklı" yalakalığı, ne de adamın içine düştüğü paniği anlatmaya çalışsam bile bir türlü anlayamamıştı.

Oysa daha bana konuyu anlatmaya başlayıp, "Bir tencere enginar yapıp götürdüm ama" der demez, cıglığı basmıştım:

"Sakin yapmasaydın!

"Çünkü yattık diye artık onu hayatının erkeği bellediğini ve ona el koyup evlenmeye çalıştığını düşünüp toz olur!"

“Aynen öyle oldu” diye hıçkırıklarla kesilen sinirli sözcükler savurarak anlatmaya devam etmişti.

Oysa gazeteci arkadaşın öyküsünde olduğu gibi, eğer yattıktan sonra gözünü tavana dikerek orgazm sigarası içer ve ertesi gün acil işi olduğunu hatırlayarak sarılıp uyumak yerine çabucak çıkıp giderseniz, “av” niteliğiniz sürecektir.

Yani toplumun değişik kadınlarla seks yapmasını onayladığı bir erkek kadar, kadın da sevişme sonrasına doğal, soğukkanlı ve “cool” yaklaşırsa, adamın ezberi bozulacak ve kadına daha fazla ilgi duymaya başlayacaktır.

Ve “Bu hatun seviştik diye hayatıma el koymak istiyor” paniğine de girmeyecektir.

Hem zaten sevişme iki kişilik bir eylem değil midir ve taraflardan biri bu eylemden dolayı yüceldiğini düşünüp, diğeri neden eksikleniyor?

Sevişmek gibi iki tarafın da aynı oranda katıldığı bir eylemde “suç” varsa bile ikisi de ortak olmalı.

Biri silahlı soygun yaparken, diğeri “erkete” durarak etrafı kollayanlar bile aynı oranda ceza alacak kadar suça ortaktır.

Ama işte malum toplumsal baskılar yüzünden sevişme sayısını erkekler “çok” gösterir, kadınlar ise “az”!

Bin adet kadınla yattım diye böbürlenen erkeklere ve elime el değmedi der gibi namus sunan kadınlara baktıkça “Peki bu erkekler kiminle yatıyor?” demiyor musunuz?

İşte bu iki yüzlülüklerden de irak olmaları için hemcinslerime “fiilen yatsanız bile zihnen yatmamalı” diyorum.

*

Kadınlar için “Ne zaman yatmalı?” sorusunun içinde geleneksel kaygılar kadar kronik önyargılar da yuvalanmış durum-

da ve zaten konu açıldığında artık ne zaman kimin başından geçtiğini kimse bilmediği için "anonim" hale gelmiş bir çiftin öyküsünü de mutlaka anlatırlar:

Birbirini çok seven erkekle kadın uzun zaman görüşüp duygularını sunduktan sonra, ilk kez halvet olmak için bir apartmana girip merdivenlerden sarmaş dolaş çıkmaya başlamışlar.

O sırada birden kadının ayağı burkulmuş ve sevgilisi kadının ayağını eline alıp sevgi ve şefkatle ovuştururken "Canım benim, acıdı mı, iyi misin?" diyormuş.

Üst kattaki apartman dairesinde "gereği yapıldıktan" sonra çift bu defa merdivenlerden aşağıya inerlerken yine aniden kadının ayağı burkulmuş ama adam bu defa sinirlenip:

"Ne dikkatsiz kadınsın sen, insan ikide bir ayağını burkar mı?" diye azarlamış.

Bunu gülererek anlatsalar bile "işte yatak bu kadar keskin bir değişim yeri" diye korkudan içi ürperir kadınların ve öyküyü dinlerken çaktırmadan "Aman, Allah korusun" diye tahtalara bile vururlar.

Ancak bence işin bence en gülünç yanı, bir masada bunu anlatan kadın arkadaşımızı dinleyen diğer kadınlar "Erkek milleti işte, yatınca sevgisi nezaketi kalmaz tabii, seveni aynı sevmeyeni de" diye kızgınlıkla söyleniyorlarken, yine aynı masada olan bir erkek arkadaşımızın olaya getirdiği "erkekçe" ve farklı yorumdu:

"Demek ki adam kadından yatakta memnun kalmamış!"

*

Ama tabii sadece kadında değil, erkek kafasındaki yatak zamanıyla ilgili, önyargılar ve düşünce şablonları da "gani"!

Kadın kısa sürede yatağa girerse, "Demek ki herkesle kolayca yatabilir" diye düşünenler bunların birincisi ve güzel memleketimizde en çok karşılaştığımızdan en bildik olanları.

Oysa "erken saatte" yatağa girmenin kadının bunu herkesle yapabilen biri olmasıyla hiç ilgisi yoktur.

Bunu kadınlar çok iyi bilir ama erkekler ise hiç bilmez.

Örneğin çevremde öylesine "rahat" kadınlar tanudım ki, sahiden alabildiğine çapkındırlar ve hayatlarından geçen erkek sayısını bilmeyecek kadar da hızlı ve umursamaz yaşıyorlardır.

Ama bu kadınlar pek beklemedikleri halde gerçekten önemsedikleri bir adamla karşılaşırlarsa, daha önceki çapkınlık halleri anlaşılmazın diye gayet akıllı ve dikkatli davranırlar.

Ve "asla" çabucak seks yapmaya yanaşmazlar.

Adam yarın onun "şanını" duysa bile, ikna edici bir dille itiraz ederler ve "Eğer çapkın olsaydım, seninle de hemen yatardım, oysa biliyorsun haftalarca sekse yaklaşmadım" diyerek sevgiliyle ilk defa seks yaptıkları zamanı kanıt olarak kullanırlar.

Yine öyle kadınlar tanudım ki, aslında hayatı boyunca sadece aşk adına ve "kalabalık" değil son derece sayılı birliktelikleri olmuştur ve sık sık olduğu gibi yine uzun zamandır da yalnızdır.

Ama hep "yüreğinin götürdüğü yere git" biçiminde yaşayan aşırı duygusal ve aşk denince kanatlanmış biri olduğundan aslında ilişkilere biçim vermeyi bilmeyen bir aşk acemisidir.

Bu fena duygusal kadınlar akıl yollu "erkek kafasını yönlendirme" çabalarına girişmeyi de hiç bilmez, adamı tartıp biçip "Bundan bana etek mi olur ceket mi?" diye hesaplar yapmayı da.

Üstelik yine o aşırı duygusal tabiatından dolayı her türlü dalgaya, hatta tsunamiye açık bir okyanus sahili kadar savunmasızdır.

Yüreği tıpkı küçücük bir çocuk gibi iki tatlı sözle kandırılmaya ve aldatılmaya uygundur.

Tanıştığı bir adamın "elma şekeri" sunmasına bile gerek kalmadan ondan çabucak etkilenip güven duymaya, onunla büyük aşk yaşayıp, birlikte yaşlanacağı bir ilişki kuracağına inanmaya meyildir.

Bu yüzden de kolaylıkla, hatta belki tanıştıkları ya da buluştukları ilk günden yatak "startı" vermiştir.

İşte böylesine duygularıyla yaşayan kadınlar bazen yanlış anlaşılıp erkek gözüyle "herkesle yatabilir" zannedilirken, sahici çapkın olan kadınlar erkeği kendi istedikleri gibi düşündürebilirler.

Ayrıca sahiden herkesle yatan tarzda bir hayatı sürdüren ve bir ilişkiyi "zincir" olarak gören müzmin çapkın bir kadın, zaten o erkeğe takılıp kalmayacaktır ki, endişelenmesine gerek yok, keyfine baksın.

Aslında kadının kendisiyle yatağa ilk kez ne zaman gittiğine bu türden önyargılı ve ahlakçı bakan erkekler, kadınlar için olduğu kadar kendileri için de "tehlikelidir."

Zira masum ve muhafazakar rolü oynayan bir kadın tarafından kolayca "kafaya alınabilirler" ama duygusal ve dürüst davranan kadınların hayatı adına "zehirli" olabiliyorlar.

Bu yüzden kadınlar en çok bu "kan grubundan" erkekler hakkında dikkatli olmalı, çünkü onlar kadının "dünyası" üzerine kafa yormazlar...

Kadının nasıl bir insan olduğunu, çocukluğundan bu yana ne tür acılardan ve kaygılardan süzülerek geldiğini merak etmezler...

Onunla birlikte bir hayat oluşturduğunda, kadının nasıl bir partner olacağını anlamaya çalışmazlar...

Sadece ve sadece yatağa ne zaman gittiği ile kadının kişiliği ve ilişkisinin akıbeti üzerine karar verirler...

Yani Güneydoğu köylerindeki kadar iflah olmaz biçimde "namus takıntılı" bir kafaları vardır.

Ve bu tür erkekleri "görür görmez tanıyan" aklı başında kadınlar onlardan uzak durduğu için, eğer yanılıp nitelikli bir kadın kendisiyle yatağa hemen girdiyse, bence onun cinsel hayatından şüphelenmek yerine "şükretsin" ve otursun.

Zaten böyle hayata ve ilişkilere sadece "bacak arasından" bakan adamlarla fiilen ve zihnen, hiçbir biçimde, hiçbir kadın yatmamalı bence.

Çünkü ne tuhaf ki, bir erkek ne kadar namus takıntılı ise, yatakta da bir o kadar kadın bedeninden anlamayan bir "cahil ve bencil" çıkar diye bilinir güngörmüş kadınlar arasında.

*

Bir diğer erkek şablonu da eğer kadın yatağa kolayca girmiyorsa, onunla evlenmeyi istediğini düşünmeleri ve bu nedenle panik yapmaları.

Elbette bu kaygı "boş" değil, dediğim gibi pek çok kadın evlenmek amacıyla olduğu için yatak faslını uzatır.

Ama erkeklerin bu durumda panik yaşamalarının asıl nedeni "kafeslenmek" değil, aslında kendileri usta bir avcıyken, "rolleri değişip" artık kadının avcı olduğunu düşündüklerinden canları çok sıkılır ve kaçacak delik ararlar.

Hatta erkekler arasında böyle "çaktırmadan" evlenmek üzere adam arayan kadınlara takılan korkunç bir isim bile var:

"Tarantula"!

Ve tarantula dedikleri bu büyük ve ölümcül zehirli "dişi örümcek" türünden kadınların erkeğin avcı yanını canlı tutmak

için evlenmek istemiyormuş gibi konuşup, evlilik üzerine ağla-
rını örmeye başladığına da artık "uyandılar"!

Bizzat erkek arkadaşlarımdan defalarca dinlediğimden çok
iyi biliyorum:

Yakın bir geçmişe kadar erkekler evlenmek istemiyorum di-
yen kadına inanıyorlarmış.

Ancak şimdilerde bunun avcı ruhlarını kıskırtmak üzere
yapılan planın "manşeti" olduğunu düşünüyorlar.

Bunda da pek yanıldıklarını söyleyemem ama bu arada
"olan" sahiden evlenmeyi düşünmeyen kadınlara oluyor tabii.

Erkeklerin büyük çoğunluğu böyle bin bir çeşit kaygıyla ve
yargıyla yatak zamanını yorumlarken, çok az miktarda kadının
yatağa ne zaman gittiğiyle değil, kendisiyle kurduğu uyuma,
içinde yarattığı güvene ve verdiği mutluluğa bakan adam da
vardır elbette.

Bu erkeklerin yatakta ve sokakta kendine güveni daha sa-
mimidir, dolayısıyla bir kadın geçmişinde çapkın olsa da, onun-
la "gerçek" bir ilişki kurup evlenebilir bile.

Çoğunluğun tersine ne kadar erkek oldukları sorusunun
yerine "ne kadar insan" oldukları düşüncesi taşırlar.

Ve kadınların kafasında "Ne zaman yatmalı?" diye çaresiz
bir sorunun gezip durması yerine, böyle "sahici insan" olan er-
keklerden birini bulmaya bakmalı bence.

*

Esasen kadınla erkeğin çarpıntılar içinde birbirlerinin gözü-
nün ve sözünün içine düştükten sonra, ilk defa ne vakit halvet
olması gerektiği sorusu "tarihi" sayılır.

Hatta "sarımsaklasak ta mı saklasak?" sorusu kadar eski ve

“tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan çıktı?” sorusu kadar cevapsız, manasız ve işe yaramaz.

Zira öyle ilişkiler var ki, bir gecelik aşk gibi içkili mekanların ayartıcı ortamlarında ve daha ilk bakışmadan itibaren “paldır küldür” başlar ama nikah masasına gider.

Buna karşılık yine öyle ilişkiler var ki, kadınların “Erken yatarsam adam değişir, kaçır” gibi korkuları yüzünden aylar sonra bedenler buluşur ama hemen oracıkta “çarşafa dolanır”.

Çünkü ya ten tutmaz, ya kadın seks yapmayı “nihai hedef” gören bir maçoğa toslayıp itibarını kaybeder.

Ya da kadın yatakta fena hayal kırıklığına uğrayıp “beklemeye değmezmiş” diye toz olur.

Esasen yatakta hayal kırıklığına uğramak “kadınlara mahsus” bir durum değil tabii.

Sanki erkekler “yatsın ve boşalsın yeter” diye düşünür zannediyor pek çok kadın ama erkekler için de tıpkı bizler gibi beden ve ruhun soyunduğu noktada beklentileri var.

Erkekler de yatmadan evvel “başka türlü” düşledikleri bir kadınla ilk kez seks yaparken derin hayal kırıkları yaşayabiliyorlar.

Erkekler de tıpkı kadınlar gibi çok önemsedikleri bir kadınla ilk yatak zamanına dair duygusal kaygılara girebiliyorlar.

*

Bir erkek arkadaşım kendisinden yirmi yaş küçük ama olgun bir kadın gibi aklı başında görünen, entelektüel birikimi olan ve ölçülü davranan bir kıza kelimenin tam anlamıyla deli divane aşık olmuştu.

Fakat bu aşk platonikti ve arkadaşımız arada bir görebildiği ve kendisine son derece mesafeli davranan ve akıllı uslu kıza bir türlü aşkını itiraf edemiyordu.

Bu yüzden de adamın yüzünde kara bulutlar geziyordu, sesi-
ne yürüyüşüne bile hüznün hakim olmuştu ve her gün sabahlara
kadar içki şişelerine sarılıp gezmekten işini aksatmaya başlamıştı.

Çaresizlik duyduğu için sık sık telefonlara sarılıp bana ve
diğer arkadaşlara yöntem soruyordu:

"Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?"

Benim çok eski ve yakın bir dostum olduğu için birkaç ay
kadar bu gizli aşkın acısını sancısını başkalarından daha fazla
dinlemek zorunda kaldım ama ne desek olmuyor ve bir türlü kı-
za yaklaşamıyordu gizli aşık.

Ve bir gün arkadaşımızı eskisi gibi serseri bir neşeyle gezip
tozarken gördüğümde çok şaşırıp:

"Hayrola" dedim, "aşkın geçti mi?"

"Geçti, geçti, hatta nekahet dönemi bile yaşamadan tama-
men iyileşti" dedi ve ekledi:

"Ama şimdi anlatmaya başlayınca sakın bana sen de ilkel
erkekler gibisin, yatınca kızıdan uzaklaşmışsın falan deme.

"Çünkü inan bana yattıktan sonra onu tanıdım ve aşık ol-
duğum kişinin bu kız olmadığını fark ettim."

"Kızla geçen hafta nihayet ilk kez buluşup çıkmaya başla-
dık ve iki gün kadar manolyalara güllere boğdum onu, inanıl-
maz güzel ve duygulu zamanlar yaşadık.

"Cuma akşamı onu evime davet ettim ve yatak faslını da
yaşamaya başlayarak hafta sonunu beraber geçirdik.

"Fakat işte o çok ciddi, duygusal ve akli başında bulup çe-
kinerek aşkından süründüğüm halde aylarca yaklaşmadığım
genç kız yatakta bir fantezi manyağı çıktı arkadaş.

"Mesela köpek tasmaşını boynuna geçirmemi ve böylece
gezerek sevişmemi istiyor falan.

"Hayal kırıklığı duymama rağmen önce canım seks eğlen-
celi oluyor işte diye düşündüm ve ses çıkarmadım.

"Ama Pazar akşamı işi büyüttü ve internetteki seks sitele-
rinden birine üye olduğunu, orada tanıştığı insanlarla bazen
seks yaptığını ve bizim de onlarla grup seks yapmamızı istedi
ve film orada koptu.

"Kardeşim ben bu yaşma kadar yanımdaki kadını paylaş-
madım bundan sonra da paylaşmam, ne grup seks?

"Ve tabii eğer isterse bundan sonra zaman zaman seks ya-
pabilirim onunla ama kendi başıma kaldığımda bir de baktım
ki, kıza artık hiçbir şey duymuyorum.

"Kafamda oluşan kızla, karşılaştığım o kadar farklıydı ki,
Allah şükürler olsun, yaşadığım bu darbe sayesinde kıza duy-
duğum aşkın kırıntısı bile kalmamış!"

Bu kadar aykırı bir hayal kırıklığı, hangi körkütük aşık er-
keği darmaduman etmez değil mi ya?

*

Sonuçta aynı insan hayatının farklı takvimlerinde ve farklı
ilişkilerde bile değişik zamanlarda ilk kez yatağa giderken, "Bir
ilişkide ilk defa ne zaman yatmak doğrudur" sorusunun, net bir
cevabı yok.

Kadınların aradığı gibi gönül yıkayıcı ve kafa temizleyici
bir formülü de mevcut değil bence.

Bana kalsa tıpkı o aşırı duygusal, yani ilişkiye bir çocuk ka-
dar saf baktığından hesapsız, kaygısız ve sonuçta yatak zamanı
hakkında "sorusuz" olan kadınların, hatta belki bazı erkeklerin
de yaptığı gibi yapmalı.

Yani bütün ilkel önyargıları ve geleneksel şartlanmaları ip-
lemeyip, o anda sezgilerinle, deneyimlerinle ve beklentilerinle
birlikte oluşan "içinden gelene" göre davranmalı.

Yaşanmamış bir ilişkiyi evvelden öngörmek çoğu kez mümkün olmadığından ve insan dediğin bütün benzer durumlara karşın çeşit çeşitken, böylece "en sağlam biçimde öğrenmiş oluruz karşı tarafı, ilişkinin muhtemel kaderini.

Ve tabii benim bu önerim şablonlu ahlak yargılarıyla düşünmekten kurtulamayan, maço davranmayı seçen ve cinselliğin aşkın içindeki yerini bir türlü doğru yere koymayı bilemeyen erkeklerin "işine gelir".

Çünkü ne de olsa "kadın hareketlerinden yanayız ama ritmik olursa" diyen erkeklerin yaşadığı bir çağın insanıyız değil mi ya?

“Eskiler alırım!”

Adamı henüz medyaya başladığım ve incecik idealler taşıdığımız gencecik yaşlarımdan bu yana tanırım.

“Eli kalem tutan” sevimli bir aydın ve de iyi ruhlu, temiz yürekli, duygulu ama hınzırca esprili bir arkadaşımız.

Bu arada “kendileri asla ev yemekleri sevmez” diye dalga geçmeden duramayacağımız kadar, gece kuşu misali hemen her akşam dışarlarda içen gezen biri.

Dışarıdan bakıldığında kadınlara karşı pek nazik, fazla ilgili ve flörtçü görünmesine rağmen, aslında gerçek bir “aşk adamı”.

Ozanın dediği gibi “gönlü gördüğü her güzele nikahlı” davranıp, çapkınlık peşinde olan biri değil.

Tersine birlikte olduğu kadına gayet sevgili, saygılı davranan ve her gün iş yerine çağırmak ya da müdavim olduğu meyhaneye götürmek dahil her yolu deneyerek, gecesini gündüzünü sürekli onunla geçirmeye çalışan “bağlı” bir erkek.

Ama aşka hiç nefes aldırmayıp hep böyle "yapış yapış" davranıp, sevgilisinin ruhunu boğacak kadar gece gündüz ayrılmaksızın yaşadığından olsa gerek, bütün ilişkileri kısa zamanda "yüz göz" oluyor.

Ve "çok muhabbet tez ayrılık getirir" dendiği gibi, en fazla umut duyduğumuz, harika biriyle berabersin diye onu yüreklendirdiğimiz ve de artık evlenir herhalde dediğimiz aşkı bile, kavga gürültü içinde çabucak nihayete eriyor.

Bu arada gece hayatından hiç caymadığı için her gün çok içki içiyor ve birlikte olduğu kadınlar doğal olarak onun "şişede durduğu gibi durmaz" hallerine çok kızıyorlar.

Yeni sevgilisi akıllı ve erkeği hizaya getirip disipline sokmayı seven güzel ve başarılı bir işkadınıydı. Ve ikisi de birbirlerine artık "sevgili alternatifi bol" olan kentimizde pek karşılaşmadığımız kadar tutkulu bir ilgiyle yaklaşıyorlardı.

Ancak bu yeni sevgilisi de onun çok içmesinden ve içince de ya durduk yerde bir şeye alınıp kavga çıkaran, ya da "vıcık vıcık" duygusal sözlerle iyice yapışkanlaşan, hatta kadının kendi deyişiyle "bezdirenen aşık" hallerinden çok şikayet ediyordu.

Aşkın o ilk "iyi ki varsın, sen benim kaderimsin, sen olmasaydın melek ben ne yapardım?" laflarıyla yaşanan heyecanlı ayları geçtikten sonra, artık hemen her gün aralarında "şunu yaptın, bunu yapmadın" türünden yüksek sesli konuşmalar ve gözü yaşlı sahneler hiç eksik olmuyordu.

Hatta bazen patırtıya şişe - bardak veya tabak - çanak sesleri de eşlik eder olmuştı.

Bense devamlı anlatıp durduğum gibi "teoride dersin zehir gibi, pratik dersin sallanmakta" hesabı, kendi aşk hayatımın katiyen belini doğrultmadığım halde başkaları için her daim müthiş "işe yarar" biriyim.

Ve "iş bu nedenle" birbirlerini sevmesine çok seven ama hırlaşmaktan kurtulamayan bu çift, sürekli bana "ayaklı şikayet kutusu" halinde gelip aşklarının vaziyetinden dert yanmaya başladılar.

Onlara ikisinin de "tamam, doğru" dediği değişik çözüm yolları önerdim.

Sorunlara sevgilerinin gücüyle ve hoşgörüsüyle "başka pencereden" bakmalarını sağladım.

Aslında "anlamanın" anlaşmak olduğunu ve karşı tarafı ne kadar anlarırsa o kadar anlayacaklarını, aralarındaki her musibette tekrarlayarak göstermeye de çalıştım.

Ama olmadı!

Bütün bu iç dökmelerle ve benim "naçiz" fikirlerimle oluşturduğum yeni yöntemlerle en fazla üç gün kadar idare ediyorlardı.

Dördüncü gün yine kavga dövüş, yine ayrılık tehditli şikayetler, yine sonu gelmeyen suçlamalar ve öfkeyle kalkan zararla oturur lafını hatırlatan "iletişim kazaları"...

Bir türlü "geçinmiyorlardı".

Bir gün yine bana "ben öyle demedim ama o böyle söyledi" şeklinde bir kavgalarını tercüme etmemi isteyerek konuşurlarken, kadın adamın yanında aniden "Söylemeden yapamayacağım, artık tatsızlıktan yatak döşegimiz de kalmadı" deyince, önce durumu hafifletmek üzere güldüm.

Sonra da ikide bir ayrılalım dedikleri için onları biraz kıskırtmak ve ayrılık zamanının boşluğunu, acılarını, insanda umut kesen yalnızlık krizlerini ve yeni insanı tanıyıp anlaşmanın zorluklarını hatırlatmak için dalga geçerek:

"Ayrılın" dedim.

Ve ekledim:

"İnan olsun ayrıldıktan sonra bu sorunları hiç düşünmeden neşe içinde buluşur ve harika sevişirsiniz!"

Lakin benim onların aylar boyunca biteviye tekrarlanan sorunlarından bunalıp çözümsüz kaldığımı düşündüğüm bir anda "uyarı" olsun diye yaptığım şakam gerçek oldu ve bu çift önce ayrıldı.

Şimdi ise en az haftada bir gün olmak üzere arada bir buluşup güle oynaya yemek yiyorlar...

Artık her konuyu kavgasız konuşabiliyorlar ve aslında "insan olarak" birbirlerine çok güven duydukları için, birlikte çalışacakları iş projeleri bile oluşturmaya başladılar.

"Başkası var mı" diye sormaya çekinerek birbirlerine daha dikkatli ve özenli davranıyorlar.

Ve de ikisinin de dediğine göre ayrıldıktan sonra yataktaki keramet geri gelmiş ve artık sahiden "harika" seks yapıyorlarmış!

Yani arada "geleceğe dair beklenti" kalmayınca aşkın da seksin de tadını çıkarmaya başladılar.

*

Bu olay bir istisna değil, çoğu kez "bu iş" böyledir.

Eski sevgiliyle "efendice" ayrılmayı becerememiş olanlar bile bir biçimde onunla buluşup birlikte olursa, yaşadıkları seksin ne kadar "hakiki" ve eskisinden iyi olduğunu anlatırlar.

Çünkü o sevgili "eskimeden" evvel seks hayatına ilişkilerindeki birçok sorun, hayal kırıklığı duyup dile getirmedikleri anlar, tatmin olmayan ruhsal beklentiler ve o günlerin daha sonrası düşünüldüğü için de bir takım kaygılar veya gizli planlar bile "duhul" olabiliyor.

Ama işte kadınla erkek ayrılınca bütün bu dertler ortadan kalktığından, suçlamalar ve suçluluk duyguları yok oluyor.

Ve bakıyorsunuz, yataktaki kerametın geri gelmesinin yanı sıra "orgazm kalitesi" bile artıyor.

Üstelik yeni bir insana kendini anlatmak, onun bedenine alışmak ve onu anlamaya çalışmak bazen yürürlükte olan ilişki-deki bir sorunu çözmekten daha kadar zor olabiliyor.

Buna karşılık ayrıldığıın insana bir "cinsel alışkanlığın", ya-ni onun kokusundan beden kusurlarına, haz alışkanlıklarından fantezilerine kadar kabullenişin ve kabul edilmişliğin var.

Eski sevgili senin yataktaki en gizli isteklerini, vücudunda-ki zevk vadilerini ve tepeciklerini, orgazma ulaşma tarzını, duygularının "felç" geçirip katılıp kaldığı ya da bir halk devrimi ka-dar coşkuyla ayaklandığı yolları, yani "dilini" de iyi biliyor.

Ve de o eski duygu dolu günlerin özlemi eşliğinde, hatta hiç telaffuz edilmese bile, belki de ileride yeniden bir araya gel-menin ve yeni baştan birlikte geleceğe bakmanın isteğiyle seks yapıldığı için, davranışlarınızda bambaşka bir özen belirliyor.

Sevgiliyken kavga etsen bile barışacağını, hatta onu "piş-man edeceğini" düşünmenin rehavetinden uzak, kırmak iste-mek yerine hoşgörünün egemen olduğu bir özen oluyor bu.

Sonuçta da eski sevgiliyle yapılan sekste insanın sadece be-deni değil ruhu da tatmin olabiliyor.

Daha da önemlisi eski sevgiliyle yapılan "bir defaya mah-sus" kaçamak bir seks bile, insanda asla bir gecelik aşk duygu-su yaratmıyor.

Böylece de yetiştığımız toplum tarafından ister istemez beynimize sokulan ve topluma aldırmadığımızı söylediğimizde bile bilinçaltımızda hazır bekleyen suçluluk duygularını da ka-nırtmıyor.

Ne de olsa eski sevgili kalkıp hakkınızda "onu götürdüm" diye konuşamaz ki!

Zaten belki de bu nedenlerle, o anda sevgilisi olmayan ve yalnızlık duyan pek çok kadın ve erkek, hemen telefon defterinde eski sevgililerinin numaralarını aramaya koyulur.

Gülerek "Züğürt kalınca eski hesapları karıştırıyorum" demişti bir kadın arkadaşım.

Aşk hayatında böyle züğürtleşince, sadece bir tek eski sevgiliyi değil, o anda "münhal" olan bütün eski aşklarını devreye sokanlar bile vardır.

"Nasıl oluyorsa" hep karşı tarafın canını yakmadan ve incitmeden ayrılmayı başaran sinema aktörü bir arkadaşım var.

Adam çok yakışıklı olduğu kadar insan olarak da az rastlanılacak kadar düzgün ve güzel tavırlı biri olduğundan, bütün eski sevgililerinden asla "hayır" cevabı almıyordu.

Ve daha vahim bir dille ifade etmişti yalnızlığını eski sevgililerle yaşadığı zamanı:

"Benim eski aşklarımdan bir haremim var!"

"Ama sakın bunu onları aşağıladığım şeklinde düşünme, her birine sevgi ve saygı duyuyorum ve de zaten her biri benim için asil ruhlu, nitelikli ve çok özel kadınlar."

"Sadece böylesi onlar için de benim için de daha farklı, daha özel, hani haremdeki kadınların erkek için hamama girip kollar sürerek kendine bakması gibi daha dikkatle hazırlanmış bir lezzetle yaşanıyor.

"Çünkü ne tuhaf ki, aşk yaşadığımız günlerde savruk, dağınık, bakımsız olabilen kadınlar, şimdi böyle günü birlik buluşmalarımıza daha özenle hazırlanarak geliyorlar.

"Belki de bilinçli ya da bilinçaltı, ne kaçırdığımı görmemi istiyorlar"

"Ve artık birbirimizden hiç bir beklentimiz olmadığı için, dertleşiyoruz, gülüşüyoruz, sevişiyoruz ve yalnızca tensel değil duygusal olarak da doyum alıyoruz."

"Bu arada yeni bir kadınla tanışıp yatmaya çalışmadığım için bana çapkın değilsin diyenlere de içimden gülüyorum."

"Bunca güzel ruhlu, kaliteli ve beni seven eski sevgilim varken, istediğim zaman onlarla harika günler ve geceler geçirirken, sadece yatak için yeni bir kadınla birlikte olmak istemem."

"Ama eğer günün birinde bir kadına aşık olursam o vakit yeni bir ilişki kurarım ve o zaman eskilerle de seks yapmam!"

Dediğini de yaptı, o "asil harem" döneminden sonra bir kadına aşık oldu, eski aşklarıyla dostluğunu sürdürüp kadına sadık kaldı ve sonra da onunla evlendi.

O günlerde "Peki, bu eski aşklardan biri yeniden alevlenmez mi, onlardan biriyle yeniden birliktelik kuramaz mısın, bunu sen veya karşı taraf istemez misiniz?" diye üstüne gitmiştim ünlü aktörün.

Verdiği cevap benim de eski bir aşka karşı duygularımın aynısıydı:

"İstemekle olmuyor ki!"

"Eğer kadınla erkeğin arasındaki o adı konulamayan gizemli ve çıldırtıcı merak, insanı geleceğin içinde gezdiren umutlanmalar, ruhunun bütün odalarında dolaşan heyecan verici bir sorgulama, düşlerini açan ya da kapayan bir büyü olmadığı zaman, ilişki başlamıyor."

"Mantık evliliği yapmak isteyen insanlar bunu başarabilir ve artık aşkın yakıcılığı yoksa evlilik daha huzurlu olabilir diye de düşünebilir."

"Ama senin benim gibiler niyet etse bile yapamaz."

"Bu yüzden eğer eski bir aşk küllerinden kendiliğinden doğmuyorsa kanırtmak yerine insani boyutunu öne çıkarmak gerek bence."

Aktör arkadaşım haklı, aşkın "kendiliğinden" insana koşup gelen bir duygu yumağı olduğu kuşkusuz.

Yine de ayrıldıktan sonra "insani" görüşmeler yaparken arada bir sevişen, bu sırada seks hayatlarını doğrulup geliştiren, birbirlerini daha doğru anlayıp daha temelli ve kalıcı bir sevgiye kapılan ve sonra evlenip "mutlu" olduklarını söyleyen insanlar da gördüm.

Üstelik hayatlarında başka biri, hatta önem verdikleri yeni biri olduğu sırada bile, böyle insanın kendini beklentisiz sunup yeniden tarttığı "eski aşk" buluşmaları yapanlar var.

Medya dünyasından bir kadın arkadaşımız da eski sevgiliyle "dostça" görüşüp sevişiyordu ama adamın hayatında o sırada bir değil birçok başka kadın vardı.

Sonrasında evlendiler, üç tane de çocuk yaptılar.

O günleri kadın şöyle anlatıyor:

"Baktım, kadının biri çıkıp diğeri giriyordu evine ama kıskançlık bir yana hiç birini gözüm tutmuyordu ve içimden neden böyle paçoz kadınlarla birlikte oluyor diye sinirlenmeye bile başlamıştım.

"Bir gün sarılık oldu ve uzun zaman hastalandı. Ama neşe içinde yiyip içip gezdiği günlerde yanında olan kadınların hiç biri hastalığında yanında yoktu, ona sadece ben baktım.

"İyileşince de direksiyona geçmeye karar verip, itiraz istemeyen bir sesle - anlaşılan sen benden iyisini bulamayacaksın, seninle görüşüyor olmasam, hastalığında sana bakan biri bile yoktu, bu yüzden hadi evleniyoruz - dedim ve hemen kabul etti, evlendik."

Evet, belki de eski bir sevgiliyle bu nostaljik buluşmalar bazen insanda "geçmiş temize çekip" geleceğin havasını iyileştirdiği için, bir bakıyorsunuz sonunda o insanlar birbirlerine dönüyor.

Hem de eskisinden daha sağlam, daha anlayışlı ve daha sevgi dolu bir yakınlıkla.

Bütün bunları üst üste koyarsanız, hayatınızda kimse yokken temel içgüdünüz ayaklandığında bir gecelik aşk müsveddeleri aramak veya bardan adam kaldırmak gibi, sokaktaki travestilerin mesaisi kadar tehlikeli bir yol kullanmak yerine, eski bir sevgiliye "müracaat" etmekte büyük faydalar mülahaza ediyorum.

Sonuçta da "Beden güvenliğinde prezervatif, ruh güvenliğinde eski sevgili" diyerek ben de sesleniyorum:

"Eskiler alırım!"

Bana fantezini, söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim

Yeni yetme yaşlarımızda, hani Anadolu'da evlenen genç kızlara ilk gece ve seks hakkında "yol gösteren" kadınlar gibi, bize de erkekleri o asla çözemediğimiz ve biraz da ürktüğümüz dünyasını anlatan bir ablamız vardı.

Ve bu hani ünlü şiirdeki "Fahriye Abla" gibi aslında alabil-
diğine duygusal ama yaşadığı hayal kırıklıklarıyla deneyimli
hale gelen kadın bize sık sık "Kadın naz demektir, erkek fante-
zi" derdi.

Lafına karşı gelmemiz veya karşı çıkıp "ters köşe" bir soru
sormamız mümkün olmayacak kadar otoriter tavırlı da bir ka-
dındı.

Ama ben düşündüğünü söylemezse mide ağrısı veya cilt
kaşıntısı çekecek kadar şeffaf bir yaradılıştta olduğum için, bir
gün dayanamayıp ona:

"Neden hep böyle söylüyorsunuz? Fantezi niye erkek işi olsun, kadınların fantezisi olmaz mı sanki?" dedim.

Ve "hocamız" şöyle cevap vermişti:

"Olur tabii..."

"Ama kadın kısmı bunu kolayca söyleyemez, hatta yatakta belli etmeye bile çekinir.

"Çünkü erkek onu hafif zanneder diye korkar.

"Yine de fantezi kadından çok erkek işidir, hiçbir zaman pek heveslenmeyin"

"Hem düşünsenize seks denince adam istediği vakit istediği pozisyonda veya sırt üstü yatarak - vazifesini - yapmayı öğrenmiş olan kadın, fanteziyi nasıl akıl etsin?"

*

Genellikle karanlıkta ve gözlerini kapayarak "o işi" yapan, dahası bu eylemi erkeğe karşı kadınlık görevi sayan kendi kuşağının sınırları "mayınlı" hatunları adına haklıydı sanırım.

Ancak günümüzde kadınlar bırakın sekste edilgen ve çekingen olmayı, sadece evde baş başayken değil, dışarıda herkesin içinde bile bizzat kendileri "atmaca gibi" bir erkeğin üzerine gitmeyi biliyorlar.

Varoş kadınları bile "Orgazm istiyorum" demeyi öğrendi.

Ve bu yüzden bir karikatürde kır kökenli adam karısına "Valla nerde satıldığını bilmiyorum, bilsem sana orgazm almam mı gülüm?" diye dertleniyordu.

Bizlerin çocuk zannettiği liseli kızlar bile seksin kadın adına "anlamı" konusunda gayet bilinçli.

Birbirlerine en yeni ve en "azgın" vibratörleri öneriyorlar, internet sitelerinde fantezi değiş tokuşu yapıyorlar ve aşk hayatlarında "sınırlı sorumlu" davrananlara gülüyorlar.

Dolayısıyla artık günümüzde "fantezisi olmayana kadın denmez" bile denebilir.

*

Lakin fantezi dediğin adı üzerinde gerçekleşebilir ama insanın beyninin içinde nefes sıkıştırarak gezinirken "gerçek dışı" olduğundan, yatakta bir kere uygulanan en sıra dışı fantezi bile, artık fantezi olmaktan çıkar bence.

Zaten hep aynı fantezileri hayata geçirirsen, cinsellik "babadan kalma" yöntemle yapıldığı kadar sıkıcı olmaz mı?

Bu yüzden "dumanı tüten" yeni fanteziler, karşı tarafın ruhsal kapılarını açacak farklı pozisyonlar ve kendi duygusal terapinizi sağlayacak yeni "yatak iklimleri" oluşturmak üzere yaratıcı olmak da gerekiyor.

Bu arada hani, sadizm ise sahici sadizm, mazoşizm ise sahici mazoşizm diyerek kan dökecek kadar "gerçeğine uygun" fanteziler yaşamak isteyenler de çoğaldı.

Ama tabii bu kadar "fanatik fantezi" düşünülerinin, iyi tanınan gazeteci bir çiftin tecavüz fantezilerini uygularken hastanelik olması gibi "çok fazla" gerçeğe uygun olmaya çalışmalarında büyük faydalar mülahaza ediyorum.

Basında konu da olan bu ünlü karı koca fantezi girişimlerinde tecavüzü o kadar "sahici" biçimde yaşamaya karar vermişler ki, arkadaşları onları yataktan kırık - çıkık, mor göz - kötü söz halinde "toplayıp" hastaneye götürmek zorunda kalmışlar.

*

Ancak fantezi konusunun en önemli yanı çiftler arasındaki "uyumsuzluk riski".

Öyle ya, senin yatakta keramet için çok önemsedığın ve şiddetle canının çektiği "ilginç" fantezin karşı tarafa uymazsa, hatta ters gelip sinirlendirirse veya üzerse ne yapacaksın?

Örneğin gazeteci çift de olduğu gibi, kadın kendisine tecavüz edilme fantezisi taşıyor ama adam da bir başka mazoşist olup kadının onu zorlamasını, hatta canını yakmasını bile istiyorsa, "iki cambaz bir ipte oynamaz".

Ve de böyle bir uyumsuzluk halinde heyecandan yoksun düşüp, yorulan ve monotonlaşan ilişkiyi renklendirip kurtarayım derken açıkça "katletme" tehlikesi var demektir.

Ama yine de bir biçimde fantezi katmak gerekiyor tabii ilişkilere ama özellikle birbirlerinin bedenini kendi bedeni kadar ezberleyip sıkıntı duyan "kronik" evliliklere.

Zira fantezilerine "cevap" alamayan erkek ya da kadın gözünü dışarıya çeviriyor.

Örneğin Ümitsiz Evkadınları adlı ünlü TV dizisindeki "mükemmel" kadın Bree ile yirmi yıllık kocası yataktaki kerameti kaybedip ayrılmanın eşliğinden dönüyorlar.

Barışınca da bunca yıllık evliliklerinde ilk defa kocası Bree'ye "Ben yatakta canımın yanmasından, zorlanmaktan hoşlanıyorum, bunu sana daha evvel söyleyemedim ama artık yapar mısın?" dediğinde, kadın önce şoke oluyor.

Sonra gözyaşları döküyor, kara kara düşünüp duruyor ve onun cinsel konularda gayet tutucu ve de "tertemiz" ruhuna uymayan bu adamla evlendiği için kaderine lanet ediyor.

Ancak ardından adamın meğer bu gizli ve güçlü fantezisini yaşamak üzere bir fahişeyle ilişki kurduğu için kendisini terk ettiğini öğrenince, evliliğini kurtarmaya karar verip, "kırbaç, kelepçe, demir topuklu çizme" falan ediniyor.

Ama saplantı düzeyinde titiz bünyesine ve "dikiş, yemek, ev temizliği ve sadakat" diye çalışan tutucu kafa yapısına uymayan bu fantezi, kadının duygularını müthiş sarsıyor, ruhsal dengesini bozuyor.

Kendisinin "asil duruşuna" yakışmadığını düşündüğünden evliliği hakkındaki inançlarını yıkıp tarumar ediyor.

Ve ilişki yine de "sizlere ömür" oluyor.

*

Benim bir arkadaşım da başlangıçta çok sevdiği yedi yıllık kocasından "fazla fantezi" istediği için ayrıldı.

Ve şimdi "Delikli külot, ağ elbise, vajinama ruj sürmek gibi her türlü fanteziden bana artık sinir gelmişti. Bu işin normal de zevklidir yahu" diye söylenmeye devam ediyor.

Başka bir arkadaşım ise tıpkı Ümitsiz Evkadınları dizisindeki talihsiz kadın gibi dışarıdan "babayiğit" erkek görünen kocasının yatakta kadını olduğunu düşünerek boşandı.

"Adamın fantezilerini evlenmeden evvel bilseydim, kişiliğini de doğru tanımış olurdum" deyip, ayrıldığı kocasını yatak-taki hallerini yaşayınca, onu artık bambaşka biri olarak gördüğünü anlatıyor:

"O müthiş maço, dışarıdan bakıldığında kadın döver falan zannedilen görüntüsünün altında, aslında kendini yönlendirecek, sık sık canını yakacak kadar otorite uygulayacak ve sözünü geçirecek erkek gibi bir kadın arıyordu benim kocam.

"Hanımağa gibi evdeki herkesi istediği gibi davranmak zorunda bırakan çok sert kişilikli bir annesi varmış ve sanırım her erkek gibi evlendiği kadında annesini arıyor.

"Ama işte vur bana diye bağırıldığı yatak fantezileri ortaya çıkmadan bu yanını anlayabilmem çok güçtü.

"Oysa eğer bunu baştan fark etseydim bu evliliğin yürümeyeceğini anlar ve nikah hevesinden vazgeçerdim. Böylece onun da benim de hayatım kanama yapmamış olurdu"

"Çünkü ben erkeğin kadını duygularından veya tutumlarından hiç hoşlanmıyorum, tam tersine bende çekingenlikle karışık bir saygı ve hatta korku yaratsın istiyorum.

"Tamam, belki fazlaca geleneksel bir yapım var ama ben böyleyim, ne yapabilirim ki?"

"Üstelik cinsel fantezilerin yaşanması gerektiğini, evliliklerde sıradanlaşan sekse heyecan katıp, ilişkiyi kurtardığına da inanıyorum elbette ya, bana uymuyordu onun fantezileri, bütün mesele bu"!

Bu kadın arkadaşım cinsel fantezilerin kişiliğin içinde ya da kenarında sandığımız ama aslında kişiliğin çekirdeği, yani ta kendisi olan "gizemli" yerini tanımlıyor.

Sigmund Freud gibi kocaman bir isim bile, hem de psikolojik tedavide çocukluktan itibaren cinselliği ve insanların cinsel saplantılarını, fantezilerini "ana tema" olarak kullanmış biri olmasına rağmen, bizzat kendisi de saplantılı bir fantezi kurbanı diye biliniyor.

Zira çağdaş Avusturyalı psikologlar Freud'un asil bir aileden gelen muhafazakar karısı ile yaşayamadığı ve de yaşamayı teklif bile edemediği birçok "zevk - ü sefa" nitelikli tuhaf fantezisini öğrencileriyle veya asistanlarıyla yaşadığını söylüyorlar.

Bu yüzden de Freud'un hayatta olduğu yıllarda "itibar sorunu" olduğu ama öldükten sonra bilimsel çalışmalarının kendi hayatının önüne geçtiğini rivayet ediyorlar.

Hatta yine meslektaşları onun "geleneksel" seks ilişkisi kurmaktan zaten hep seks sorunlarıyla uğraşan bir adam olarak çok sıkıldığını ve fantezi yoksa seks yapmayı istemediğini bile iddia ediyorlar.

Esasen "keşke evlenmeden kocamın fantezi anlayışını bilseydim onu daha iyi tanırdım" diyen arkadaşım gibi Freud'da hastalarının cinsel fantezilerini öğrenmeye ve karakterini böylece deşifre etmeye çok önem veren bir tedavi yöntemi kullanıyordu.

Lakin tabii "terzi kendi söküğünü dikmez"!

Veya belki de kıskanç ruhlar "günahını alıyorlar", sırf tedavi yöntemlerini geliştirmek üzere bazı hastalarının fantezilerini kendisi uygulamış olabilir.

*

Bana kalırsa fanteziler hakkında biz kadınların dikkat etmesi gereken ilk nokta, taş yakından gelir dendiği hesap, tıpkı Freud gibi adamın "normal" halinden hiç beklemediğin fantezilerin gelmesi.

Bu yüzden nikah masasına gitmeden adamı "konuşturup" mutlaka fantezilerini öğrenmek gerek.

Çünkü Freud'un inandığı ve benim de en baştan dediğim gibi:
"Bana fantezini söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim!"

Hayat seçimlerden ibaret

Halk arasındaki bilge ruhlu kişiler hayatımızın içinde üst üste yaşanan "yüksek volümlü" kötü olaylar karşısında, kafalarını iki yana esefle sallayarak şöyle derler:

"Ah,ah... Zaten insana dertler ve sevinçler çuvalıyla gelir!"

Zaten ne tuhaftır ki, hayatın içindeki olmadık aksiliklerle ya da aniden ortaya çıkan belalarla acı ve üzüntü verici olaylar da hep peş peşe sıralanır, ışıklı sürprizlerle ruhumuzu havalara uçuran mutluluklar da.

Belki tanrı başarısızlığın ve mutsuzluğun da tıpkı başarı ve mutluluk kadar "iyi taşınması" gereken duygular olduğunu bizlere öğretmek ve bir de sınavdan geçirmek için böylesine "toptan" bir yol kullanıyor olabilir.

Zira şu kaypak ve yalancı dünyada güçlü ve güzel bir insan olabilmek için karanlık hallerde "yıkılıp düşmemek", parlak durumlarda da "şımarıp şaşmamak" gerek.

Yunus Emre'nin "ne varlığa sevinirim, ne yokluğa yerinirim" demesi gibi.

*

Esasen deneme yanılma yoluyla kendi hayatımızdan da gayet iyi biliriz ki, sadece dertler ve sevinçler değil, "muhtemel aşklar" da insana çuvalıyla, hatta bazen deve yüküyle dendiği misal topluca gelir.

Ya aşk adına yalnızlık duyguları ve can sıkıntıları içinde yaşayarak felaket derecede çorak kalırız ve aşk arayışı içinde olsak bile karşılaştığımız kişiler içimizde "yaprak kımıldatmaz".

Ya da aynı zaman dilimi içinde asgari üç kişi birden "ufukta" belirir ve biz her birinde farklı keramet bulup onlara başka biçimlerde yakınlık duyarken, acaba hangisiyle aşk yolculuğuna çıkarsak doğru olacak diye dertlenip karın ağrıları çekmeye başlarız.

Bu yüzden ortaya çıkan aşık adayları karşısında kararsız kalıp "ya şundadır ya bunda" diyerek, deneme niyetiyle her gün biriyle çıktığımız akşam yemeklerinde kilo alabiliriz.

"Canım, ne yapayım, sonuçta her şey kismet" konulu kâderci ve kolaycı duygulara girebiliriz.

Karşımıza çıkan kişilerin özelliklerini ve bize karşı yaptıklarını ya da yapamadıklarını arkadaşlarımıza detaylı konuşmalarla anlatıp, karar vereceğimiz seçim zamanı için fikir isteyerek, başkalarının başını ağrıtabiliriz.

Veya fal açarak seçim yapacak kadar tuhaf "işaretler" bekleyerek sancılı haller yaşayabiliriz.

*

Kendi adıma bazen ben de böyle "çuval" durumları yaşadım ve etrafımda beliren adayların her birinin "muhtemel mutluluk" gibi görüldüğü zamanlar oldu.

Hatta bir keresinde sanki Stefan Zweig'ın ünlü kitabı "yıldızın parladığı anlar" gibiydi, zira tam da aynı gün üç ayrı ilgi çekici adamla tanışmıştım.

Ancak bu durumda kafam fena karıştı ve kim doğru olur, kim eğri düşer derken kararsız kalıp hiç birini seçemedim.

Böyle birkaç erkeğin aynı anda ortaya çıkıp benimle ilgilediği, benimse ne yazık ki bir değil, birden fazla kişide beğendiğim özellikler gördüğüm bu dönemlerde seçim yapmak zorunda kalınca, içimden "Erkekseniz teker teker gelin" diye dalga geçtiğim bile oldu.

Doğrusu seçim yapmak konusunda yetenekli oldum da söylenemez ve zaten böyle olsaydım yalnızlıktan acı duyarak yaşadığım zamanlar olmazdı da, "kendimi bıraktığım" biriyle yolları, hayatı, günleri ve geceleri daha anlamlı kılardım.

Ama tabii kimin hangi seçiminin "nihai" olarak doğru olduğunu düşünebiliriz ki?

Gelinlik giyip evlenmek sahiden mutlu son olsaydı, bunca sancılı boşanmalar, ayrılıkların arasında yaşanan ruh sağlığına ziyan kavgalar, boşanırken çocuklar yüzünden ya da maddi kaygılarla beliren hırpalanmaların mutsuzluğu ne olacak?

Biten her ilişkiden sonra yanılmışım demiyor mu insanoğlu ve gerçekte bitmeyen ilişki çok az.

Çünkü evlilik ya da ilişki "yürürlükte" görünse de aralarında ilişki denecek hiçbir paylaşmanın, sevinçli buluşmanın ve sevgili sevişmenin olmadığı o kadar çok sayıda çift var ki!

Zaten malumunuz "doğru" adamı ya da kadını seçmek sahiden çok zor ve "bedeli olan" bir iştir.

Bazen o karmaşık günlerde direk gibi dosdoğru görüp güvendiğiniz, kendinizi rüzgarsız bir denizde yelkenliyle gider gibi huzurlu hissettiğiniz bir insanın, zaman içinde "me-

ğer" aslında eğri büğrü bir çalı dalı olduğunu görüp pişmanlıklara boğuluruz.

Bazen de burun kıvrıp elediğimiz bir adayın başka biriyle ne kadar doyumlu ve şen ve mutlu bir ilişki kurduğunu görerek yine pişmanlık nöbetlerine tutuluruz.

Üstelik her konuda ve her zaman "hayat seçimlerden ibaret" olduğu için seçtiğimiz her insanın, her ilgi konusunun ve her aşkın "vebali" de öncelikle bize aittir.

Ve de aldığımız kararın iyi ya da kötü sonucu sanki evladımız gibi hayat boyu yanımızdan hiç ayrılmayacaktır.

Ayrıca elbette Milan Kundera'nın dediği gibi "hayatın provası yok" ve geriye dönüp ıskaladığımız bir aşka doğru "yanlış yapmışım, senmişsin aradığım" diye yelken açamayacağımıza göre, yaptığımız seçimin artık nasıl becereceksek "muhakkak" bilincinde olmak zorundayız.

Zira o "seçim" hayatımızın sevgi kanallarında açılma veya daralma yapacaktır...

Mutluluk ya da üzüntü duygularından biriyle bizi daha fazla "haşır neşir" kılacaktır...

Geleceğe güven duyarak bakmamızı veya gelecekte çocuk gibi korkmamızı getirecektir...

"Yarın" olduğunda kendimizi kutlayıp sevinmemizi veya kendimizle kavga edip "keşkeler" içinde hayata küsmemizi sağlayacaktır..

Daha da önemlisi asla yeniden yaşayamayacağımız ayları ya da yılları ömrümüzün içinden söküp alacaktır...

*

Şimdilerde kadınlar insan hayatı için çok önemli olan "kalabalık seçim zamanları" adına önlemler geliştirmeye başladılar ve bunlardan biri daha çok "reyting" alıyor:

“Bırak adamlar ayrı ayrı kulvarlarda koşsunlar, kim öne çıkarsa ona hayatında yer verirsin!”

Bu felsefenin “Türkçe açıklaması” ise şu:

“Hayat yasaları” gereği hepsi aynı anda ortaya çıkan insanların içinden birini hemen seçeceğim diye acele etme ve hepsiyle bir biçimde görüşmeye, çıkmaya devam et.

Zaman içinde bunlardan bazıları “arızalarını” açık ederek nasıl olsa elenecektir.

Böylece sen de “ipi göğüsleyenle” yoluna devam edersin.

Belki büyük kentlerin hayat pratiği içinde işe yarar bir düşünce olabilir bu ama eğer aşka odaklı yaşayan pek duygusal bir insanısanız bence “ağır” sakıncaları var.

Çünkü bu “yarış” esnasında esasen elemeniz gereken birine fena aşık olabilirsiniz.

Ve zaten insanoğlu düzgün olanlara değil de “arızalı” olanlara delice tutkulanıp aşık olmaya meyilli olduğundan, hiç kuşkunuz olmasın büyük olasılıkla bu böyle olacaktır.

Bu arada neden bilmem ama gözlemlediğim bunca hayata dayanarak rahatlıkla söyleyebilirim ki, aşk yollarındaki bu gizli yarışı kazanıp sona kalan aday ise genellikle “şurası eksik, burası gedik” diye elenip gidenlerden daha kaliteli, daha çok duygu doyurucu ve daha fazla hayal kurdurucu biri olmuyor.

Belki de sınava ilk giren diğerlerinin içinde kusurları bile göze batmayacak kadar “silik” kalmış biri olduğundan, seçimde sona kalıyor.

Ve tabii böylece siz de kendinizi “sona kalan dona kalmış” biriyle buluyorsunuz.

Lakin artık “nasıl oluyorsa” eğer aşk yollarında akıl ve mantık kullanmayı sahiden bilen, sezgileri medyum gibi çalışkan ve sağduyulu biriyseniz, belki o zaman “kulvardaki koşucular” hakkında doğru kararı verebilirsiniz.

Bir de tabii farklı kulvarlarda yarışa girenlerin "birbirini görmeleri" halinde meydana gelecek sevimsiz ve patırtılı olaylara karşı hazırlıklı olmayı da biliyorsanız, bu yöntemi kullanın.

Tersi durumda çıkabilecek nahoş olaylar yüzünden aşk arayışınız "karakolda bitebilir".

"Ama bu akli kadınlar için öneriyorlar ve sen de yine kadınlar için yorumluyorsun, erkekler ne yapacak?" demeyin sakın.

Zira erkekler sanki içgüdüsel bir alışkanlıkla değişik kulvarlarda yarışçılar bulundurmayı hayat boyu "zaten" uyguluyorlar ve bu yöntemi mutlaka kadınlar onlardan öğrenmişlerdir.

Fakat erkeklerin katiyen farkına varmadıkları bir konu var:

Onlar evlilik, eğlence, bir gecelik aşk gibi bütün ilişkilerinde kadınları kendilerinin seçtiğini zannediyor ama aslında kadınlar onları "ince elekten" geçirerek seçiyor, "geçmiş olsun"!

Mutluluk korkusu

Genç kız "gitmesek de görmesek de" misali uzak bir Anadolu ilinde "ışılıklı" gelecek düşleri ve ünlü bir sanatçı olma özlmleri içinde yaşarken, orada askerliği yapmakta olan zengin ve yakışıklı bir avukatla tanışır.

Ve bu tanışmanın sonrasında kelimenin tam anlamıyla "dünyası değişir".

Çünkü gayet iyi bir çevresi ve zengin bir ailesi olan avukatla masum bir flört döneminin ardından sade ama pahalı bir düğünle evlenip İstanbul'a gelir.

Artık daha evvel dergilerde görüp iç geçirdiği popüler mekanlarda gezip "önemli" insanlarla, ünlü sanatçılarla görüşmeye, arkadaşlık etmeye başlar.

Rahatça para harcayabilmektedir ve doğduğu kentin insanları onun hakkında kıskançlıkla "bir giydiğini bir daha giymiyor" diye konuşmaktadırlar.

Çekici kocası onu el üstünde tutarak son derece özenli ve sevgili davranmaktadır.

Ve bir de hem kendi ailesinin hem de eşinin ana babasının üzerine titrediği hizmetçi aşçı eşliğinde “el bebek gül bebek” büyüyen harika bir çocuğu da olmuştur.

Daha da önemlisi aydın düşünceli kocası onun sanatçı olma düşlerini maddi manevi desteklemektedir.

Elinden tutup en iyi müzisyenlerden ders almasını sağlamaktadır, daha evvel hayranlıkla seyrettiği ve asal ulaşamayacağı “yıldız” sanatçılarla yakından görüşmeye bile başlamıştır...

*

Ve işte doğduğu uzak Anadolu kentinde kendisinden sürekli “başına talih kuşu kondu” diye gıptayla ve hasetle söz edilen genç kadın, aniden ağır bir depresyona girerek yemeden içmeden kesilir.

Sürekli ağlayarak intihardan söz etmeye başlar, evden dışarı çıkmaz olur ve artık doktor ilaç bile işe yaramayacak kadar uyuyamaz haldeyken hastaneye kaldırılır.

Eşi çocukluk arkadaşım olan bu genç kadını hastanede ziyarete gittiğimde şaşkınlıkla ona şöyle bir soru sordum:

“Hayatında her şey masal gibi denecek kadar güzelken ve etrafındaki herkesin gıpta ettiği müthiş sevinçler, mutluluklar yaşarken neden depresyona girdiği kimse anlayamadı.

“Senin en içinde kimseye söyleyemediğin başka bir sorun olmalı, benimle konuşmak ister misin?”

Ve sanatçı ruhlu genç kadınla aramda güven bağı olduğu için, benim sorumdan sonra gözyaşları içinde gözüme bakarak “Evet var, hem de nasıl” dedi ve ekledi:

"Daha evvel utandığım için doktorlara bile söyleyemedim ama artık gerçeği itiraf etmek istiyorum:

KORKUYORUM!

"Hayatımda her şeyin bu kadar güzel, bu kadar şık, bu kadar rahat ve huzurlu olmasından çok korkuyorum...

"Bu kadar sevimliden, önem verilmekten ve güvenilmekten ölesiye korkuyorum...

"Düşlemeyi bile düşünemediğim bir ortamı istediğim gibi yaşıyor olmaktan korkuyorum...

"Rüyalarımda gördüğüm insanlarla görüşüyor ve müzik yapmaya hazırlanıyor olmaktan korkuyorum...

"Kadınların çoğu eşinin yatakta veya evdeki hallerinden şikayetçi olurken, benim kocamın cinsel ve duygusal olarak beni ne kadar tatmin ettiğini düşündüğümde korkuyorum...

"Peki neden korkuyorsun?"

"Ya aniden ailemizde bir hastalık çıkacak, ya birisi ölecek ya da kocam beni aldatacak ve günün birinde başka bir kadınla çekip gidecek diye korkuyorum...

"Çocuğuma bakarken bile ona bir şey olursa bütün mutluluğum bitecek işte diye korkmaya başladım...

"Bilmiyorum ama işte mutlaka bir veya birkaç tane kötü olay meydana gelecek ve bütün mutluluğum bıçakla kesilmiş gibi sona erecek diye o kadar korkuyorum ki, artık bunu düşünmekten uyuyamaz olmuştum!"

*

Sadece "Sindirella sendromu" yaşayan bu fazla duyarlı genç kadın değil, hemen bütün dünyalılar "sürekli" mutluluk yaşamaktan az ya da çok ama mutlaka korkar.

Duvar yazıları edebiyatında sürekli bile değil "anlık" mutluluk için şöyle karamsar bir ifade kullanılması da bundandır:

"Mutluysan hiç korkma, derhal bir kanepeye uzan ve bekle, kısa sürede geçecektir!"

Yine bu nedenle kırsal kesimdeki insanımız pek mutlu olup eğlendiği vakitlerde birdenbire korkuya kapılır ve “Çok güldük, ağlayacağız galiba” diye endişelere gark olur.

Çok zengin olan adamların “varyemez amaca” gibi pinti davranmaları ve gece yataktan fırlayıp paralarını sayarak kontrol etmeye başlamaları da bir çeşit mutluluk korkusudur.

Zira onların bütün mutluluğu paranın gücüdür ve ya bunu kaybederlerse diye gizlice korkmaktan, tıpkı aşk dolu evliliğinin keyfine varamayan ve dünyada yaşadığı her günün bir armağan olduğunu unutan bu vesveseli kadın gibi varlıklarının tadını çıkaramazlar.

*

Aşkın yanı sıra iş dünyası da bu pek akla gelmeyen mutluluk hastalığından çok sayıda ve ciddi biçimde “muzdarip”!

Bu nedenle de işinde aniden ve beklenmedik biçimde terfi ettirilip, kendisinin hayal ettiğinden daha yüksek bir yönetim kademesine getirilen insanlar için Japonlar ve Amerikalılar derhal “ruhsal terapi” alanı oluşturmuyorlar.

Veya en azından ücretsiz olarak bir psikologa gidip üzerindeki baskıyı, yani mutluluk korkusunu azaltmasını sağlıyorlar.

İsveç’te işinde sürpriz biçimde yükselince ağır depresyona girip intihar eden kişilerin varlığı biliniyor.

Zira halkın “Ölmüş eşek kurttan korkmaz” dediği gibi zaten işi, parası, mutlu bir aşkı veya evliliği olmayan insanların “zincirlerinden başka” kaybedecek bir şeyleri olmadığı için korkuları da yoktur.

Ama insanın edindiği ün, para, kariyer, başarı ve tabii aşk gibi mutluluk araçları çoğaldıkça aynı oranda kaygıları, endişeleri ve tıbbi anlamda “anksiyete” halleri de artıyor.

Buna karşılık ülkemizdeki en doğru biçimde kurumsallaşmış ve en profesyonel şirketlerde bile aşkta ya da işte yaşanan mutluluk korkusu hakkında hemen kimsenin bir fikri yok ve dolayısıyla psikolojik yardım ortamı da sağlanmıyor.

Ve bu bilinçsiz tutumdan dolayı da bazen bakıyorsunuz birdenbire yüksek kademelere çıkarak ağır sorumluluk almış, yani "başarıya mahkum" olan yöneticilerin çekmecelerinde çeşitli "yatıştırıcı haplar" oluyor.

Veya bu kır kökenli kadında olduğu gibi "piyango vuran" muhteşem bir aşk, doyum verici ve kalıcı bir ilişki ve artık pek az da görülse sevgi içinde yüzerek harika bir evlilik yapan insanlar, açıkça söylemseler bile mutluluk korkusu ile gece gündüz kıvranıyorlar.

Dışarıdan bakıldığında herkesin yerinde olmak isteyeceği kadar güzel yaşadığından "Nesi var da bunları kullanıyor sanki?" diye şaştığımız birçok mutluluk korkağı insan, kulaktan dolma reçetesiz antidepresanlara, ağır alkole, hatta uyuşturucuya yaslanıyor.

Oysa insanoğlunun ruhunda başa çıkamadığı duygular varken, hayatla başa çıkabilmesi mümkün değildir.

En önemli sosyal psikologlardan Erich Fromm'un "Mutluluk Korkusu" adlı kitabını, bu gizli dertle kıvranan herkese tavsiye ederim.

Çünkü Fromm kitapta yalnızca bu "vesvese" nitelikli mutluluk korkusunu anlatmıyor, adeta elimizden tutup korkularımızın kaynağına indiriyor bizi.

Ve yaşadıklarımızın yaşayacaklarımıza gölge olmasını engelleyecek kadar zihnimizi açıyor.

Korkuların temelinde bazen hiç akla gelmeyecek duygusal veya cinsel sorunlar bulunabileceğini de anlatıyor.

Zaten maddi, cinsel, duygusal, her konuda doyumlu olduğu için mutluluk korkusuna yakalanan genç kadının öyküsünün sonunda inanılmaz bir sürpriz ortaya çıktı.

Ve yatakta keramet lafını, cinselliğin insan üzerindeki gizli etkilerini hayatları değiştiren, kafaları karıştıran büyük önemini bir kez daha hatırlattı bana.

Doğulu genç kadın aslında seksten hiç hoşlanmayan bir frijit ama ona hep sevgiyle yaklaşan kocasını mutlu edip yaşadığı güzel hayatı kaybetmemek için bunu saklamaya çalışıyor.

Dantel iç çamaşırları giyip fanteziler yapacak kadar seksi çok seviyormuş gibi davranıyor, orgazm taklidi yapıyor, kocasının her istekli halinde naz yapmadan yatağa giriyor.

Ama her sevişmeden sonra da kocası görmeden koşup kucacak kadar seksten tiksiniyor.

Çocuğu olduktan sonra artık seksten nefret eden hallerini gizlememeye karar veriyor ve zaman zaman kocasına isteksizliğini gösteriyor.

Ancak eğitilmiş ve bilinçli bir adam olan kocası "Bazı kadınlarda doğum sonrasında isteksizlik olabilirmiş" diyerek, karısının yataktan uzaklaşmasının çok üstünde durmuyor.

Depresyon tedavisi esnasında mutluluk korkusunu kocasına da anlatan genç kadın, bir süre sonra dayanamayıp herkesten sakladığı asıl gerçeği de itiraf ediyor:

"Ben seksten nefret ediyorum, tiksiniyorum, hiç istemiyorum. Ama benimle seks yapmazsan başka kadınlar gideceksin. Ve ben yüzden intihar etmeyi bile düşündüm."

Kocasını onu çok sevdiği için anlamaya çalışıyor ama seks yapmaktan vazgeçecek değil tabii.

Önce karısının soğukluğuna tıbbi çareler arıyorlar, olmayınca da aralarında "tuhaf" bir anlaşmaya varıyorlar:

Artık adam başka kadınlarla yatakta keramet arayabilecek tir ve eşi buna hiç karışmayacaktır ama o da eşini asla ihmal etmeyecek, seks yaptığı kadınları açık ederek küçük düşürmeyecek ve boşamayacaktır.

Bu garip evlilik yürümedi, birkaç yıl sonra ayrıldılar ve genç kadın oğluy la birlikte yine lüks bir yaşam sürüyor.

Kocas ı ise yatakta "da" çok mutlu olduğunu söylediği başka bir kadınla evlendi.

Cinselliğin hayatımızda "ana damar" olduğunu bir kez daha hatırlamakta fayda var, değil mi?

“Çok şekersin Orhan!”

Benim çok sevdiğim ve saygı duyduğum “mülkiyeli” bir çift vardır:

Orhan ve Seyhun Karul.

Altmış yaşlarında olmalarına rağmen hala dünyanın ve memleketin sorunlarına kafa yorarlardı, topluma faydalı olmaya çalışırlardı ve de neredeyse yarım asırlık evliliklerine rağmen her an kolkola, elele, hani düşman çatlatan biçimde aşk içinde gezlerler.

Ayrıca Orhan Karul muhteşem şiirler, arşivlik araştırmalar, yurt dışındaki Türkler üzerine sosyal denemeler gibi birçok kitap yazmış, bakır işleyen bir işadamı ve “çok insan” bir dostumuz.

Seyhun ise, günümüzde feminist taklidi davranmayı seçen bilinçsiz kadınlar çok arttığı için, yakında korumaya alınması istenecek kadar “nesli tükenmiş” bir eş ve kadın örneği.

Orhan ve Seyhun çiftiyle AB yolları konulu resmi bir yurtdışı gezisinde tanışmıştım.

O günlerden birinde ikisiyle birlikte resmi toplantıların can sıkıcı ağırlığından kaçıp cıvıl cıvıl çarşılarda alışverişe çıktığımız bir sırada, Orhan Karul'un bir nedenle eşine kızdığını ve sesini yükselterek azarladığını gördüm.

Ve de gülümsemesini bir an bile yitirmeyen Seyhun'dan kocasına tepki sadece şöyleydi:

"Çok şekersin Orhan!"

Bu "tatlı" cümlelerin içinde aslında eşi için hangi sitemler ya da öfkeler yatıyordu ve aralarındaki kırk yıllık geçinme biçiminde pek anlamlı bir "simge" oluşturuyor muydu, bilemem.

Ama gülücüklerle süslenmiş bu gönül okşayıcı cümleyi duyan kocasının siniri aniden geçti ve daha sonra da yürüyüşümüze hiçbir şey olmamış gibi devam ettik.

Bu bana da öylesine güzel bir ders oldu ki, artık birinin lüzumsuz kızgınlığını görünce "Saçmalama yahu, ne var şimdi?" falan demek yerine "Çok şekersin" demeyi, hatta giderek işi büyütüp karşımda homurdanan kişiye sevecen bakışlarla gülümseyip "Çok güzelsin" demeyi bile öğrenip benimsedim.

Ve baktım ki, böyle yapınca insanlarla ama özellikle erkek olma egoları "obez" hale getirilmiş dünyalı erkeklerle iletişim vaziyetimiz daha iyi gidiyor...

*

"Denemesi bedava!"

Hangi reklamda vardı "iletişim sanattır" cümlesi hatırlamıyorum ve zaten pek çok reklamdaki slogan ya da oyuncular ürünün önüne geçiyor ya, müthiş doğru bir saptama.

İster aşk ve evlilik gibi gönül konulu özel ilişkilerde olsun, ister iş yerindeki "eli mahkum" arkadaşlıklarda, hatta isterseniz kitle iletişim araçlarında hiç tanımadığınız kişilerle ama bence de sahiden "iletişim bir sanattır".

Ve de tıpkı trafik kazaları gibi "iletişim kazaları" da sayısız miktarda insanın ruhunu sakat bırakmakta veya moralini, özgüvenini, kontrolünü yerle bir edip "can almakta"!

Ettiği veya edemediği bir laf yüzünden eşinden veya işinden olanları, bir anlık öfkeye yenilip bin yıllık duyguları parçalayanları, düşündüklerini yanlış bir üslupla dile getirdiği için veya sadece yanlış anlaşıldığından "hayatı hasar alan" insanları bir düşünün, yeter!

Üstelik araba hasar alınca tamiri daha kolay da, hayat hasar alınca tamiri pek mümkün olmuyor.

Ayrıca güzel memleketimde iletişim kazası yaratmak için bizzat sizin hata yapmanıza veya "akım" derken "kakam" der gibi, hatalı ve can sıkıcı bir şey söylemenize gerek yok.

Zira bizim insanımız özellikle mevzu aşk meşk olunca yanlış anlamak konusunda çok "yetenekli".

Çünkü aşk zamanı insanın bütün alınganlıkları su yüzüne çıkıyor, başka insanlara karşı saklayabildiği gizli arızaları aşıkarak oluyor, kompleksleri yükseliyor ve daha "işkilli" oluyor.

Aşıkların ve evlilerin "Bunu şundan mı dedi, bu lafı ederken şunu mu söylemek istedi?" gibi kuşkulu sorular sormaları ve etraftan "tercüme" istemeleri hiç bitmez.

Yataktaki keramet sırasında bile insanın ettiği bir lafın, yaptığı ya da yapmadığı bir hareketin, sekste tembel ya da çalışkan olmasının bile o aşkın ömrüne bedel kesilecek kadar yorumlandığını da görürsünüz.

Bir de senin konuştukların onun anladığı kadar olduğundan yine sorun çıkıyor.

Ve aynen kendin trafik kurallarına harfiyen uysan bile başka araçların hal ve gidişine dikkat etmediğin zaman da kaza yaptığın gibi, sen iletişim kurallarına bütün nezaketinle dikkat

etsen de karşı tarafın gelip sana "bodoslama" çarpmasını engelleyemiyorsun.

Sonuçta da sık sık "Ayıkla şimdi pirincin taşını" hallerinde oluyorsun.

Ardından da başlıyorsun "Ben onu demek istemedim" diye açıklamalara ve açıkladıkça da iyice batmaya!

Zira ne yazık ki, siz açıklama yaptıkça da karşı taraf daha bir alıngan olur, daha bir haklılık gösterisi yapma şehvetine kapılır ve de daha fazla "paranoyak" kesilir.

Bu yüzden gencecik yaşta radyo, TV falan diye medyacılığı öğrendiğimiz yıllarda bize "neyi" söylediğiniz değil "nasıl" söylediğiniz önemlidir diye özel olarak kulaklarımız çekilerek ders veriliirdi ya, her birimiz bu kuralları ne kadar uygulayabiliyoruz, artık "Allah bilir"!

Oysa bazı insanlarda ama özellikle kadınlarda iletişim sanatı konusunda sanki "doğal" bir kabiliyet var.

"Neyi nasıl söylerlerse erkek ne anlar ve nasıl davranır" konulu ders vermeleri gerekir bazı kadınların. Erkeğin ruh halini, o anda sinirli ya da gevşemiş, pişman ya da suçlayıcı bir duyguda olduğunu da gözetererek, inanılmaz ustaca planlı diyaloglar kurarlar.

Ve kişisel olarak psikoloji bilimini adeta "hatmetmiş" olmam bir yana, bunca yıllık gözlemlerime dayanarak söylüyorum:

İletişim konusunda tıpkı araba kullanır gibi doğru manevra yapmak, iyi park etmek ve direksiyon hakimiyeti denince, kadınlar erkeklerden çok ama çok daha fazla başarılı.

Yani teşbihte hata olmaz lafına sığınarak, erkekler otomobil kullanımında önde ama kadınlarsa "erkek kullanımında" desem, yanılmış olmam.

*

Çünkü kadınlar düşüncelerini, eleştirilerini, isteklerini ya da duygusal beklentilerini bir erkeğe açıkça ve "doğrudan" ilet-

tiği zaman, ya erkek kendisine emir veriliyor, tehdit ediliyor ve cezai yaptırım getiriliyor gibi algılayıp, gereksiz sert tepkiler gösteriyor. Ve kadın derhal "Erkek olarak neyin nasıl olması gerektiğini ben senden daha iyi bilirim" cevabı alıyor.

Ya da adam o anda hiç sesini çıkarmasa bile, yine o meşhur erkeklik egosu incindiği için, gizlice kadınla inatlaşıyor ve aslında "için için" ona hak verse bile, artık katiyen kadının dediği biçimde davranmıyor.

Hele kadın "Ama doğru söylemiyor muyum?" diye üzerine giderse, edindiği sosyal kültüre göre erkek olarak kadından "yukarıda" kalması gereken yerinin sarsıldığını düşünerek daha çok kızıyor.

Çünkü erkeklerin insan olmaktan evvel "erkek olmak" konulu beyninde yer etmiş toplumsal kurallar, geleneksel önyargılar ve şartlanmalar varken, kadının "doğrudan" söylediği duygu ve düşünceler, eleştiri ve beklentiler onun "erkeklik damarına" dokunuyor.

Dolayısıyla hemcinslerim "ne yapsın"?

Tarih içinde asırlar boyunca ekonomik olarak bağımlı oldukları erkeklere karşı eleştirilerini, isteklerini ve beklentilerini doğrudan değil "dolaylı" sözcüklerle aktarmanın, kendileri ve ilişkileri için daha yararlı olduğunu görmüşler.

Bu yüzden de düşünce ve duygularını erkeği "vernelleyip" yumuşatarak söylemeyi, bir nevi derviş sabrıyla ve değişik biçimlerde "nakışlayarak" ama her defasında farklı renkler katarak, yılmadan tekrar tekrar iletmeyi öğrenmek zorunda kalmışlar.

Ve artık aynen kazak örmek gibi engin sabır isteyen, herkese göre farklı eri boyu ve "modeli" bile olan ve iş hayatı gibi kafa çalştırmayı gerektiren bu "planlı iletişim" hali genlerine yerleşmiş.

Sonuçta da "kadınlar entrikacıdır" damgasını yemişler.

Oysa erkek de entrikacıdır ama onun için iş hayatı "merkez" olduğu için, bütün sabrını, iletişim sanatı adına bilebildiklerini ve entrikalarını orada kullanır.

Kadın için ise aşk veya evlilik gibi yürek çerçeveli özel hayat koşulları "merkez" olduğundan, iletişim yeteneklerini öncelikle erkeğe karşı sergiliyor işte.

Zaten "erkek gibi" davranarak bütün duygu ve düşüncelerini inceltip yaldızlamadan "lap diye" insanın yüzüne karşı söyleyen kadınların genellikle ekonomik anlamda bağımsız olan ama hayatında yalnız kalan kadınlar olduğunu görüyoruz, öyle değil mi?

"Çok şekersiniz kızlar!"

Biseksüel mi oluyoruz?

Nişantaşı dolaylarındaki ya da Beyoğlu'nun işlek yollarındaki kentin en popüler kafelerindeki gündem hep aynı:

Birlikte olduğu ya da ayrıldığı insanı acılı, öfkeli, sancılı, kaygılı ya da "dalgalı" konuşmalarla çekiştirirken, karşısındaki kişi ya da kişilerden derde deva sözler beklemek.

Ayrıca o anda yalnız olsun veya olmasın, erkeklere sorsan üç cümlenin birinde "kadın gibi kadın" yok, kadınlara sorsan hemen bütün cümlelerin sonunda "adam gibi adam" geyiği.

Geçen gün yine böyle konuşan arkadaşların hüznün sularına neşe katmak amacıyla gülerek:

"Peki ama ne oldu bunca çekici, eğitilmiş, aydın ve aydınlatıcı kadına ve erkeğe?

"Tamam iyiler kapılmış diyip duruyoruz ama bu kentte milyonlarca yalnız kadın ve erkek de var, onlara ne oldu, neredeler?

"Yoksa hayal kırıklıkları ile artık karşı cinsten uzaklaşıp topyekün eşcinsel mi oluyorlar?" dedim.

Niyetim "bu şehirde erkek gibi erkek kalmadı" diyerek biseksüel eğilimlere, hatta metroseksüel olan bakımlı ve kadınsı duygusallıkla davranan erkeklere çok kızan kadınlar gibi bir yargılama sahnesi yaratmak değildi.

Sadece New York'vari ve Sex and the City dizisinin yüreklerinden çok kafası çalışan kızlarının alaycı kafasıyla bir espri patlatıp, aşk veya yalnızlık acısı çeken arkadaşlar için durumu hafifletmeye çalışmak istemiştim, o kadar.

Ama masadakiler suratıma AB yolunda Türk halkının sallapattı hallerinden söz etmişim gibi ciddi ciddi bakıp, kafalarını ders verir gibi hızla aşağı yukarı sallayarak "Evet, evet" dediler.

Ve konu birden metropol hayatında aradığını bulamayıp aşksız kalan insanların cinsel ilişkilerde karmaşıklığa düşmesine sürüklendi ve masadaki herkesten müthiş şikayetler yükseldi:

"Doğru, insanlar özellikle büyük şehirlerde süratle biseksüel oluyorlar ve ben bile dışarıdan maço görünen çoluk çocuk sahibi kaç adamın erkeklerle ilişkisini biliyorum"...

"Eşcinsel veya biseksüel olmayanlar bile fantezi niyetine karşı cinsi mutlaka deniyor artık. İnternetteki buluşma sitelerine girip baksana, tek başına diyen yok, herkes karşı cinsin yanı sıra kendi cinsinden biri de olsun istiyor yatakta"...

"Bir vakitler çok etkilendiğim ve aşık olduğumu zannettiğim sevgilimi bir erkekle yakalamıştım da uzun yıllardır ilk defa oluyor demişti, mazerete bak"...

"Benim yakın dostum olan ünlü bir sanatçı ellisinden sonra gay oldu. Biz kadınlar bile zordayken o bu yaştan sonra partner nasıl bulacak? Zavallı adam"...

"Biliyor musunuz hani çocuk sandığımız küçücük kızlar bile yatakta aynı anda hem erkek hem kadın isterim diyor"...

"Eline erkek eli değmemiş adam kalmayacak yakında"...

*

Ben de o sırada aniden bir caz konserinde tanışır tanışmaz "tutuşup", daha ilk geceden çılgınlar gibi birbirimizin kollarına atılıp, ondan sonraki on beş gün boyunca gece gündüz hiç ayrılmadan ve mutluluktan uçarak "aşk yaşadığımız" tiyatro oyuncusu sevgilimi hatırladım.

On beşinci gün sevgilimle ilk defa gündüzü ayrı geçirmiştik ve ikimizin de müdavim olduğu bir sanatçı barında buluşup yine bir caz konserine giderek tanışmamızı kutlayacaktık.

Ben hemen herkesin tanıdık olduğu mekana ondan erken gittim ve oradaki arkadaşlarla çene yapıyordum ki, içlerinden biri şaraplı bir sesle ve küstahça "O senin beraber olduğun yakışıklı tiyatrocunun aslında eşcinsel" deyiverdi.

Adama çok kızdım ve kendileri seneler senesi "hevesle" peşimde olduğu için, mutluluktan uçarak birlikte olduğum sevgilimi kıskandığı için böyle çamur attığını düşündüğüm için kızgınlığım daha bir bilendi ve de onu sert bir sesle payaldım:

"Birlikte olduğum adamın cinsel halini ve tercihini senden iyi bilirim herhalde".

Aynı kızgınlıkla sevgilim geldiğinde ona hakkındaki bu pervasızca yapılan dedikoduyu anında yumurtladım.

Ama o hiç kızmadı, bozulmadı ve yüzüme gayet "cool" bir ifadeyle bakarak şöyle dedi:

"Ben erkeği de yaşarım kadını da, sen şimdiye kadar hiçbir kadınla yatmadın mı?

"Yatmadıysan eksik kalmışsın demektir. Ve ben bundan hiç hoşlanmam."

Ve işte benim "eksikliğim" yüzünden bu aşk bitmişti.

Ancak bakıyorum son sıralarda kadın arkadaşların içinde de olgunluk yaşına gelmişken hemcinsleriyle seks yapmayı isteyen hatta "sırdaş hesap" bir iki yakın dostuna söylese bile, çevreye hiç belli etmeden gizlice deneyenler var.

Zaten "ellisinden sonra" eşcinsel olmak cesareti erkeklere dair bir yetenek olmasa gerek.

Doğrusu Biseksüel olanlara hiçbir itirazım yok, çünkü beden kendisinin, hayat kendisinin ve bir insan bedenini de hayatını da istediği gibi kullanabilir.

Tercihlerinin günahı sevabı kendisine aittir, yanlış yapıyorsa mutsuzluğu yaşayacak olan da yine kendisidir.

Eğer başkalarına zarar vermiyorsa bir insanın cinsel hayatından kime ne?

Lakin kendimin sıkı bir hetereoseksüel olduğunu düşünüyorum ve zaten kadın kadına ilişkiler hiçbir zaman ilgimi çekmedi.

Ve de doğrusu "erkek kokusu" seviyorum.

Fakat benim gibi şaşmaz heteroseksüel bazı kadınların bile o gizli denemelerini dinlerken, kendi cinsleriyle yatakta daha "mutlu" olduklarını, zira kadının kadın bedeninden daha iyi anladığını ve duygusal çıkmazlarını çok daha iyi kavradığını anlattıklarını duydukça, yeni çağda insanoğlu sahiden biseksüel olmaya mı gidiyor diye düşünmeden edemiyorum.

Ne de olsa erkek spermi ya da kadın yumurtası olmadan kök hücre ile üremenin yollarını da açıyor artık bilimsel gelişmeler.

Ve zaten tüp bebek diye bir olay artık sıradanlaştı bile ama bilimsel gelişmelerin akıl dağıtan haberlerine bakılırsa, pek yakında artık eşcinseller karşı cinse "katlanmadan" çocuk sahibi olabilecekler.

Hani kızın kilisede "Sevgili Meryem ana, sen sevişmeden hamile kaldın, bana da hamile kalmadan sevişmeyi nasip et" diye dua ettiği misal, çağımız insanı çocuk üretmeden sevişmeye önem verdiğine göre, biseksüel ilişkiler en baştan çıkarıcı "fantezi" olarak yaygınlaşmaya da devam edecek gibi gözüküyor.

Biz "heterolar" ise ya partnerimizi fazla sorgulamadan vaziyeti umduğumuzu değil bulduğumuzu kabul ederek ve "göz görmeyince gönül katlanır" babından idare edeceğiz.

Ya da hani kentteki kadınlar kızınca erkeklerin söylediği gibi "gidip köyden eli yüzü açılmadık birini bulmak" zorunda kalacağız zahir.

Ama iş bu noktaya gelince, bir köyde yaşamasına hem de yirminci yüzyılın başlarındaki korkunç baskıcı ahlak ortamına ve evli olmasına rağmen eşcinsel olan ünlü kadın yazar Virginia Woolf'u düşünmemek de mümkün değil tabii.

Üstelik bizim köylerimizin de kentlerden aşağı kalmadığı rivayet edilir.

Kadının bir erkekle görünmesinin ölümcül suç olduğu, aşkı masumca sadece buluşup konuşarak yaşayan kızların bile töre cinayetlerine kurban edildiği Doğu illerimizin köylerinde ise kadınları bilinçsizce biseksüelliğe veya eşcinselliğe itiyorlar.

Tanrının verdiği seks hormonları genç yaşlarda tam kapasite çalışırken, karşı cinsle bir araya gelemeyen insan ne yapsın?

"Doğal" olarak yanında yakınında olan kendi cinsine yöneliyor.

Ve ne tuhaf ki Doğulu bir erkek arkadaşın oralardaki kadının eşcinselliğinin töreler için günah sayılmadığını, hatta tıpkı bir oyun gibi bir miktar eğlenceli ve komik bile bulunduğunu dinlemiştim.

Ancak "açıkça bilmek de istemeyiz tabii" demişti.

“Yapsınlar ama söylemesinler ve belli etmesinler!”

Kentlerde mutsuzluktan ya da istediği zaman her şeyi yaşayabilmekten gelen şımarıklıktan, köyde ise işte böylesine iki yüz-lü bir ahlak anlayışıyla “iki taraflı” cinselliğe itiliyor insanlar.

“Arızalı” evlilikler

Geçenlerde televizyon karşısında, bir vakitler Sharon Stone’la birlikte temel içgüdümüzü fena halde dürten yakışıklı Michael Douglas ve hep akli başında, terbiyeli ve duygusal “iyi kız” rollerinde gördüğümüz Gwyneth Paltrow’un oynadıkları “The Perfect Murder”, “Kusursuz Cinayet” filmini izliyordum...

Kendisini aldatan genç ve güzel karısını öldürtmek için “yarım milyon dolar” gibi karşı konulamaz cazibedeki bir parayla onun sabıkali aşığını satın alan zengin ve hain kocanın hallerine bakıp bakıp, bilinçaltımın içinde bir kez daha “bekarlığımı sevdim”...

Ve günümüzün evlilik ilişkileri içindeki dayak, tehdit, yalan, dolan, manyaklık, ihanet gibi hayat söndüren diğer acıları hatırlayıp, geniş gülüşlü Julia Roberts’in bile bir türlü gülmeye fırsat bulamadığı “Yatağımdaki Düşman” filminin de kulaklarını cınlattım.

Belki bilirsiniz, o filmde kadının uzun yıllar hayatını kabu-
sa çeviren ve can düşmanı olan kişi, onu her fırsatta döven, te-
cavüz eden, aşağılayan ve sonra ayrılmak istedi diye peşine dü-
şüp öldürmeye kalkışan ruh hastası kocasıydı.

*

Daha sonraki günlerden birindeyse, epeydir görüşemedi-
ğim üç adet "evli barklı" ve evliliğinden pek de önemli bir şika-
yeti olmayan kadın arkadaşımınla bir miktar özlem giderip "çan
çan" yapmak üzere buluşup, öğle yemeği yiyorduk.

Kadın muhabbeti havalı hafif konulardan oluşan eğlendirici
konuşmaların arasında bu filmlerden yola çıkarak Adem'le Hav-
va'dan bu yana insanlık adına tarihi bir mesele ve "uzlaşmaz çe-
lişki" olan kadın erkek anlaşmazlıklarından da söz ediyorduk.

Lakin işte o anda duyduğum bir cümleyle, bu türden ürkü-
tücü senaryoların ne kadar gerçeğe yakın, hatta çoğu kez gerçe-
ğin ta kendisi olduğunu düşünmeden edemedim.

Ve gerçek hayatta yaşanan olağandışı denecek kadar aykırı
öyküleri duydukça her vakit kullandığım "hayat sanatı aşar"
cümlesi, o sırada bir kez daha beynimin içinde yerini aldı.

Zira dışarıdan bakıldığında "mutlu çift" olduğuna yemin ede-
bileceğiniz kadar sorunsuz, konforlu ve huzurlu bir evliliği olan
kadın arkadaşlardan biri o yemekte aniden gözünü belerterek:

"Bir gün ben de kocamı kendi ellerimle öldürebilirim veya
adam tutup öldürtebilirim" deyiverdi!..

*

Elbette bu sahici bir cinayet planı itirafı ya da sırdaşlarına
sığınıp kiralık katil arama çabası değildi.

Yalnızca bir duygusal kisma, bir çeşit beynindeki irini arıt-
ma ve sevgili kocasına karşı duyduğu gizli öfkesinin nedeni
üzerine konuşarak bir miktar rehabilitasyon yapma isteği idi.

Zaten arkadaşımızın korkunç planlar yaparak bir gün kocasını "sahiden" öldürebileceğine veya adam tutup öldürtebileceğine hiç birimiz inanmadık.

Ancak bu hayati cümledeki ölümcül" öfke ve nefret, doğrusu yine de kanımızı dondurdu.

Bense ister istemez onların çok sık gördüğüm "yan yana fotoğraflarını" düşündüm...

Pırl pırl "sevgili" gözlerle birbirine bakarak neşeyle konuşan, yeni tanışmışlar gibi deniz kenarlarında elele gezen bir çift...

Pek çok eskimiş evliliğin tersine her dakika konuşacak bir şeyler buluyorlar...

İlişkilerde en zor olan "birlikte gülmek" ve bu duyguyu korumaktır ya, onlar bir aradayken üniversite kantinindeki gençler kadar geyik yaparak gülebiliyorlar...

Maddi sorunları yok, gittikleri her yerde sevilen ve aranan popüler insanlar...

Çok zeki ve yetenekli oldukları için sadece ana babasından değil başkaları tarafından da "harika çocuk" muamelesi gören iki kızları var

Yani az rastlanılan düzeyde ve hani reklam filmlerindeki gibi "mutlu aile tablosu" halinde yaşıyorlar...

Ve işte pek çok kişinin gıptayla ya da kıskançlıkla baktığı bu kadar mutlu bir çiftin içindeki bu "sinsi" düşmanlık duygusu, benim ruhumu acıtıp, kafamı sarstı.

"Neden" iki çocuğunun babası olan varlıklı, yakışıklı çok iyi anlaştığı ve çok sevdiği kocasına, "kendi elleriyle" ölümünü isteyecek kadar kin ve öfke duyuyordu kadın arkadaşımız?

Cevap çok "basitti":

Çünkü seneler senesi kocasının hiç "yüzüne vurmasa" bile defalarca aldatıldığını biliyordu.

Birçok yerden adamla birlikte olan "geçici ya da kalıcı" kadınları duymuştu, araştırıp kendine kanıtlamıştı ama kocasını kaybetmek istemediği için asla dile getirmemişti.

Hatta eşinin "ailecek" görüştükleri yakın arkadaşlarıyla bile seks kaçamakları yaptığını sezmişti ama bu konuda da hiç konuşmamıştı ya da iğneli imalı kıskançlıklar yapmamıştı.

Daha da fenası ona ve çocuklarına karşı pinti olan kocası, sevgililerine pahalı armağanlar alıyordu, lüks yerlerde gezdiriyordu, hatta "o kadınların" kiralari dahil faturalarını bile ödüyordu.

Yani hayat arkadaşı tarafından yalnızca cinsel ve duygusal değil, "insan olarak" da ihanete uğradığını düşünüyordu.

Fakat işte bunları öğrense bile hem kocasını hiç bitmeyen büyük bir aşkla sevdiği için, hem de evliliği, yani "düzeni" bozulmasın diye hep bilmiyormuş gibi davranmıştı.

Ve "susmak zehirli" olduğu içindir ki, yüreğinde kocasına karşı aşırı hırslı ve hastalıklı bir tutkuyla birlikte, onun ölmesini isteyecek kadar korkunç öfkeler ve olumsuz duygular da birikmişti.

Kadın arkadaşımız "Benim kocam aşkla seksi ayrı tutan bir karakter, bana deli gibi aşık olsa bile hep başkalarıyla yattı ve yatacak" diyerek aslında eşinin çapkınlığını kabullenmeye çalışıyordu ama bunu ruhunun içinde başaramıyor "içine sindiremiyordu".

Bu yüzden de hiçbir zaman gerçekleştirmeyeceğini bilse bile onu öldürme planları yapacak kadar da kin duyuyordu.

Ama sanki bu durumda arkadaşımızın evliliği zaten bozuk, yani "arızalı" değil mi?

Bir kadınla bir erkek aşk yaşarken veya evlilik yaptıklarında dünyadaki "en yakın" iki insan oluyorlar.

Ama ne tuhaf ki ayrıldıklarında da dünyadaki "en uzak" iki insan haline dönüşüyorlar.

Birlikteyken sevgileri içtenlikli ise birbirleri için dünyadaki en önemli dost ve arkadaş onlardır.

Ancak sevginin yerini her gün dal budak salan bir sarmaşık gibi gizlice büyüyen bir nefret, kronik takıntılı öfkeler ve acılı hayal kırıkları aldığı vakit de, dünyadaki en korkulası ve en zararlı düşman yine onlar.

Öte yandan evlilik hurdalık denecek kadar bozulup arızalandığı esnada bile "çocuklar için" diyen, "yalnız kalırım" diye korkan, "başkası benim kusurlu yanlarımı onun kadar çekemez" veya "ekonomik sıkıntıya düşerim" şeklindeki farklı korkularla evliliğini yürütmeye devam eden kadın ya da erkek de eşine karşı zehirli duygular besliyor.

Ancak bu "iltihaplı" ilişkiyi hiçbir terslik yokmuş gibi yaşamaya çalışırken, herkesten önce kendisine zarar vermiş oluyor.

Zira bütün bu düşman düşüncelerden haberi olmayan karşı taraf hayatını istediği biçimde, istediği insanla kaçamak seks yaparak sürdürürken, kendisi yatakta bile intikam planları yaparak sevişecek kadar "kerametsiz" kalıyor.

Ve kendi kendini yiyerek bir nevi ruh kanserine yakalanıyor, yaşama sevincinden uzaklaşıp maskeli depresyona düşüyor.

Ne eşiyle konuşurken veya seks yaparken, ne de çevreye karşı gülüp konuşarak tasasız davranırken, beyninin en arkasında, yüreğinin en dibinde duran aldatılmışlık acısından kurtulamadığı için de ikiye bölünmüş bir kişilik halinde "tedaviye muhtaç" yaşıyor.

Eşim dediği insanla hayatı böylesine bir prangalı mahkumiyet, bir hastane odası ya da tımarhane bahçesi gibi yaşayan insanların, evlilikten evvel bizzat kendisi arızalı durumda demektir.

Eğer kendi arızalarımızı tamir edemiyorsak ilişkilerimizdeki arızalarla nasıl başa çıkabiliriz?

Ve kendi arızalarımız devam ederken kuracağımız "başka" bir ilişkinin arızasız olması mümkün mü?

"Korku saldırganlığı doğurur" ya, kendi korkularıyla yüzleşip yok edemeyen insanlar da kafalarının içinde veya gerçek anlamda, ama mutlaka bir biçimde eşlerine saldırarak hem kendi hayatlarını, hem de karşı tarafın hayatını her anlamda yok ediyorlar.

Oysa bence sadece bir tek kere geldiğimiz dünyada eğer eşimizle "sahiden" birlikte olmakta başarılı değilsek, ayrılırken başarılı olmayı öğrenmeliyiz.

Kendimizi ve karşı tarafı hırpalamadan, korkularımıza yüz vermeden, bedenimize ve ruhumuza saygı duyarak iyi davranmak üzere yapılan başarılı bir ayrılık, hiç kuşku yok ki daha sonrasında başarılı bir hayatı da beraberinde getirecektir.

Hülya Avcı "feminist"

Bizim insanımız ama daha çok "erkeğimiz" kadın haklarından yana konuşan veya erkekleri eleştiren her kadını "feminist" ilan eder.

Hatta sadece kadın olmak, hele bir de okuyan yazan, yani mürekkep yalamış ve "bilgiç" kadın olmak, çocuk doğurma yeteneği kadar doğal bir feminizm gerekçesi kabul edilir.

Oysa feminist olmak bir "inanç" ve dünyaya karşı, insanlara karşı bir "duruş".

İş ya da aşk hayatında kadınlara yapılan ayrımcılığın, namus adına uygulanan acımasız kıyıcılığın, kadın cinselliğinin aldığı her türlü saldırının karşısında "kale gibi" duran bir inanç ve duruş.

Ayrıca her konuda ve her ideolojide olduğu gibi çeşit çeşit feminist var.

Sosyalist feminist, lezbiyen feminist, popüler feminist, anti-popüler feminist, radikal feminist, anarşist feminist gibi şimdi saymaya kalksam liste halini alacak sayıda feminist çeşitleri mevcut.

Bir de Hülya Avşar gibi "feminist değilim" demesine rağmen, hayatına baktığınız zaman en kral, "pardon", en kraliçe feministten daha feminist olduğunu gördüğünüz kadınlar var.

Esasen Hülya Avşar'a sataşmak oldukça işe yarar bir "rekam yolu"!

Bu müthiş başarılı ve holding gibi çalışan kadına sataşan kişi kim olursa olsun bir anda gündeme oturuyor.

Yani Hülya Avşar'a dönüp bir laf etmek mutlaka işe yaran bir tanıtım çalışması ama "kitabım çıkmış" olsa da benim maksadım sataşmak değil.

Tersine onun kadın hakları diye bağırıp "ben feministim" demeden kadınlık haklarını nasıl yakaladığını ve savunduğunu, yani kendisi kabul etmese "feminist" olduğunu göstermek.

Belki de ona "kendiliğinden feminist" demek lazım.

Peki ama neden?

*

Bir kere bu kadın ilk evliliğinde geleneksel Türk erkeği olarak onu güzel ve özel bulup ezmeye çalışan kocasını, tutucu aşiret değerlerine sahip çevresine rağmen bırakıp ayrılabilir.

Sanat hayatına başladığı zaman da kendisini bazen sıkıştırmaya çalışan aşırı ahlakçı aşiret anlayışına yüz vermeyip kafa tutuyor.

Medyatik dünyada da erkeklerin kadınları kullanmasına, hem de yemek yer su içer gibi duyarsızca kullanmasına tepki duyarak, o da erkeklerin kendisine olan ilgisini kullanmayı çok iyi beceriyor.

Zaten onun yükseliş dönemindeki adımlarında erkekleri "harika" kullandığı anlatılır.

Şimdi boşandığı kocası tarafından da genelde olduğu gibi koyun misali seçilip "alınmadı". Tersine o kocasını seçti ve bu evliliği istedi.

Hülya ile Kaya'nın yeni birlikte olduğu yılları hatırlıyorum.

Avşar kızı Kaya'yı sahiden çok sevmiştii ve onun hayat arkadaşısı olmasına karar vermişti.

Bu yüzden de aralarındaki her türlü sorunu ve ayrılığı kendi çabasıyla gerçekten canla başla uğraşarak bitirdi, Kaya ona "erkek adam" kaprisleri yapıp kafasını çevirse bile tutup tekrar kendine dönmesini sağladı ve gün geldi yine duygusal alanda emek vererek evliliğini kurdu.

Asla kaderci olmayan, sinik ve salak davranmaktan uzak böylesine kararlı ve "iradeci" tavır, bir kadının kendi hayatına bu kadar sahip çıkması ve istediğini elde etmesi, feminist bir hal değildir de nedir?

İkincisi, evlenmeden evvel ve sonra, istediği her yere gitmiş, kafasındaki her işi yapmış, görüşmek istediği her insanla görüşmüş ve yüreğinin her dediğini yaşamış bir kadın Hülya Avşar.

Yani hiçbir biçimde "koca baskısı" yaşamadan ve toplumun bu konuda kendisine veya kocasına yükleyeceği sıfatlardan korkmadan, kelimenin tam anlamıyla "kendini gerçekleştirmiş" bir kadın.

Kaç adet "babayiğit" feminist böyle tamamen kendisinin istediği biçimde hayatını yönlendirmiştir?

*

Bir zamanlar feminist bilinen bazı kadınlar Hülya Avşar'ı kendisini aldatmasına rağmen kocasını boşanmıyor diye eleştiriler ya, doğrusu pek şaşırmıştım.

Zira hayatım boyunca hangi türden ne kadar feminist tanıdıysam "erkeğin başkasıyla yaşadığı bir gecelik cinsel ilişkinin aldatmak olmadığını" söyler.

Sadakatin insan doğasına aykırı olduğunu, hatta evlilik içinde kadının da erkek gibi geçici ilişkiler veya başka aşklar yaşayabileceğini savunan da yine feministlerdir.

Pek çok "kaplan gibi" feminist arkadaşımın eşinin ya da sevgilisinin kurduğu ilişkiyi eğer kendisinden gizlerse aldatmak olarak kabul ettiğini, yani gelip açıkça söylerse aralarında bir sorun teşkil etmeyeceğini de gayet iyi bilirim.

"Eğer erkek benimle beraberse başkasıyla en ufak bir şey yaşayamaz" diyen bir feminist ben hiç görmedim.

Eğer varsa, ne olur bana söylesin!

Ayrıca benim bu feminist söylemlere bir itirazım da yok, hiçbir zaman "orta sınıf ahlakının" gerçek ahlak değerlerinin üzerinde olduğunu düşünmedim.

Cinsel hayatın güzel, olumlu, yararlı ve dürüst bir insan olmaktan daha önemli bir "ahlak" kavramı olduğuna da inanmıyorum.

Lakin o vakit neden Hülya Avşar kocasının kaçamaklarını affediyor diye kadın hakları adına "suçlu" oluyor, anlamış değilim.

*

Hem "Eğri oturup doğru konuşalım", hangi sınıftan, hangi bilinç ve eğitim düzeyinden olursa olsun, bizim ülkemizdeki her kadın kocasının ya da sevgilisinin bazen "dışarıya kayabileceğini" bilir.

Ama bunu bazıları kendine bile söylemez, bazıları mantık yoluyla kabul etse bile "gözü görsün" istemez, bazıları ise sadece "elalem duymasın ve gururum kırılmasın" derdindedir.

Ve yine her türlü kadın çok sevdiği, iyi anlaştığı ve aradığı pek çok özelliği bulduğu bir erkeği "beni aldattı" diye bırakmanın budalalık olduğunu bilir.

Çünkü yeni bir erkeği sevmek ve sahiden benimseyerek kabul etmek o kadar kolay bir iş değildir.

Üstelik o yeni erkeğin de "aldatmadan oturacağını" asla garantisi yoktur.

Benim için aldatmayı affetmek çirkin değil ve insanların ilişkilerdeki "Asla aldatılmayı kabul etmem" veya "olabilir" şeklindeki farklı düşünce ve tutumları kendilerinin bileceği bir şey.

Zaten bir ilişkinin, içinde bulunan kadın ve erkeğin ruhunda ne demek olduğunu, nelere neden olduğunu, kişinin hayatına yansımaları ve onların birbirlerinde buldukları kerameti ya da melaneti en iyi kendileri bilir.

Başkaları bir ilişkinin sadece bir yanını görebilir ama içindekiler iyi ya da kötü bütün yanlarıyla ilişkiyi "yaşar".

Bu yüzden de "ilişkiler anlatılamaz, yaşanır" derim.

Aldatmayı affetmek değil, durumun bir kaçamak, serüven yollu bir aldatma değil de aşk olduğunu söyleyip "artık seninle değil o kadınla yaşamak istiyorum" diyen bir erkeği bırakmamak, kadının kendisine karşı işlediği bir "onur suçu" ya da bazı feministler için "kadınlık suçu" olabilir.

Ve Hülya bence feminist olduğundan bildiğiniz gibi bu suç da işlemedi ve kocası başka bir kadınla yaşamak istediğinde, zorlamadan, olay çıkarmadan, ayrılmayalım diye yalvarmadan, hatta adamın lafını "ikiletmeden" onu hemen boşadı.

Üstelik böyle yaparak onu bir kez daha kazandı.

Zira böyle birbirini kırıp dökmeden, gayet dostça, her an görüşmek ve birçok hayat alanını paylaşmak üzere anlaşarak "başarılı" bir biçimde boşanınca, adam hep onunla olacak.

"Eğer" cinsellik yaşamıyorlarsa bile, insan olmaya, ana baba olmaya, dost arkadaş olmaya dair ne varsa yaşamaya devam edecekler.

Eskimiş evliliklerde cinsellik zaten yavaşlar veya tavsar ve bence bir evlilik aşk ve seksten evvel dostluk duygusu taşımalıdır.

Bu durumda Hülya ile Kaya kağıt üzerinde ayrılırsalar bile insan olarak ayrıldıklarını kim söyleyebilir ve şimdi "tüp bebek" bile olsa yeniden çocuk yapmak isteyecek kadar hala karı koca ruhu taşıyorlar mı?

Ve sonuçta hiçbir zaman ayrılmak istemeyen Hülya yine istediğini yapmış ve "bir biçimde" evliliğini sürdürmeyi başarmış durumda.

Evet, bence Hülya Avşar "feminist değilim" diyen bir feminist türü...

“Femmaço” kadınlar

Ağaç dallarının tomurcuklanmaya başladığı ve baharı haber veren cemrelerin üst üste düştüğü günlerin birinde “Haydi” dedi bir arkadaşım, “Karım ve başka dostlarla birlikte Hıdrellez şenliklerini izlemeye gidiyoruz, gelsene!”

Güzel bir deneyim olacak diye kabul ettim ve neşe içinde, niyet ettik eğlenmeye diyerek ünlü bir otelin sokağında yapılan şenliklere gittik.

Ama vaziyet kısa sürede benim için şenlik yerine “delirmelik” bir hal aldı.

Zira kalabalık adamakıllı içmiş ve de ellerinde şişelerle “müziğe benzer” patırtılar çıkarıp, arabesk ya da pop şarkılar söylemeye niyet ederek kulak tırmalayıcı haykırıışlarla içmeye devam ediyor.

İnsanlar kafayı buldukları için de, hani gecenin geleneklerine uyalım diye dilek tutarak ateşten atlayanlara bile, gayet teh-

likeli ve bir o kadar neşe kaçıracı eşek şakaları yapacak düzeyde laubali davranıyorlar.

Balık ekmek, pizza, dürüm, gözleme, kumpir... Sürekli yemekler yiyorlar ama her yer, kendi üstleri başları bile yemek ve içki artıklarıyla kirlenmiş.

Eğlence kültürümüzün çarpık bacaklı ve iskelet kadar zayıf halleri bir yana, etrafta kasap dükkanının önündeki kedi gibi yalanarak dolanan tacizciler de işbaşında ve hırsızlardan daha çok mesai yapıyorlar.

Ve tabii ben ne yazık ki "sarışın" olmanın yanı sıra bir de "ünlü kadın" olduğum için, salyalı ve sarı dişli tacizler bana doğru daha bir hareketleniyor gibi.

Ancak arkadaşımın karısı öylesine "erkek gibi" bir kadın ki, yanımıza yaklaşan her kopuğa derhal haddini bildiriyor. Küfürler ederek birine tekme, birine yumruk gönderiyor. Bir diğerini kavgacı horoz gibi üzerine doğru atlayarak kaçırıyor.

Kadını bu kadar "dayı" görünce şaşıtm ama daha fazla tacizcilerin dayağa boyun eğişlerine hayretler içinde kaldım.

Zira kadının vurduğu o kıllı bıyıklı adamlardan bir tanesi bile çıkıp "Ne vuruyorsun be kadın?" falan demiyor, kuyruğunu kıstırıp hemen uzaklaşıyor.

Üstelik kadın epeyce ufak tefek, bense malum çok uzun boyluyum.

Ama işte orada ve sonra dönerken arabaya gidinceye kadar bu kısacık boylu erkeksi kadın beni korudu ve doğrusu ben boyumdan posumdan utandım.

*

Erkek dünyasında "var olabilmek" için kadınların seçtiği en kestirme, en kolay ve en işe yarar yol, yine erkekler gibi ama tabii "muhallesi çocuğu" türü değil, maço erkek gibi davranmak.

Özellikle iş yerlerinde ve gece hayatı yaşayanların içinde bunu daha çok gözlemliyorum.

İş hayatında yükselmek için dekolte giysiler, seksi tavırlar içinde kırita sırta gezip yasak aşklara girerek kadınlığını kullanmaya çalışan "oynak" hemcinslerine tepki duyan bazı kadınlar, erkek dünyasında var olabilmek için erkek gibi davranmayı seçiyorlar.

Gece hayatı da bir "erkek alanı" olduğu için, içki içip eğlenmeyi seven kadınlar bıçkınlaşarak, çapkınlaşarak, serserileşerek erkeklerin cinsel saldırılarından korunmuş oluyorlar.

Çünkü hiçbir avcı ruhlu erkek, tıpkı kadınlara kendisinin yaptığı gibi bir kadının arsızca üzerine gelip onu "araklamasını" istemez, böyle bir pozisyona düşmekten de hiç hoşlanmaz.

Ve femmaço kadınlar en baştan bu kadın avcılarından kurtulmuş oluyorlar işte.

Daha da önemlisi erkek gibi davranarak erkek dünyasının içinde kendilerine "itibarlı" bir yer ediniyorlar.

Erkeklerin en iyi arkadaşları hemcinslerinden çok, erkek gibi olan bu femmaço kadınlardır.

Lakin femmaçoların bir kısmı işi o kadar büyütüyor ki, erkek gibi giyinmesi, erkek gibi küfürlerle ve "belden aşağı" esprilerle konuşması, erkek gibi kıran kırana maç kavgalarına girişmesi ve gerektiğinde adam dövmesi bile yetmiyor, sesini iyice kalınlaştırıp erkek gibi konuşmaya başlıyor.

Ve her fırsatta "delikanlı kadın" imajını vermek için, kurduğu iletişimlerde sık sık erkek jargonu olan deşerlerden söz etmeyi de unutmuyorlar:

"Ben harbi kadını, bende yalan yok arkadaş!"

"Kimseye yamuk yapmam!"

"Karı gibi kıvrırma lan!"

Ve ben bu tür kadınlara feminen ve maço sözcüklerini birleştirip "femmaço" diyorum.

*

Ne tuhaf ki her vakit erkek gibi davranan femmaço kadınlar çoğunluğun sandığı gibi çirkin ve çekici olmayan kadınların seçtiği bir "var olma" yolu değil.

Gayet güzel, bakımlı ve seksi kadınların da femmaço olarak davrandığını sıkça görüyorum.

Çünkü erkek gibi davranmayı seçmek genellikle erkeklere "Beni yatağa atacağını zannetme, kolay lokma değilim" mesajını içeriyor.

Ve kadın bu yolla bilinçaltında hazır bekleyen korkularından biri olan "orospu" suçlamasından sıyrılıp, namusunu kanıtladığını düşünüyor.

Çevrenin kolaylıkla yaptığı kadınlığı kullanıyor suçlamasından kurtulduğuna ve itibar edindiğine inanıyor.

Ayrıca eğer yatakta keramet ararsa aynen bir erkek gibi bunu bizzat kendisinin seçebileceğini, yani bu erkek egemen toplumda cinsel ve duygusal "iktidarını" da ilan etmiş oluyor.

Zaten işyerlerinde hem kadınsı özelliklerini koruyan, hem de hakkında "onunla bununla beraber oldu" diye cinsel suçlamaya uğramayan o kadar az kadın var ki, "erkekleşmek" kadının en önemli savunma mekanizması olabiliyor.

*

Çoğunluğun sandığının aksine, femmaço kadınlar frijit ya da aseksüel falan değildir.

Sekse önem vermeyip yatakta keramet aramayan bir kadın türü de değildir.

Bizzat erkek arkadaşlardan dinlediğime göre, "ağır" derecede erkek gibi davranan pek çok kadın bile, cinsel hayatında gayet aktif olup, yatak hareketleri dendiğinde son derece başarımlı, cevval ve olumlu biri çıkabiliyor.

Femmacılar hakkında çoğunluğun sahip olduğu başka önyargılar da var.

Örneğin erkek gibi olan kadınların cinsellik alanında da erkek gibi sert, alıcı, baskın tavırlı, üsteleyici ve zorlayıcı davranacağını düşünüyorlar.

Dolayısıyla yatakta pasif kalmayı seven ve biraz da mazoşist fantezilerle kadının onu zorlamasını isteyen erkekler, daha çok femmacıların peşine düşüyor.

Oysa bir kısım femmacı kadının bizzat kendisinden dinlediğim için açıkça söyleyebilirim ki, onların dışarıdan erkek gibi konuşup davranmasına bakmayın.

Cinsellik konu olduğunda femmacıların önemli bir kısmı, kaçınca kovalanan, erkeğin üstüne gelip kendini avlamasını isteyen ve sevişirken de erkeğin dominant olduğu "normal" kadının rolünü yaşamak istiyorlar.

Bir diğer önyargı ise femmacı kadınların eşcinsel olduğu veya en azından biseksüel olabileceğinin zannedilmesidir ki, bu düşünce gerçek bir "cinsel cehalet" örneği bence.

Çünkü erkek gibi davranan lezbiyenler kadar, müthiş seksi kılıklarla, takıp takıştırarak giyinip makyaj yapan, nazlı ve yumuşak bir sesle konuşan, alabildiğine kırılgan, duygusal ve "kadınsı" davranan lezbiyen de vardır.

Tıpkı erkek eşcinsellerin bir kısmının kadınsı görünmeyi seçip, diğer kısmının onun cinsel seçimini asal tahmin edemeyeceğiniz kadar erkekçe davrananları olduğu gibi.

Benim için ise femmaçolar, dışarıdaki bütün o maço erkek cesaretlerine rağmen, içlerinde gizli birer "korkak".

Çünkü aslında belki de en kadınsı görünen kadınlardan fazla şefkat ve sevgi istiyorlar ama tıpkı maço erkekler gibi onlar da bunu açık ederlerse zayıf görünmekten korkuyorlar...

"Aslında" aşk arıyorlar, kalıcı bir ilişkiyi özlüyorlar, hayat arkadaşlarını bekliyorlar ama bunu kadınsı hemcinsleri gibi hülyalı gözlerle bakıp ve kız çocuğu kadar narin bir sesle ortaya koyarlarsa, aptal bulunmaktan korkuyorlar...

Aşka benzer bir duyguya rastladıklarında da hemen yelkenleri suya indirmiyorlar, çünkü hayal kırıklığına uğrayıp acı çekmekten çok ama çok korkuyorlar...

Kadınsı oldukları vakit erkek dünyasına kabul edilmeyip, erkeklerin karşı cins için o gizemli, yırtıcı ve vahşi görünen ama en içinde bir oğlan çocuğu kadar "basit" olan duygusal yanlarını keşif gezileri yapamayacaklarından da korkuyorlar...

Ve ben sonuçta femmaço kadınların tıpkı kendilerini güçlü göstermek isteyen, hep güçlü olmak zorunda kalan erkekler gibi bir "kabuk" içinde olduklarını düşünüyorum.

Lakin kabuk sahibi olmak ya da adeta derisini bile gösterecek kadar açık ve şeffaf davranmak insanı acılardan, itibarsızlıktan, hayal kırıklıklarından korumuyor.

Bütün bu korkulan duygulardan kaçış yok, hepsini az ya da çok öz savunması "maço" gibi güçlü olanlar da yaşıyor, yavru kedi kadar savunmasız yaşayanlar da...

Bizi koruyan tek şey "beynimiz", yani kafamızın içindeki hayat ve insana dair inançlar ne kadar gelişmiş ve sağlamısa...

Güler Kazmacı

yatakta keramet var

Allah'ın insan cinselliğini sadece üremek üzere yarattığını düşünmüyorum.

Öyle olsaydı hayvanlardaki çiftleşme mevsimleri gibi bizim için de bir “sevişme takvimi” olurdu ve başka zamanlarda asla cinsel uyarı duymazdık.

Dahası yine o vakit, aşk gibi bütün duyguların ayaklandığı bir yaşam zirvesi yaşanmazdı, kıskançlık gibi yakıcı duygular var olmazdı, ihanet gibi insan hayatını karartan durumlara düşülmezdi ve yatakta ruhlarımızla konuştuğumuz o “özel dil” oluşmazdı.

İnsanlar için yatak, birbirini sahiden tanımanın, yüreğinin en içine dokunmanın, geçmişin acılarını kavrayıp geleceğin umutlarını beslemenin ve bütün gizlerini açmanın “ilk” zamanıdır.

Çünkü yatak, insanın sadece bedeninin değil ruhunun da soyunduğu yerdir.

Ve eskilerin “nikahta keramet vardır” sözünü, o yıllarda insanların evlenmeden evvel birbirlerini gerçek anlamda tanıyacakları yer olan yatağa henüz girmedikleri için söylediği düşünülürse, artık çağımızda “yatakta keramet var”!

Ama tabii bazen “melanet” de bulunuyor!

www.nedenkitap.com.tr

ISBN 975-254-114-3

9 789752 541143